Έτος ΙΑ'

Τεύχος 238ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Παρέλασις τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων κατὰ τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 238ον

ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Νύχτα ξάστερη. Τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι, βασιλιᾶς περήφανος στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάτη. Γαλήνη σ' ὅλα βασιλεύει. Μόνον ἕνα δροσερὸ ἀεράκι χαϊδεύει τὶς κορφὲς τῶν δέντρων. Τὰ φύλλα λικνίζονται ἀνάλαφρα, καθὼς τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τὴ γύρω φύσι εὐωδιάζει. Τῆς νύχτας τὴ σιγαλιά, τὴ γεμάτη μαγεία καὶ ὄνειρο, κάποιο τριζόνι διακόπτει, μὲ τὴν μελωδική του συναυλία.

Μιὰ τέτοια νύχτα, στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὁ Χριστὸς προσεύχεται γονατιστὰ στὸν Οὐράνιο Πατέρα Του. Ξέρει πὼς σὲ λίγες μέρες θὰ ἀνεβῇ τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τὸν σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γιὰ νὰ σταυρωθῇ ἀνάμεσα στοὺς ληστὰς καὶ νὰ ἄρῃ ἔτσι τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Σὰν ἄνθρωπος ὑποφέρει στὴ σκέψι τοῦ θανάτου καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ λέγοντας: «Εἰ δυνατὸν παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ». Σὰν Θεὸς ὅμως δέχεται τὴ θυσία, γιὰ νὰ πληρωθοῦν τῶν προφητῶν οἱ ρήσεις καὶ νὰ λυτρωθῇ ἡ ἀνθρωπότης.

Μιὰ τέτοια νύχτα ἂν σηκώσῃς τὰ μάτια σου ψηλὰ στὸν οὐράνιο θόλο καὶ δῇς τὴν ὁμορφιὰ τῶν ἄστρων θὰ πάρῃς μιὰ ἰδέα τοῦ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στόλισε τὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ οὐρανοῦ μ' αὐτὰ τὰ περίλαμπρα πετράδια. Θὰ παραδεχθῇς τὴ θεία σοφία καὶ τὸ θεῖο μεγαλεῖο. Τὰ ἴδια ἀκριβῶς αἰσθήματα θὰ νοιώσῃς καὶ τὴν ὁποιαδήποτε ἡμέρα ἂν μὲ ξάστερο λογισμὸ μελετήσῃς τῆς θείας Προνοίας τὰ δημιουργικὰ θαύματα. Ἂν βάλῃς στὸ νοῦ σου ὅσα εἶδες κι' ὅσα δὲν μπόρεσες νὰ δῇς, θὰ νοιώσῃς ὅτι ἀξίζει νὰ στρέψῃς τὴ σκέψι σου στὰ οὐράνια, μακριὰ ἀπὸ κάθε ὑλικὴ φροντίδα καὶ κάθε τί τὸ γήινο, φωνάζοντας μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς σου: **«Σὺ ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».**

Πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, ἂς στρέψουμε γιὰ λίγο τὸ λογισμό μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἀναστάσεως κι' ἂς ἀντλήσουμε ἀπὸ τὸν Βράχο τοῦ Γολγοθᾶ δύναμι πίσεως καὶ ἀγάπης. Ἂς σεργιανίσουμε νοερὰ γιὰ λίγο τὸν ἀπέραντο καὶ ἄγνωστο κόσμο τοῦ ἀπείρου κι' ἂς δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ θεϊκὰ πλασμένο κόσμο, ποὺ μόνο ἕνα χέρι Θεοῦ καὶ μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ πλάσμα του μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ.

Στὸν κόσμο αὐτὸν θὰ δοῦμε τὴν πρώτη γέννησι τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν θάνατο ποὺ μᾶς προλαβαίνει, τὸν θάνατο ποὺ γέννησε ἡ ἁμαρτία. Θὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἀπὸ γῆ εἴμαστε πλασμένοι. Ἂν καὶ ὑστεροῦμε ἀρκετὰ σὲ δύναμι ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, εἴμαστε ὅμως οἱ ἄρχοντες τῶν ἀψύχων καὶ ἀλόγων. Γνωρίζοντας αὐτὰ θὰ προσκυνήσουμε τὸν Κτίστη τοῦ σύμπαντος, θὰ δοθοῦμε ὁλόψυχα στὸν Δεσπότη, θὰ ὑμνήσουμε τὸν Πατέρα, θὰ ἀγαπήσουμε Αὐτὸν ποὺ μᾶς ἐνεφύσησε τὴν ζωὴ καὶ θὰ αἰσθανθοῦμε ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη στὸν Μεγάλο μας εὐεργέτη. Ἔτσι, χωρὶς τελειωμό, θὰ λατρεύουμε τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς, τῆς παρούσης καὶ τῆς μελλοντικῆς, γιὰ τὴν ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν ποὺ μᾶς χάρισε. Ἔτσι θὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ ἀληθινὸ Φῶς τοῦ κόσμου.

Τὸ Φῶς τὸ ἀνέσπερο, τὸ Φῶς τοῦ λυτρωμοῦ, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου ποὺ δίνει ζωὴ καὶ στ' ἄψυχα ἀκόμη, εἶναι τὸ Φῶς ποὺ ξεχύθηκε ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ καὶ φώτισε τὴν βυθισμένη στὴν ἁμαρτία ἀνθρωπότητα. Πάνω ἐκεῖ στὸν Γολγοθᾶ, σὲ μιὰ μολυσμένη ἀπὸ χλευασμούς, βλασφημίες καὶ εἰρωνεῖες ἀτμόσφαιρα, ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Ὁ ὄχλος ποὺ πρὶν λίγες ἡμέρες φώναζε «Ὡσανά», τώρα μὲ μιὰ πρωτόγνωρη ἀγνωμοσύνη ζητάει νὰ κρεμάση στὸ σταυρὸ τὸν Θεάνθρωπο.

Ὁ Χριστός, καίτοι σὰν Θεὸς μποροῦσε νὰ ἀποφύγη τὸ μαρτύριο, τὸ δέχθηκε καὶ τὸ ὑπέμενε σὰν κοινὸς ἄνθρωπος. Τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ λυτρώση τὸν κόσμο ποὺ τόσο ἀγάπησε. Σὰν κακοῦργος ἀνάμεσα στοὺς ληστὰς ὑπέφερε τοὺς πόνους, δέχθηκε τὸ κέντρισμα τῆς λόγχης τοῦ ἀπίστου πραιτωριανοῦ καὶ χωρὶς λιποψυχία παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Τοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάτη σκοτείνιασαν. Συνθέμελα σείσθηκε ἡ γῆ. Ἀνοιξαν οἱ τάφοι καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ σχίσθηκε στὰ δύο. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ φωτίση σὲ λίγο χωρὶς τελειωμὸ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. **Τὸ Φῶς τὸ ἀνέσπερο** κατετρόμαξε τοὺς ἀγνώμονες Ἑβραίους καὶ ἔδωσε φτερὰ στὴν πίστι τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ **Βράχος τοῦ Γολγοθᾶ** ἔγινε τὸ σύμβολο τῆς Ἀθανασίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ λυτρωμοῦ τὸ φωτεινὸ μετέωρο. Τὸ Φῶς αὐτὸ θἄναι γιὰ μᾶς πάντοτε ἡ σανίδα σωτηρίας, τῆς ψυχικῆς γαλήνης τὸ ἥσυχο λιμάνι. Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἀνάστασί του φώτισε τὴν βαρυφορτωμένη ἀπὸ ἁμαρτίες ἀνθρωπότητα καὶ σάλπισε τὸ ἐμβατήριο τῆς νίκης, ποὺ χρόνια τώρα καθοδηγεῖ καὶ ποδηγετεῖ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ὁ **«ἀποκεκυλισμένος λίθος τοῦ Τάφου»** θἄναι γιὰ μᾶς τὸ μονοπάτι γιὰ τὴν αἰωνία ζωή.

Ὁ Θεάνθρωπος, μὲ τὴν σταυρική του θυσία, δίδαξε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινή, τὴν ἀνθρώπινη, τὴν χωρὶς ἰδιοτέλειες καὶ προκαταλήψεις, αὐτὴν ποὺ τόσο ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη.

Ψηλὰ στὰ οὐράνια τὰ βλέμματά μας ἂς στρέψουμε καὶ δοξάζοντας τὸν Ἀναστάντα Θεό, ἂς προσευχηθοῦμε ὅπως **τὸ ἀνέσπερό του Φῶς** φωτίζη γιὰ πάντα τὶς ψυχές μας.

Ἀναστάσεως ἡμέρα!

Φίλοι καὶ ἐχθροὶ ἂς φιληθοῦμε. Μακριὰ τὰ μίση καὶ οἱ ἔχθρες. **Ἡ Ἀνάστασις** ἂς φέρη σ' ὅλους τὴν ψυχικὴ γαλήνη. Ἂς ἀκολουθήσουμε μὲ πίστι τὸ ἀνέσπερο Φῶς καὶ ψάλλοντας χαρμόσυνα τὸ **«Χριστὸς Ἀνέστη»,** ἂς εὐχηθοῦμε νὰ τύχουμε κι' ἐμεῖς μιᾶς χαρμόσυνης καὶ εὐτυχισμένης **Ἀναστάσεως.**

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὑπὸ κ. Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

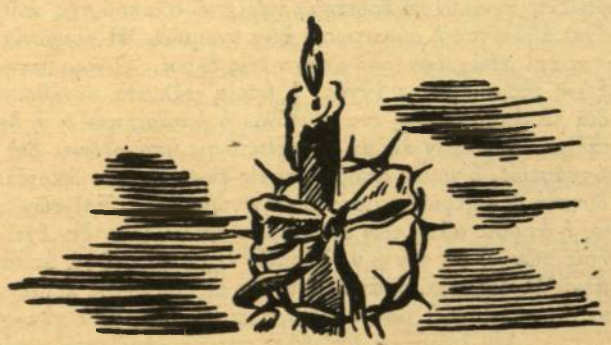
Χριστὸς Ἀνέστη! Εἶναι τὸ μελωδικώτερον ἆσμα τὸ ὁποῖον μέλπουν τὰ χείλη τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ βαθυτέρα γοητεία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Τὸ ἐψέλλισαν τὰ τρέμοντα χείλη τῆς Μαγδαληνῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἔγινε κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεμία ἄλλη κατάκτησις ἐπεβλήθη ὅσον ἡ ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ ἐκπορευθεῖσα καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος βαδίζει τὸν δρόμον του, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει αἴσθημα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» θὰ εἶναι ἡ δύναμις ἡ ὁποία θὰ ἐμπνέη καὶ θὰ συγκινῆ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Θὰ εἶναι ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τῆς ἁρμονικῆς κλίμακος ἡ ὁποία θὰ ἀποκορυφώνη τὴν χαρὰν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν αἰώνων τὸ συνεχῶς ἀνυψούμενον ἀνάβαθρον τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης...

Θὰ εἶναι ἡ πάντοτε νέα ἀφετηρία τῆς ἐπιμόχθου πορείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία θὰ γοητεύεται ἀπὸ τὸ ἆσμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ θὰ καθοδηγῆται ἀπὸ τὰς λάμψεις τοῦ ἀφθάστου μεγαλείου της. Πάντοτε ἐμπρός, ὑπὸ τὸ λάβαρον τοῦ Χριστοῦ θὰ ὁδεύσῃ πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, πρὸς τὴν ἰδίαν Ἀνάστασιν, πρὸς τὴν κατανόησιν τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτε τὸ κράτος τῆς Ἰδέας θὰ ἀνιδρυθῆ ἐπὶ τῆς καθολικῆς πίστεως, ἐπὶ τῆς καθολικῆς ἀγάπης καὶ τῆς καθολικῆς εἰρήνης. Ἕως τότε ὅμως τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» θὰ ψάλλεται ὡς μία νίκη τοῦ Παρελθόντος, ὡς μία ἀναγέννησις τοῦ Παρόντος, ὡς μία ἐγγύησις τοῦ Μέλλοντος.

Μὲ τὸ μελωδικώτατον τοῦτο ἆσμα θὰ τελῆται ἡ ἱεροτελεστία τῆς χαρᾶς, τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς παρηγορίας καὶ ἀνακουφίσεως. Καὶ ὁ Ἅδης τοῦ σκότους, τῶν ἀμφιβολιῶν, τῶν δισταγμῶν, τῶν ταλαντεύσεων, τῶν ἀπογοητεύσεων θὰ καταλύεται.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ζωή, ἡ ὁποία, ὅσον καὶ ἂν λούεται ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς Μαγδαληνῆς, ἔχει ἀνάγκην τῆς χαρᾶς, διὰ νὰ ὁδεύσῃ εἰς τὴν μεγάλην πορείαν της...

Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,**
Ἀρεοπαγίτου, Καθηγητοῦ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

8. Μία τῶν πλέον σταθερῶν καὶ βεβαίων ἀντιθέσεων εἰς τὴν ζωὴν τοῦ δικαίου, εἶναι ἡ χωρίζουσα τὴν ἐμπειρικὴν τάσιν ἀπὸ τὴν ἀναλυτικὴν τάσιν. Ἡ ἐμπειρικὴ τάσις ἀναζητεῖ τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) μιᾶς κρίσεως εἰς τὰς συγκεκριμένας συνθήκας ὡρισμένης καταστάσεως καὶ ἰδίως εἰς τὰ ἐνδεχόμενα ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων δυνατῶν λύσεων. Ἡ ἄλλη, ἡ ἀναλυτικὴ τάσις, ἐπιχειρεῖ νὰ συναγάγῃ τὴν λύσιν ἐξ ἑνὸς ἀποτελέσματος ἤδη γνωστοῦ, ἀναλύουσα τὴν ὑπ' ὄψει κατάστασιν ὡς οὐσιαστικῶς ταυτιζομένην πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐρρυθμίσθη προηγουμένως. Ἡ ἀντίληψις περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἀντιστοιχεῖ εἰς μίαν ἐμπειρικήν, ὑπὸ τὸ ἐκτεθὲν νόημα, ἐξέτασιν, διότι ὁ καθορισμὸς τῶν αἰτημάτων τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀφήνει ἐλεύθερον τὸ ἔδαφος διὰ μίαν ἀναζήτησιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς κατευθύνσεως.

Ἡ ἐμπειρικὴ αὕτη τάσις ἀπέκτησε ηὐξημένην σπουδαιότητα μὲ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν νέων ζητημάτων, ἅτινα προεκάλεσεν ἡ οἰκονομικὴ ἐξέλιξις καὶ ἔθεσε πρόβλημα ἀνάλογον πρὸς τὸ πρόβλημα τῆς ἀξιολογίας ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ: Ἐὰν δύο λύσεις εἶναι δυναταί, ποία εἶναι ἡ ἀξία ἑκάστης, ἤ, ἀκόμη, εἰς ποῖα ἀποτελέσματα αἱ λύσεις αὗται ὁδηγοῦν καὶ ποία εἶναι ἡ ἀξία τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων; Ὁ καθορισμὸς τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιῶν εὑρίσκεται τοιουτοτρόπως εἰς τὸ κέντρον τῆς συγχρόνου θεωρητικῆς ἐνασχολήσεως.

9. Εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποτελεσμάτων μιᾶς ἑκάστης λύσεως ἐπεδόθησαν διὰ πρώτην φοράν, κατὰ τρόπον εἰδικὸν καὶ συστηματικόν, οἱ ὠφελιμισταί. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι καὶ οἱ ρωμαῖοι νομικοὶ δὲν ἠγνόησαν τὴν ἄποψιν ταύτην, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὥριζον τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον ὡς τὸ δίκαιον ὅπερ ad singulorum utilitatem spectat, ἠσχολοῦντο δὲ μὲ τὰς συνεπείας τῶν προτεινομένων λύσεων.

Κατὰ βάσιν, ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς τοιούτου τελεολογικοῦ προσανατολισμοῦ τίθεται εἰς τὸ σύγχρονον δίκαιον τὸ πρόβλημα τῶν ἀξιῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἐπιθυμητῶν ἀντικειμένων, ὡς εἶναι ἑπόμενον, δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία. Ὡρισμένοι συγγραφεῖς πιστεύουν, ὅτι πρέπει νὰ ἀναζητῶνται σκοποὶ ἐγγὺς κείμενοι, σκοποὶ ἀμέσου γειτνιάσεως, διὰ τοῦ μετριοπαθοῦς δὲ τούτου προγράμματος προσδοκοῦν ὅτι πολλὰ δύνανται νὰ πραγματοποιηθοῦν. Καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι αἱ ἀπώτεραι ἐπιδιώξεις γεννοῦν τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατος ἡ σύμπτωσις τῶν γνωμῶν. Ἡ κοινωνία δέον κατ' αὐτοὺς νὰ θεμελιοῦται ἐπὶ στοιχείων κοινῶν εἰς ὅλους. Ὁ νομοθέτης ἐνεργεῖ ἐν ὄψει μιᾶς ἐπιδιώξεως εὑρισκομένης ἐγγύς, ἡ ὁποία μάλιστα συνήθως εἶναι ἄμεσος, ὡς λ.χ. διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἕνα κίνδυνον ὁ ὁποῖος πιέζει ἢ διὰ νὰ ἀποφύγῃ μίαν προφανῆ ἀταξίαν. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ περίπτωσις ὑποχρεώνει διὰ προοπτικὴν ἱκανῆς ἀποστάσεως, ὁ νόμος ἀποβλέπει εἰς ἐν ἐγγύτερον ἀποτέλεσμα, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὴ ἡ συμφωνία μεταξὺ τῶν νομομαθῶν καὶ τῶν κοινωνιολόγων.

Ἐν τούτοις, ἡ ἄποψις αὕτη τῶν ἐγγυτέρων ἐπιδιώξεων δὲν ἔχει ἐπιβληθῆ, καὶ ὀρθῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ὑστάτων σκοπῶν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῇ τὸν σκεπτόμενον ἄνθρωπον. Ἡ δοξασία, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὰ ἐγγὺς κείμενα ἀποτελέσματα, ἑρμηνεύει πιστῶς καὶ ἰσχύει μόνον δι' ὅ,τι συμβαίνει κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων. Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει περιπτώσεις σπανιωτέρας, αἱ ὁποῖαι

ἔχουν καὶ τὴν μεγαλειτέραν σημασίαν. Εἷς σκοπὸς κοινῶς παραδεκτός, ὑπάρχουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας θὰ διερωτηθῇ τις, ἂν πρέπει ἀκόμη νὰ ἐπιδιώκεται. Οὕτω, ἡ ὑγεία τοῦ σώματος εἶναι σκοπὸς ὅστις ἐμπνέει ἓν σημαντικὸν τμῆμα τῆς νομοθεσίας, εἴτε πρόκειται περὶ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἰατρικῆς ἢ τῆς διοικήσεως τῶν νοσοκομείων, εἴτε πρόκειται περὶ τῆς ἀστικῆς εὐθύνης ἢ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Εἰς τὰ ὅρια ὅμως τῆς εὐρείας ταύτης περιοχῆς ἐμφανίζονται τὰ ζητήματα τῆς εὐθανασίας, τῶν ἐγχειρήσεων τοῦ ἐγκεφάλου, αἱ ὁποῖαι ἐξαφανίζουν τοὺς πόνους, ἀλλὰ προσβάλλουν τὴν ψυχικὴν ἀκεραιότητα κλπ. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοὺς σωματικοὺς πόνους συνιστοῦν ὑψίστους σκοπούς; Ἢ εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον μέσον ἁπλῶς δι' ἕνα σκοπὸν ὑπέρτερον, ὁπότε πρέπει νὰ παραμερίζωνται, ἂν δὲν ἀντιστοιχοῦν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπόν;

Περαιτέρω, αἱ ἐγγύτεραι ἐπιδιώξεις, ἐφ' ὅσον εἶναι πολυάριθμοι, συγκρούονται κατ' ἀνάγκην μεταξύ των. Ἡ ὑποχρέωσις διατροφῆς πρὸς τὸ ἐξώγαμον τέκνον ἱκανοποιεῖ τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία ἀξιοῖ, ἕκαστος νὰ ἀναδέχεται τὰς συνεπείας τῶν πράξεών του καὶ ὁ ἀθῷος νὰ μὴ στερῆται καὶ νὰ μὴ πάσχῃ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἄλλου. Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη, ἐπὶ μακρὸν ὑπεστηρίζετο, ὅτι εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀνάγκην, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο καὶ σοβαρωτέρα, νὰ προστατευθῇ ὁ γάμος ἔναντι τῆς οὐσιώδους προσβολῆς, ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς, ἣν ἀπετέλει κατ' αὐτοῦ ἡ νομικὴ ἀποκατάστασις τῆς ἐξωγάμου γεννήσεως. Ἡ ρύθμισις εἰς τὴν ὁποίαν σχετικῶς προέβησαν πλεῖσται σύγχρονοι νομοθεσίαι, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ γερμανικοῦ καὶ ἑλβετικοῦ κώδικος, δὲν ἐστηρίχθη ἀναμφισβητήτως εἰς βαθυτέραν δικαιολόγησιν, ἡ δοθεῖσα ὅμως λύσις ὑποδηλοῖ τὴν προτίμησιν τοῦ ἑνὸς σκοποῦ ἔναντι τοῦ ἄλλου, ἤτοι τῆς δικαιοσύνης πρὸς τὸ ἐξώγαμον τέκνον ἔναντι τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου.

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἀποφευχθῇ μία κατάταξις τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν, βεβαίως ἂν θέλῃ τις νὰ δικαιολογῇ τὰς υἱοθετουμένας λύσεις. Καὶ εἶναι ματαία ἡ ἐλπὶς νὰ δημιουργῇ δίκαιον, τὸ ὁποῖον θὰ παρέκαμπτε πᾶσαν βιοθεωρίαν. Διότι, δὲν ἀποκλείεται μὲν νὰ γίνῃ συνδυασμὸς τῶν ἀμέσου γειτνιάσεως σκοπῶν μὲ τοὺς πλέον γενικοὺς καὶ ἀπομεμακρυσμένους, ἀλλὰ δὲν θὰ κατελήγομεν τότε εἰς μίαν ἐσχάτην σκοπιμότητα, προσδιοριστικὴν διὰ τὸ δίκαιον καὶ χρήσιμον διὰ τὸ σύνολον τῶν θετικῶν λύσεων. Καὶ θὰ ἦτο ἀναπόφευκτον ἡ παραδοχὴ πλειόνων συντρεχουσῶν ἐπιδιώξεων, τῶν ὁποίων ἡ πιθανὴ σύγκρουσις θὰ ὡδήγει εἰς λύσεις τυχαίας καὶ ἀντιφατικάς. Συνεπῶς, ἡ μάχη μεταξὺ τῶν ἰδεῶν διὰ τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ὁ προσανατολισμὸς διὰ τὴν ἑκάστοτε ἀπόφανσιν, εἶναι ἀναγκαία. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ οἱ ἔσχατοι λόγοι τῆς παραδοχῆς μιᾶς λύσεως εἶναι ἀντικείμενον συζητήσεων, οὐδόλως ἕπεται ὅτι θὰ ἀποκλεισθοῦν ἐκ τῆς σφαίρας τοῦ δικαίου. Ὅσοι ἐμμένουν εἰς τὸν ἐξοβελισμὸν τῶν γενικωτέρων καὶ ὑστάτων ἐπισκοπήσεων δίδουν τὴν πρωταρχικὴν θέσιν εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ δικαίου. Θέλουν τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου νὰ μὴ προκαλῇ καμμίαν ἀμφισβήτησιν καὶ οὕτω ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως νὰ εἶναι «μηχανική», μὴ καταλείπουσα χῶρον δι' ἐκτίμησιν. Ἡ ἄποψις αὕτη δὲν φαίνεται σύμφωνος πρὸς τὴν λογικήν. Τὸ δίκαιον σχηματίζει ἓν σύνολον κανόνων, ἡ δὲ ἀλληλουχία των δεικνύει, ὅτι εἰς αὐτὸ προέχει τὸ ὀργανικὸν στοιχεῖον, καὶ ὄχι τὸ μηχανικόν. Διὰ τοῦτο τὸ δίκαιον πρέπει νὰ ἔχῃ εὐκαμψίαν καὶ προσαρμοστικότητα, δεδομένου ὅτι πρόκειται πάντοτε καὶ ἀναγκαίως νὰ ἐφαρμόζωνται γενικοὶ κανόνες εἰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις.

10. Ἡ ἐπὶ πλέον ἐπιβλητικὴ ἴσως παράδοσις, λόγῳ τῆς σταθερότητος τῆς κατευθύνσεώς της, εἶναι ἡ καλουμένη ἀτομικιστική, ἡ ὁποία ὡς ἀνώτατον σκοπὸν ἀποδίδει εἰς τὸ δίκαιον τὴν προστασίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ καταγωγὴ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης εἶναι παλαιοτάτη. Ὑπάρχει ἀτομικισμὸς εἰς τοὺς σοφι-

στάς, εἰς τοὺς ἐπικουρείους καὶ εἰς τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους, μολονότι τὸ δόγμα των παρέμεινε εἰς τὸ φιλοσοφικὸν πεδίον καὶ δὲν μετεφέρθη εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δικαίου. Ἡ πρώτη συστηματικὴ ἔκθεσις τῆς θεωρίας, εἰς τὰς νομικὰς συνεπείας της, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Locke. Εἰς τὸν Κάντ εὗρε τὴν πλέον τυπικὴν ἔκφρασίν της, δεσπόζει δὲ εἰς τὴν νομικὴν ἑρμηνείαν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα.

Ἡ θεωρία αὕτη βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως, ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι μεταγενεστέρα τοῦ ἀτόμου, ἐσχηματίσθη δὲ χάριν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὲν ἔγινεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν κοινωνίαν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀξία ὑπερτέρα τῆς κοινωνίας. Ὅ,τι ἐξυψώνει τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν εἶναι ἡ ἐλευθερία. Διὰ τοῦτο, ἡ κοινωνία ἔχει νόημα ὅταν ἀποβλέπει εἰς τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Ἡ φιλοσοφία αὕτη μεταφράζεται νομικῶς διὰ τοῦ πρωτεύοντος ρόλου τοῦ ἀποδιδομένου εἰς τὴν ἀτομικὴν βούλησιν, καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν σύμβασιν. Τὸ ἀποτελεσματικώτερον δηλαδὴ μέσον ἐξασφαλίσεως τῶν σκοπῶν τοῦ ἀτόμου εἶναι ὁ σχηματισμὸς τοῦ δικαίου, κατὰ τὸ δυνατόν, ὑπὸ τῶν ἀτόμων. Ὁ νόμος ἐπεμβαίνει μόνον διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐλευθέρας ἀποφάσεως τῶν μερῶν ἢ διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς σιωπηρᾶς θελήσεώς των. Τὴν γραμμὴν ταύτην ἀκολουθῶν καὶ ὁ Κάντ διαβλέπει εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν δύναμιν τῆς συμβάσεως μίαν «κατηγορηκὴν προσταγήν». Ὁ Fouillée μάλιστα ἐκφράζει τὴν περὶ ἧς πρόκειται τάσιν διὰ τοῦ περιφήμου τύπου : Πᾶν τὸ συμβατικὸν εἶναι δίκαιον.

Ἡ οἰκονομικὴ ὅμως καὶ κοινωνικὴ ἐξέλιξις, ἡ πραγματοποιηθεῖσα μετὰ τὴν νέαν μορφὴν τῆς βιομηχανίας, ἐπέφερε σοβαρὰ πλήγματα κατὰ τῆς θεωρίας ταύτης. Ἐὰν ἡ νομικὴ ἐλευθερία τοῦ συμβάλλεσθαι ἐκδηλοῦται ὑπὸ οἰκονομικὰς συνθήκας, καθ' ἃς ὁ εἷς ὑποχρεοῦται, διὰ νὰ ζήσῃ, νὰ ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους τοὺς τιθεμένους ἀπὸ τὸν ἄλλον, δύναταί τις νὰ ὁμιλῇ ἀκόμη περὶ ἐλευθερίας καὶ προστασίας τοῦ προσώπου; Ἡ σημειωθεῖσα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν περίπου τοῦ 20οῦ αἰῶνος κίνησις ἀρχικῶς ἀπέβλεπεν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀσθενεστέρου κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἀντισυμβαλλομένου, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας. Βραδύτερον, ἐν τούτοις, καὶ ἰδίως μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, ἡ κίνησις αὕτη ἔλαβε τὴν μορφὴν μιᾶς προϊούσης ἐπεμβάσεως τοῦ κράτους εἰς τὰς οἰκονομικὰς σχέσεις. Ἡ σύμβασις, ὡς ὄργανον τῶν σχέσεων αὐτῶν, δὲν ἔχει πλέον τὰ πρωτεῖα. Αἱ σπουδαιότεραι ἐπιχειρήσεις, ἐκεῖ ἔνθα δὲν ἐθνικοποιήθησαν, ὑποβάλλονται εἰς ἔλεγχον καί, πάντως, ὀφείλουν νὰ τηροῦν νόμους καὶ κανονισμοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πιεστικούς. Δὲν βλέπομεν πλέον τὴν σύμβασιν ὡς τὸ πρωταρχικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωτικὸν ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὑπάρχει, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νόμος παρέχει τὴν βοήθειάν του μόνον διὰ τοῦ καθορισμοῦ τῶν θελήσεων τῶν μερῶν, τῶν μὴ διατυπωθεισῶν. Ἡ σύμβασις ἐμφανίζεται σήμερον ὡς δυνατὴ ἐντὸς τῆς περιοχῆς, τῆς ὁλονὲν περιοριζομένης, τὴν ὁποίαν τῆς παραχωρεῖ ὁ νόμος, ὅστις εἶναι ἐπομένως τὸ πρῶτον νομικὸν φαινόμενον.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἄλλας θεμελιώδεις ἐλευθερίας. Ἡ ἰδιοκτησία, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο τὸ προπύργιον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, πλήττεται σήμερον ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς. Ἀφ' ὅτου καθιερώθη ἡ διὰ δημοσίαν ὠφέλειαν ἀπαλλοτρίωσις, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, παρὰ τὴν προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, περὶ ἑνὸς ἀπολύτου δικαιώματος κυριότητος. Περαιτέρω, τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀκίνητα, δὲν εἶναι ἐξουσία ἐκφράζουσα τὴν σχέσιν μόνον μεταξὺ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ ἀποκλείουσα τὸ ἐνδιαφέρον παντὸς ἄλλου προσώπου. Ὑπάρχουν οἱ γείτονες, οἱ διαβαίνοντες, οἱ χρησιμοποιοῦντες ρέοντα ὕδατα, τὸ ὑπέδαφος, οἱ αἰθέρες, ὡσαύτως τὰ γενικὰ συμφέροντα τῆς ἀσφαλείας, τῆς δημοσίας ὑγείας κλπ. Καὶ πρέπει, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, νὰ ἐπιδιώκεται μία συνεργασία, μία συμφιλίωσις, πέραν καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν μερῶν. Καὶ εἰς τὴν σφαῖραν ἀκόμη τῶν ἐνοχῶν, ὅπου τὰ ἄτομα ἔχουν νὰ ἀνταλλάξουν ἀγαθὰ καὶ ὑπηρεσίας, δὲν προέχει πλέον ἡ καθαρὰ ἀτομικὴ θέλησις, διότι ὑφίσταται πάντοτε μέγας ἀριθμὸς νόμων ἀπαγορευτικῶν ἐν σχέσει πρὸς

τὰ θέματα ταῦτα. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ δικαίου δὲν ἐξαντλεῖται εἰς μόνην τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ συναλλάττεσθαι. Καὶ ἐγένετο ἐνωρὶς ἀντιληπτόν, ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο στάδιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ. Οἱ ρωμαῖοι ἐγνώριζον ἤδη, ὅτι ὑπάρχει δημοσία ὠφέλεια, ἥτις δὲν ἀνάγεται ἁπλῶς εἰς ἓν ἄθροισμα τῶν ἰδιαιτέρων συμφερόντων, διότι τὰ τελευταῖα ταῦτα ὀφείλουν νὰ ὑποχωροῦν πρὸ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Ἀλλὰ καὶ οἱ νομικοὶ τοῦ ἀρχαίου δικαίου εἶχον συλλάβει τὴν ἔννοιαν τῆς κοινῆς ὠφελείας.

Ἡ ἀντίδρασις ὅμως εἰς τὸ ἀτομικιστικὸν δόγμα ὡδήγησεν εἰς ἄκρας ἀντιλήψεις, ὡς εἶναι ἡ ἐξ ὁλοκλήρου ὑπαγωγὴ τῶν ἀτόμων εἰς τὴν κοινωνικὴν ὁμάδα, ἐκπροσωπουμένην ὑπὸ τοῦ κράτους, ὅπερ ἀπολαύει ὅλων τῶν δικαιωμάτων. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συναντᾷ κανεὶς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ μέλος τῆς Πόλεως. Ἡ ἠθικὴ σχεδὸν συγχέεται μὲ τὴν πολιτικήν, ἀφοῦ καλὸς ἄνθρωπος εἶναι, κατ' ἀρχήν, ὁ καλὸς πολίτης. Ὁ Πλάτων ἀπέβλεπε πρωταρχικῶς εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς Πόλεως. Καὶ διὰ τὸν Ἀριστοτέλη, τὸ ἄτομον ἐναντι τῆς κοινότητος εἶναι τὸ μέρος ἐντὸς τοῦ ὅλου. Οἱ ρωμαῖοι ὅμως νομικοί, τῶν ὁποίων ἡ μεγάλη ἐπίδρασις ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὴν αἴσθησιν τὴν ὁποίαν εἶχον τοῦ συνθέτου χαρακτῆρος τῶν πραγμάτων, ἐπρέσβευον ὅτι, ναὶ μὲν προηγεῖται ἡ δημοσία ὠφέλεια τῶν ἰδιωτικῶν εὐχερειῶν, ἀλλὰ τὸ δίκαιον τελικῶς ὑφίσταται διὰ τὰ ἄτομα.

Ὁπωσδήποτε, τὰ δικαιώματα τοῦ κράτους ἢ τοῦ ἡγεμόνος εὗρον ὑπερασπιστὰς εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Ἡ ἀναγέννησις μάλιστα εἶχεν ἐκφράσει πανηγυρικῶς τὴν ἄποψιν ταύτην. Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρόλου τοῦ κράτους, ἀρχικῶς ἡ ἐπανόρθωσις τῶν καταστροφῶν, ἔπειτα δὲ αἱ πολύπλοκοι συνθῆκαι μιᾶς οἰκονομικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ἡ συνεχὴς ἐξάπλωσις ἀκολουθουμένη ἀπὸ κρίσεις, καὶ ἡ ἀνάγκη μιᾶς διαιτησίας εἰς τὰς κοινωνικὰς συγκρούσεις. Δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἐν γένει ἐξέλιξις τῶν ἑκατὸν τελευταίων ἐτῶν καθιέρωσε τὴν ὑποταγὴν τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων εἰς τὰ γενικά. Ταύτην ἐτόνισε κυρίως ὁ Γέρινγκ, κατὰ τὸν ὁποῖον σκοπὸς τοῦ δικαίου εἶναι ἡ διατήρησις τῆς κοινωνίας, τὸ δὲ δίκαιον προϋποθέτει μίαν ἱεράρχησιν τῶν συμφερόντων. Ἑπομένως, ἡ ἀτομικιστικὴ φιλοσοφία ἀντίκειται εἰς τὴν μακρὰν ἐμπειρίαν περὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, καὶ τῆς ἕνεκα τῆς περιπλόκου μορφῆς τῆς οἰκονομίας ἀναγκαιότητος τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ κράτους.

Ἡ ὀξύτης τῶν συγχρόνων συγκρούσεων κατέστησε περαιτέρω φανερόν, ὅτι τὸ δίκαιον δὲν δύναται, ὡς πρὸς τὸν τελικὸν σκοπόν του, νὰ ἀρκεσθῇ, οὔτε εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου, ὅστις θὰ ἦτο ξένος πρὸς τὰ αἰτήματα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, οὔτε εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὁμάδος, ἥτις θὰ ἐθυσίαζε τὸ ἄτομον. Τὸ δὲ κράτος ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ἑκάστοτε θέσιν. Ἡ ἐκλογὴ θὰ ἦτο βεβαίως περιττή, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἱκανοποιηθοῦν συγχρόνως καὶ μὲ πληρότητα αἱ οἰκονομικαὶ καὶ ἠθικαὶ ζημίαι, αἱ ὑλικαὶ καὶ πνευματικαί, αἱ ἀτομικαὶ καὶ συλλογικαί. Ἀλλὰ ἐν τῇ πράξει, αἱ ἀξίαι αὗται τελοῦν ἐν ἀνταγωνισμῷ. Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη μιᾶς σύνθεσεως. Καὶ ἡ σύνθεσις εἶναι δυνατή, ἀλλὰ δι' ἐξισορροπήσεων, διὰ ῥήξεων ἐνίοτε, αἱ ὁποῖαι ὑπονοοῦν ἀναγνώρισιν μιᾶς ἱεραρχίας. Τὸ πνεῦμα ἔχει τὴν προτίμησιν, ἢ ἡ ὕλη; Τὸ ἄτομον ὑπερισχύει τῆς κοινωνικῆς ὁμάδος, τοῦ λαοῦ ἢ τοῦ ἔθνους; Τὸ κράτος ὑπάρχει διὰ τὴν κοινωνίαν ἢ ἀντιστρόφως; Ποῖαι ἀξίαι παρέρχονται καὶ ποῖαι δὲν θνήσκουν; Διότι ἂν ὑπάρχουν ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξαφανίζονται, πρέπει νὰ ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν.

11. Ποία εἶναι ὅμως ἀπὸ φιλοσοφικῆς πλευρᾶς ἡ ἔννοια τῆς ἀξίας;

Ἐπὶ μακρὰν περίοδον οἱ φιλόσοφοι ἐπεδίδοντο εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀξίας ὡς ἐννοίας ὑποκειμενικῆς. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἡ ἀξία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ κρίνεται, ἀλλὰ εἰς τὸ ὑποκείμενον τὸ ὁποῖον κρίνει. Ἡ ἀξία θεωρεῖται ὡς ἓν φαινόμενον συνιστάμενον, κατὰ τοὺς μέν, εἰς τὸ συναίσθημα τῆς εὐχαριστήσεως ἢ

τοῦ πόνου, ὁ ὁποῖος παράγεται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀντικειμένου, κατὰ τοὺς δὲ εἰς μίαν ἐπιθυμίαν προκαλουμένην ἀπὸ τὸ συναίσθημα αὐτό. Οὕτως, ἡ ἀξιολογικὴ κρίσις εἶναι προέκτασις τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἔκφρασις μιᾶς ἐνδιαθέτου καταστάσεως τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὄχι μία οὐσία ὑπάρχουσα εἰς τὸ ἀντικείμενον. Ἡ φιλοσοφία αὕτη παρουσιάζει ὅλα τὰ μειονεκτήματα τῶν θεωριῶν, αἵτινες ἔχουν οἰκοδομηθῆ ἐπὶ τοῦ συναισθήματος. Ὁ νομικὸς κανὼν δὲν εἶναι δυνατόν, μὲ τὸν γενικὸν καὶ διαρκῆ χαρακτῆρα του, νὰ στηριχθῆ εἰς ἀτομικὰς καὶ μεταβαλλομένας ἐκτιμήσεις. Αἱ κρίσεις ἀξίας θὰ εἶχον τότε ἓν στοιχεῖον αὐθαιρεσίας, ἐνῷ ἡ βάσις τοῦ κανόνος δικαίου πρέπει νὰ εἶναι σταθερά. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ὅταν ὁ κανὼν προσαρμόζεται εἰς τοὺς ἀναγνωριζομένους σκοπούς, οὓς ὑπηρετεῖ τὸ δίκαιον. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν κεῖται, ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατάστρωσιν νομικῶν κανόνων, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἀξιῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ προσλάβῃ τὸ δίκαιον, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς ὑψίστους σκοπούς του, δηλαδὴ τὴν ἐξασφάλισιν ἁρμονικῆς κοινωνικῆς τάξεως.

12. Ἡ μελέτη τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῶν κανόνων τοῦ δικαίου ἐπιτρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ὕπαρξις μιᾶς πρώτης ἀξίας, ἥτις εἶναι ἡ νομικὴ ἀσφάλεια, ἔχουσα συνεπείας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν κοινωνίαν (τάξις, εἰρήνη). Ἡ ἐξέτασις, περαιτέρω, κατὰ βάθος τῶν νομικῶν κανόνων μᾶς ὁδηγεῖ ἐνώπιον μιᾶς δευτέρας ἀξίας, ἥτις εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἀξία οὐσιώδης διὰ τὴν καλὴν διευθέτησιν τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος, τὴν ὁποίαν ἔχει, τῆς ἰσότητος. Τέλος, ὅταν ἐμβαθύνῃ τις εἰς τὸν σκοπὸν τῶν κανόνων, ἀποκαλύπτει μίαν τελευταίαν ἀξίαν, δηλαδὴ τὸ κοινὸν ἀγαθόν, ἄλλως τὴν κοινωνικὴν πρόοδον, τὸν πολιτισμόν. Αἱ ἀξίαι αὗται ἀπεκαλύφθησαν βαθμιαίως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔχουν ἐξοπλίσει τὸ δίκαιον κατὰ στάδια. Τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν νομικῶν θεωριῶν (ἑκάστη ἐξ αὐτῶν θέτει τὸ βάρος εἰς αὐτὴν ἢ εἰς ἐκείνην τὴν ἀξίαν).

Αἱ τυποκρατικαὶ σχολαὶ (formalisme) εἶναι αἱ παλαιότεραι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, διότι ἐμφανίζουν τὸ δίκαιον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς πρώτης ἀξίας ἥτις ἀνεζητήθη, δηλαδὴ τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου. Αἱ ἰδεαλιστικαὶ σχολαὶ ἱδρύθησαν μετέπειτα καὶ ἀνταπεκρίθησαν εἰς μίαν νέαν ἱστορικὴν στιγμήν, δηλαδὴ εἰς ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ δικαιοσύνη ἐθεωρήθη ὡς κυρίως ἐπιδιώξιμος ἀξία. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ρεαλιστικὰς σχολάς, αὗται ἀνεφάνησαν εἰς μίαν περίοδον, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἐνδιεφέρθησαν ἰδιαιτέρως δι' ὅ,τι αὐξάνει τὴν κληρονομίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὸ κοινὸν ἀγαθόν.

Ἡ ἀντινομία prima facie δὲν εἶναι σημαντικὴ μεταξὺ τῶν ἀντιλήψεων αὐτῶν, καὶ ἡ μία συνδυάζεται καί, οὕτως εἰπεῖν, προστίθεται ἐπὶ τῆς ἄλλης. Ἡ νομικὴ ἀσφάλεια ἀποτελεῖ τὸ κύριον κρηπίδωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνεγερθῇ τὸ οἰκοδόμημα. Ἡ δικαιοσύνη εἰσάγεται ἔπειτα διὰ μίαν καλυτέραν διευθέτησιν τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Τέλος, τὸ κοινὸν ἀγαθὸν (ἡ κοινωνικὴ πρόοδος) παρέχουν μίαν νέαν βάσιν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πλέον προηγμένων κοινωνιῶν. Καὶ ἐρωτᾶται: Ἡ τριτολογία: α) νομικὴ ἀσφάλεια, β) δικαιοσύνη, γ) κοινὸν ἀγαθὸν ἢ πρόοδος ἀντιπροσωπεύει μίαν ἱεραρχικὴν τάξιν τῶν ἀξιῶν; Διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ θέμα τοῦτο πρέπει νὰ ἐκτεθῇ ἡ ἐξέλιξις τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἀξιῶν καὶ νὰ ἐρευνηθοῦν εἰδικώτερον τὰ στοιχεῖα των. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπισκοπήσεως θὰ προκύψῃ, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ κοινωνικαὶ ἀξίαι ἐνεργοῦν παραλλήλως καὶ ὅτι, ἐν περιπτώσει συγκρούσεως μεταξύ των, δέον νὰ γίνεται στάθμισις τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας συνεπάγεται, ὡς πρὸς τὰ προστατευόμενα συμφέροντα, ἡ κατίσχυσις τῆς μιᾶς ἀξίας ἔναντι τῆς ἄλλης.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XV. Βοῦρλα Πειραιῶς—Ἄρια Πατρῶν—Βαρδάρι Θεσσαλονίκης.

Τὰ Βοῦρλα σώζονται καὶ σήμερα ἀκόμη ὡς κρατικὴ φυλακὴ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός μου τὰ ἔχω ἐπισκεφθῆ τώρα καὶ τὰ εὑρίσκω τελείως ἀγνώριστα. Οὔτε μοῦ ἐθύμισαν καθόλου τὰ παλαιὰ Βοῦρλα, τὸ κρατικὸν πορνεῖον-πειθαρχεῖον ποὺ εἶχα γνωρίσει κατὰ τὸ 1923 ἢ κατὰ τὸ 1924 ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ. Εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον τοῦ ἀγοραίου ἔρωτος ἔπρεπε νὰ τεθῆ εἰς τὴν πόρταν του ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔχει ὁ Δάντης στὴν Κόλασί του. «Χάσετε κάθε ἐλπίδα ὅσοι μπαίνετε ἐδῶ μέσα». Γιατὶ πραγματικὰ ἔχανε τὸν ἀνθρωπισμό του ὅποιος ἔμπαινε ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ αἶσχος τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ διὰ ἡμέρας ὁλοκλήρους ἦτο ψυχικῶς ἀσθενὴς ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐδοκίμαζε, ἐὰν εἶχε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ ἐπάνω του. Ἐκτὸς πιὰ ἐὰν ἦτο ἕνα ἀνθρώπινον κτῆνος καὶ μόνον, διότι κυριολεκτικῶς κτήνη ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κατέφευγον ἐκεῖ καὶ εὕρισκον ἡδονὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ περιβάλον καὶ τὰς τροφίμους του.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν Βούρλων, τὰ ὁποῖα εἶδα καὶ ἔζησα εἰς τὴν νεότητά μου, εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ εἴπω ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὑρέθην ὑποχρεωμένος νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπόρτερ. Εἶχεν εὑρεθῆ τότε κάπου εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας νέος ἀπὸ τὸ Δαδὶ μὲ μίαν σφαῖραν περιστρόφου εἰς τὸν κρόταφον. Θὰ ἠμποροῦσε ὡραιότατα νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας, ἂν τὸ τραῦμα ἦταν ἐξ ἀπολύτου ἐπαφῆς καὶ ἐὰν εὑρίσκετο τὸ περίστροφον ἢ τὸ πιστόλιον ἐγγὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ πτώματος. Ἀλλὰ οὔτε περίστροφον οὔτε πιστόλιον εὑρέθησαν καὶ τὸ τραῦμα εἰς τὸν δεξιὸν κρόταφον προήρχετο ἀπὸ σφαῖραν ριφθεῖσαν ὄχι ἀπὸ ἐπαφήν, ἀλλ' ἀπὸ μικρὰν σχετικῶς ἀπόστασιν. Ἡ φορὰ τοῦ βλήματος πάντως ἦτο ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐλαφρῶς καὶ θὰ ἐδικαιολόγει αὐτοκτονίαν, δεδομένου ὅτι ὁ νεκρὸς νέος ὑπέφερε ἀπὸ ἀγκύλωσιν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐπέτρεπε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἐπομένως ἠδύνατο νὰ στηριχθῆ ὁ συλλογισμὸς ὅτι ὁ αὐτόχειρ, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγείρη τελείως τὴν δεξιὰν καὶ νὰ φέρη τὸ περίστροφον μέχρι τοῦ κροτάφου καὶ μὴ σκεφθεὶς ἴσως τὰς τελευταίας του στιγμὰς νὰ γείρη τὴν κεφαλήν του πρὸς τὴν χεῖρα τὴν κρατοῦσαν τὸ περίστροφον καὶ νὰ πυροβολήση, ἐπυροβόλησεν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν ἐκείνην τῶν 15-20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ναὶ ἀλλὰ τὸ περίστροφον ; Μὰ ἐὰν εἶχε κλαπῆ ἀπὸ ἕνα ἀλήτην ἢ ἀπὸ ἕνα κλέπτην τὸ πολύτιμον δι' αὐτὸ φονικὸν ὄργανον ;

Παράλληλα μὲ τὸ ἁρμόδιον τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὴν ἔρευνάν μου περὶ τὴν μυστηριώδη ἐκείνην ὑπόθεσιν. Ἡ Χωροφυλακὴ ὑπεστήριζε τὸ ἔγκλημα καὶ εἶχε συλλάβει μερικοὺς ὑπόπτους, ὁ ἰατροδικαστὴς ἐδίσταζε νὰ ἀποφανθῆ ἢ μᾶλλον δὲν ἀπεφαίνετο κατηγορηματικῶς, οὔτε διὰ ἔγκλημα, οὔτε δι' αὐτοκτονίαν, ἐνῷ ἐγώ, προτρέξας κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπίσημον προανάκρισιν, δὲν εὕρισκον κανένα δικαιολογητικὸν λόγον ἐγκλήματος, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς εἶχε σχέσιν τινὰ μὲ μίαν ἱερόδουλον, φίλην τοῦ φερομένου ὡς θύματος. Ὁ νεκρὸς νέος πάντως δὲν ἦτο σωματέμπορος, ἀλλ' ἁπλῶς μετέβαινε εἰς τὸ διαφθορεῖον τῆς νέας ἐκείνης καὶ τὴν ἐπροτιμοῦσεν, εἶχα δὲ μάθει ἀπὸ ἕνα φίλον του ὅτι τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου του τῆς εἶχε γράψει ἐκτεταμένην ἐπιστολήν. Ἔπρεπε λοιπὸν μὲ κάθε θυσίαν νὰ τὴν ἀνεύρω, διὰ νὰ λάβω ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ ἴδω τί ἔγραφε. Τὴν ἀνεζήτησα εἰς τὸ διαφθορεῖον καὶ ἔμαθα ἐκεῖ ὅτι πρὶν νὰ εὑρεθῆ τὸ πτῶμα τὴν εἶχεν ἁρπάξει ἡ Ἀστυνομία καὶ ἴσως νὰ τὴν εἶχε κλείσει εἰς τὸ νοσοκομεῖον μεταδοτικῶν νοση-

μάτων 'Ανδρέου Συγγροῦ. 'Επῆγα ἐκεῖ ὡς δημοσιογράφος, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εἰσέλθω, διότι ὑπῆρχεν αὐστηροτάτη διαταγὴ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Φωτεινοῦ νὰ μὴ εἰσέρχεται κανείς, μὴ ἀσθενής. Κατέφυγα εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν πείσω καὶ ἐδέησε πλαγίως πως νὰ μάθω ὅτι ἡ ἀναζητουμένη ὑπ' ἐμοῦ ἱερόδουλος, τὴν γνωριμίαν τῆς ὁποίας μὲ τὸ θῦμα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς δὲν εἶχε μάθει ἀκόμη ἡ προανάκρισις, εὑρίσκετο ἔγκλειστος εἰς τὰ Βοῦρλα τοῦ Πειραιῶς, λόγω ποινῆς, διότι εἶχε δεχθῆ πελάτην εἰς ἀπηγορευμένην δι' αὐτὴν ἡμέραν, λόγω τακτικῆς καὶ συνήθους ἀδιαθεσίας. Καὶ ἔτσι εὑρέθην εἰς τὰ Βοῦρλα. Τὴν εὗρον, ἔλαβα εἰς τὴν κατοχήν μου τὴν ἐπιστολὴν καὶ εἶδα ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο νευρασθενὴς καὶ ὅτι τῆς ἔγραφεν ὅτι θὰ ηὐτοχειριάζετο. Καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην τὴν κατέθεσα εἰς τὸ ἁρμόδιον τμῆμα Χωροφυλακῆς, ἀφοῦ ἔλυσα δημοσιογραφικῶς τὸ «μυστήριον», διὰ νὰ λήξῃ καὶ τυπικῶς ἡ ἀνάκρισις.

Μὰ εἶδα ὅμως καὶ ἔζησα τὴν πραγματικὴν ἐκείνην κόλασιν. Τὰ Βοῦρλα, ἦτο μιὰ μεγάλη, μιὰ πελώρια μάντρα μὲ πολὺ ὑψηλοὺς τοίχους, πραγματικὸ φρούριο. Μιὰ μεγάλη δίφυλλη πόρτα ὑπῆρχε διὰ νὰ μπῇ κανεὶς ἢ νὰ βγῇ ἀπὸ αὐτά. Εἰς τὴν πόρτα χωροφύλακες καὶ ἕνας ἐνωμοτάρχης ἢ ὑπενωμοτάρχης ἐπὶ κεφαλῆς διὰ νὰ ἐλέγχῃ κάθε εἰσερχόμενον ἄνδρα καὶ νὰ τοῦ κάνῃ σωματικὴ ἔρευνα, μήπως τυχὸν φέρει περίστροφον ἢ μάχαιραν καὶ δημιουργήσει ζητήματα, ἀπειλάς, ἐκβιάσεις, τραυματισμούς, ἢ μήπως φέρει ναρκωτικά. Προχωροῦσε κανεὶς καὶ ἀντὶ διὰ μικρὰ δωματιάκια, ὅπως εἰς τὸ Γκάζι, ὑπῆρχον καζαρμοειδῆ διώροφα οἰκήματα, τὰ δωμάτια τῶν ὁποίων κατελάμβανον αἱ τιμωρημέναι ἱέρειαι τῆς 'Αφροδίτης, αἱ ὁποῖαι ὑπερέβαινον πολλάκις τὴν ἑκατοντάδα. Εἰς τὸ μέσον τῶν Βούρλων εὑρίσκοντο καὶ τρία ἄλλα μονώροφα οἰκήματα τὰ ἐντευκτήρια-καφενεῖα καὶ ἐστιατόρια συγχρόνως.

Εἰσῆλθον εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἀναζητῶν τὴν ἱερόδουλον ποὺ μὲ ἐνδιέφερε διὰ τὸ ρεπορτάζ μου καὶ ἔφριξα. Ἦτο ἡ χυδαιοτέρα προθήκη τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Μέσα στὴν πελωρία σάλλα ὑπῆρχον διάφορα τραπέζια ποὺ ἐκάθηντο ἀνάμικτα, ἄνδρες καὶ πόρναι, ποὺ ἔπιναν καφὲ ἢ γλυκὰ τοῦ κουταλιοῦ ἢ λουκούμια ἢ ἔτρωγαν καὶ ἐκάπνιζαν. Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀπηγορεύοντο αὐστηρῶς. Ἡ ἀτμόσφαιρα, ἀπὸ τὰ χνῶτα, τοὺς καπνούς, τὴν ἀπλυσιὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ λιμανιοῦ ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ δοκιμάσουν τὸν ἔρωτα, ἦτο ὄχι μονάχα ἀηδιαστική, ἀλλὰ κάτι περισσότερον. Ἀλλὰ νὰ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐντευκτηρίου ἡ προθήκη τοῦ ἐμπορεύματος. Δύο πανύψηλα ξύλινα σκαλοπάτια, πέρα ὡς πέρα ἀκουμπισμένα εἰς τὸν τοῖχον ἀπὸ τὴν μιὰν πλευρὰν τῆς αἰθούσης πρὸς τὴν ἄλλην. Κάτι ἀνάλογον μὲ τὰ ὑψηλὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὰ καθαριστήρια τῶν ὑποδημάτων. Καὶ εἰς τὸν ἐπάνω πάγκον νὰ κάθηνται γυναῖκες-πόρναι ἡμίγυμνες, ξεστηθιασμένες καὶ μὲ ἀνοικτὰ τὰ πόδια νὰ ἀκουμβοῦν εἰς τὸ κάτω σκαλοπάτι. Τὰ πέρα ὡς πέρα αὐτὰ σκαλοπάτια ἦσαν εἰς ὕψος περισσότερον τοῦ ἑνὸς μέτρου καὶ πεντήκοντα ἑκατοστῶν καὶ αἱ χωρὶς κάτω ἐσώρρουχα ἐκεῖναι γυναῖκες μὲ ἀνοικτὰ τὰ σκέλη ἐδείκνυον εἰς τοὺς διερχομένους ἐκεῖθεν καὶ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ τραπέζια πελάτας ἐκεῖνο ποὺ ὁ Σπῦρος Μελᾶς ἀποκαλεῖ «σπήλαιον τῆς ἀνθρωπίνης ἀναδημιουργίας». Καὶ ὁ ὑποψήφιος πελάτης ἐγνώριζε τί ἐμπόρευμα λευκῆς σαρκὸς θὰ ἠγόραζεν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ποὺ θὰ ἐπλήρωνε.

Αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ἐγελοῦσαν, ἐκάπνιζαν, ἔλεγαν διάφορα αἰσχρόλογα, ἐπροκαλοῦσαν τοὺς πελάτας νὰ τοὺς δώσουν ἕνα τσιγάρον καὶ νὰ τὰς προτιμήσουν, ἐκθειάζουσαι τὸ τί ἠδύναντο νὰ προσφέρουν. Καμμία δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ νὰ προσφέρῃ τὸν ἔρωτα εἰς αὐτὸ τὸ κρατικὸν ἄντρον τῆς διαφθορᾶς, ἀρκεῖ ὁ πελάτης νὰ εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον, τὴν μίαν δραχμήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ δραχμὴ αὐτὴ δὲν ἐδίδετο εἰς τὴν ἐκλεγομένην γυναῖκα καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀλλ' ἐκ τῶν προτέρων εἰς ἕνα χωροφύλακα, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἕνα μεγάλο κατάστιχον μὲ τὰ ὀνόματα ἑκάστης τροφίμου εἰς τὰς σελίδας του. Εἰς τὸ «τεφτέρι» αὐτὸ ἀνέγραφε τὰς πιστοχρεώσεις. Ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τὰς εἰσπράξεις, τὰς ὁποίας ἐδικαιοῦτο ἡ ἔγκλειστος ἱερόδουλος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰς γενομένας δι' αὐτὴν δαπάνας διὰ τὸ συσσίτιόν της, διὰ τὰ πλυστικά

της κ.τ.λ., ὥστε κατὰ τὴν ἔξοδόν της νὰ λάβῃ τὰς εἰσπράξεις της. Διότι ὁ πελάτης δὲν ἐπλήρωνε αὐτὴν διὰ τὸν λόγον μήπως ἀποσπάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα χρήματα ὁ σωματέμπορος ὁ ὁποῖος θὰ ἀνεζήτει καὶ ἐκεῖ τὴν λευκὴν σκλάβαν του. Ἄ! πρὸ παντὸς τὸ Κράτος-προαγωγὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤθελε καθαροὺς λογαριασμοὺς μὲ τὰς τροφίμους τοῦ κρατικοῦ διαφθορείου τῶν Βούρλων.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅσην ὥραν ἔμεινα εἰς τὸ καφενεῖον-ἐντευκτήριον, μέχρις ὅτου συναντήσω τὴν τρόφιμον ποὺ μὲ ἐνδιέφερε καὶ λάβω τὰς πληροφορίας διὰ τὴν αὐτοκτονίαν, ἀντελήφθην καὶ τὴν γνώριμόν μου ἐκεῖ μυρωδιὰν τοῦ χασίς, διότι ἐκαπνίζοντο «τσιγαριλίκια», δηλαδὴ σιγαρέττα περιέχοντα «τσίκαν», μικρὰν δηλαδὴ καὶ λεπτὴν ποσότητα χασὶς μέσα εἰς τὸν καπνόν. Κατώρθωναν λαθρέμποροι νὰ τὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν μύτην τῶν φρουρῶν. Καὶ κοίταζα ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ καὶ ἀηδιαστικὸ θέαμα τῶν πορνῶν καὶ τῶν πελατῶν, ἐνῶ τὰ αὐτιά μου κατεσπαράσσοντο ἀπὸ τὰ χασικλίδικα τραγούδια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης :

Ἂν εἶσαι μάννα καὶ πονεῖς,
ἔλα στ' Ἀνάπλι νὰ μὲ δῇς.
Ἔλα στ' Ἀνάπλι δυὸ σκαλιὰ
καὶ μὴ λυπᾶσαι τὰ λεφτά.
Ἔλα στὰ παραπήγματα
καὶ μὴ λυπᾶσαι χρήματα.

Καὶ ἡ ἀπαραίτητος ρεφραίν:

Ἐμεῖς κι' ἂν τὸ φουμάρουμε
κανένα δὲν πειράζουμε.

Καὶ θυμᾶμαι ὅτι ἔφυγα ἀηδιασμένος, ἐνῶ, ὅσην ὥραν ἔμεινα, πότε ἔκλεινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ μάτια μου διὰ νὰ μὴ βλέπω τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο θέαμα τοῦ γυναικείου σαρκοπωλείου ἢ διὰ νὰ τὸ βλέπω λιγώτερο, πότε ἐβούλωνα διὰ λίγο τ' αὐτιά μου ποὺ τὰ ἐσπάραζαν τὰ βραχνὰ χαχανητά τους καὶ τὰ χασικλίδικα τραγούδια τους καὶ πότε ἐβούλωνα τὰ ρουθούνια μου διὰ νὰ ἔχω λιγώτερη τὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὴν βρῶμα τοῦ ἱδρῶτα καὶ τῶν ἁπλύτων κορμιῶν.

Τὴν Ἄρια τῶν Πατρῶν, τὴν εἶχα δῇ πολὺ προτήτερα, τὴν ἄνοιξι τοῦ 1919, ὅταν ὑπηρετοῦσα ἐκεῖ στρατιώτης εἰς τὸν ἄλλο πόλεμο. Δὲν εἶχε τὸ ἀηδιαστικὸ θέαμα τοῦ Γκαζιοῦ καὶ τῶν Βούρλων. Κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια, ὅπου ἐγίνετο τότε ὁ ἀριστοκρατικὸς περίπατος τῶν Πατρῶν, ὅλη ἡ φτωχικὴ συνοικία ἀπὸ μικροσκοπικὰ σπιτάκια, πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀπὸ μοναχικὲς καμαροῦλες, κατείχετο ἀπὸ τὰς λαϊκὰς ἱεροδούλους τῆς Πελοποννησιακῆς πρωτευούσης. Δὲν ἦσαν ἐντελῶς περιωρισμέναι, ἀλλὰ δὲν ἐπετρέπετο καὶ νὰ κυκλοφορήσουν ἐντὸς τῆς πόλεως. Τρόφιμοι ἦσαν ἐκούσιαι ἀπὸ τὰς χειροτέρας ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς ὅλης τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι ἦτο ἀδύνατον νὰ προσελκύσουν πελατείαν καὶ εἰς λαϊκὰ ἀκόμη διαφθορεῖα καὶ κατέφευγον εἰς τὰ καμαράκια τῆς Ἀρίας τῶν Πατρῶν διὰ νὰ ἐκδοθοῦν ἀντὶ δραχμῆς καὶ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμένος καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν ἀποθηκῶν καὶ τῶν ἐργοστασίων τῆς σταφίδος. Ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν 50.000 κατοίκων δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα καὶ μόνον διαφθορεῖον, εἰς τὴν ὁδὸν Κορίνθου, τῶν 15 χρυσῶν δραχμῶν, μὲ τιμὴν χρυσῆς λίρας 23,80 δρχ. παρακαλῶ καὶ πέραν αὐτοῦ ἡ Ἄρια, μία ὁλόκληρη πόλις, μὲ τὰ καφενεῖα της, τὰ παντοπωλεῖα της, τὰ οἰνομαγειρεῖα της, τὰ μαστιχοπωλεῖα της, τὸ οὔζον ἦτο ἄγνωστον ἀκόμη, καὶ τὰ ἄλλα μικρομαγαζάκια της. Τὰ σπιτάκια της πεντακάθαρα διότι ἡ Χωροφυλακὴ ἦταν πραγματικὸς κέρβερος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ὑπεχρέωνε τὰς τροφίμους κάθε πρωὶ νὰ σφουγγαρίζουν τὰ πατώματα καὶ νὰ τὰ πλένουν ὕστερα μὲ νερὸ καὶ ὄξος. Κάτοικοι τῆς συνοικίας μόνον αἱ τρόφιμοι καὶ οἱ ἐρασταί των. Τὴν νύκτα ὅλην ἀντηχοῦσαν τὰ γλέντια καὶ τὰ τραγούδια μὲ τὰ βιολιὰ καὶ τὰ τραγούδια ἢ τὰς λατέρνας καὶ ἐπακολουθοῦσαν τὰ σαρκικὰ ὄργια. Οἱ φόνοι μεταξὺ τῶν ἀγαπητικῶν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Ὁμολογῶ ὅτι νύκτα δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἄριαν, διότι δὲν εἶχα

ΤΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ ΤΕΝΤΥΜΠΟΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Τὰ κρούσματα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ πληθύνονται σὲ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ποὺ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς τέντυμπόϋς καὶ τέντυγκέρλς τρομοκρατεῖ τὶς μεγάλες πόλεις, οἱ εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες ἔχουν γεμίσει ἀπὸ τοὺς ἀναιδεῖς καὶ θρασεῖς νέους ποὺ μιμοῦνται τὰ Ἀμερικανόπουλα. Εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ φροῦτο αὐτὸ τοῦ «πολιτισμοῦ», μολονότι ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του, δὲν εὐδοκίμησε. Ἡ ψυχοσύνθεσις τοῦ Ἕλληνος, οἱ ἀγνὲς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος 4.000 ποὺ τιμωρεῖ αὐστηρὰ τὸν τεντυμποϊσμὸ ἔθεσαν ἕνα φραγμὸ στὴν μιμητικὴ διάθεσι.

Πολλὰ εἶναι τὰ κρούσματα. Ποικίλες εἶναι οἱ μορφὲς ὑπὸ τὰς ὁποίας παρουσιάζεται ὁ τεντυμποϊσμός, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, νεαρᾶς ἡλικίας. Τελευταῖα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα νέον εἶδος τέντυμπόϋς. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μὲ τὰ πέτσινα σακκάκια —Σκὶν Κνούταρς—τοὺς ἀποκαλοῦν στὴ Σουηδία καὶ Ἀγγλία, ποὺ τρομοκρατοῦν τοὺς διαβάτες στοὺς κεντρικοὺς δρόμους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς διαθέτουν μικρὰ αὐτοκίνητα ἢ σκοῦτερς ποὺ τρέχουν μὲ διαβολεμένη ταχύτητα. Ἀκριβῆ στατιστικὰ στοιχεῖα τοῦ νέου αὐτοῦ εἴδους τῶν τέντυμπόϋς σὲ κάθε χώρα δὲν ὑπάρχουν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἀριθμός τους ἔχει αὐξηθῆ σὲ ἀνησυχαστικὸ ἐπίπεδο, ὥστε κάθε χώρα νὰ λαμβάνη καὶ αὐστηρότερα μέτρα. Στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, εἴχαμε δυὸ-τρία τέτοια κρούσματα τεντυμποϊσμοῦ. Νέοι ποὺ ἐπέβαιναν σὲ μοτοσακὸ ἢ καὶ αὐτοκίνητα πλεύριζαν στὸ πεζοδρόμιο γυναῖκες καὶ ἁφαιροῦσαν τὶς τσάντες, ἀναπτύσσοντες ἐν συνεχείᾳ μεγάλη ταχύτητα. Φυσικὰ καὶ οἱ τύποι αὐτοὶ ἐξουδετερώθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, ἀλλὰ τίποτα δὲν ἀποκλείει τὴν μεμονωμένη ἐπανάληψι παρομοίων κρουσμάτων. Βλέπετε ὁ κινηματογράφος, τὰ τελευταῖα χρόνια, μαζὶ μὲ τὴν χαλάρωσι ὡρισμένων ἀρχῶν διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων, τροφοδοτεῖ τὰ «ἀνήσυχα νειᾶτα» μὲ κόλπα τέντυμπόϋς ἄλλων χωρῶν.

Κατὰ τὰ διεθνῆ στοιχεῖα πρώτη ἡ Σουηδία ἔλαβε αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τοῦ

καμμίαν ὄρεξιν νὰ δοκιμάσω ἐπὶ τοῦ σώματός μου τὴν κάμαν ἢ τὸν λάζον κανενὸς σωματεμπόρου, ἀλλὰ χάριν δημοσιογραφικῆς περιεργείας ἐπεσκέφθην τὰ σπιτάκια ἐκεῖνα ἕνα ἀπομεσήμερο καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι, ὅταν εἰσῆλθον εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἡ ἀποκρουστικὴ τὴν μορφὴν καὶ ἐν ἁμαρτίαις γηράσασα τρόφιμός του μὲ ἠρώτησε ποίου εἴδους ἔρωτα ἐπιθυμῶ. Συγκεκριμένα μοῦ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα:

—Φράγκο ἢ δίφραγκο;

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς ἀποκαλύψω ὅτι δὲν ἤμουν πελάτης της ἀλλὰ δημοσιογράφος καὶ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσω τί εἴδους διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀγοραίου ἔρωτος, εἶπα ἁπλῶς:

—Δίφραγκο.

Καὶ τότε μὲ μίαν φοβερὰν χειρονομίαν μοῦ ἀπεκάλυψε τὰ γυμνά της νῶτα καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἀντὶ διδράχμου ἐπωλοῦσε τὴν παρὰ φύσιν ἡδονήν. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκαμα ἐμετὸν ἀπὸ τὴν ἀηδίαν.

Κάτι ἀνάλογον πρὸς τὴν Ἄριαν τῶν Πατρῶν ἦτο καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ Βαρδάρι. Ἡ Χωροφυλακὴ δηλαδὴ εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ μὴ εἶναι τὰ πορνεῖα διασκορπισμένα μέσα εἰς τὴν πόλιν, τὰ εἶχαν ὑποχρεώσει νὰ εἶναι εἰς μίαν ὡρισμένην συνοικίαν ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὸ Βαρδάρι. Ἐκεῖ ἐκτὸς τῶν χαμαιτυπίων ἦσαν καὶ μεμονωμέναι κοιναὶ γυναῖκες, διαμένουσαι εἰς οἰκίσκους καὶ ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμά των ὑπὸ τὴν προστασίαν πάντοτε τοῦ ἀπαραιτήτου σωματεμπόρου, ὁ ὁποῖος ἐκαρποῦτο ὅλας τὰς εἰσπράξεις των. *(Συνεχίζεται)*

νέου αὐτοῦ κοινωνικοῦ κινδύνου. Διότι κοινωνικὸς κίνδυνος εἶναι ἡ δρᾶσις τῶν ἐποχουμένων τέντυμπόϋς. Ἔτσι ἐδόθη ἐντολὴ εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ συλλαμβάνουν τοὺς νέους, ἀγόρια καὶ κορίτσια κάτω τῶν 18—20 χρόνων, ποὺ κυκλοφοροῦν τὶς βραδυνὲς καὶ νυχτερινὲς ὧρες ἄνευ λόγου στοὺς δρόμους. Διότι κατὰ κανόνα, ἐκτὸς ἐλαχίστων πολὺ «ζωηρῶν» ποὺ θέλουν νὰ ἐντυπωσιάσουν τοὺς φίλους τους καὶ ν' ἀναδειχθοῦν, οἱ τέντυμπόϋς δροῦν τὶς νυχτερινὲς ὧρες ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ σκοταδιοῦ καὶ κακοποιοῦν ἢ τρομοκρατοῦν τὶς γυναῖκες κυρίως . Καὶ μηχανεύεται ἡ ἀρρωστημένη φαντασία τους χίλια-δυὸ κόλπα. Τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς σουηδικῆς Ἀστυνομίας φαίνεται ὅτι ἀπέδωσεν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, διότι περιωρίσθησαν σημαντικὰ τὰ κρούσματα. Ἄλλωστε ἔδωσε τὴν δυνατότητα καὶ στοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν νέων, κατόπιν τῶν γενομένων συστάσεων, νὰ ἐνδιαφερθοῦν περισσότερο γιὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν προστατευόμενα παιδιά. Κάτι ἀνάλογο ἐφήρμοσε καὶ ἡ ἑλληνικὴ Ἀστυνομία καὶ ἐφαρμόζει μὲ τὶς συχνὲς «παγάνες» σὲ ὕποπτα σημεῖα καὶ κέντρα. Ὁ νέος ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει παρασυρθῆ, δὲν ἔχει διαποτισθῆ, κατὰ τὴν ὁρολογία, ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ τέντυμπόϋ, μὲ τὴν πρώτη ἐπαφή του μὲ τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο ἀντιλαμβάνεται τὸν κακὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ ἐγκαταλείπει τὴν «παρέα». Διότι πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι οὐδέποτε ὁ τέντυμπόϋ δρᾶ μόνος του. Πάντοτε δυὸ-τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι μαζί.

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἐσημειώθησαν κρούσματα τεντυμποϊσμοῦ καὶ εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν συντηρητικὴ χώρα, τὴν Ἑλβετία. Τὰ κρούσματα αὐτά, μολονότι οἱ Ἑλβετοὶ φημίζονται διὰ τὴν προοδευτικὴ ψυχαναλυτικὴ τεχνική τους, τὰ ἀντεμετώπισαν μὲ φυλακίσεις καὶ μάλιστα σὲ κλειστὲς φυλακὲς προπολεμικοῦ τύπου. Οἱ ψυχαναλυταὶ καὶ παιδαγωγοί, δικαιολογοῦντες τὴν ἀπόφασί τους περὶ φυλακίσεως τῶν τέντυμπόϋς, ἀντὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ψυχαναλυτικοῦ συστήματος τῆς ἀνακαλύψεως τῶν αἰτίων ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς νέους σὲ τοιούτου εἴδους παρεκτροπές, ἐτόνισαν ὅτι ἡ ἐπιβολὴ αὐστηρῶν ποινῶν φυλακίσεως, παρ' ὅτι δὲν θεωρεῖται σήμερα σύγχρονον σωφρονιστικὸν σύστημα, ἀπέδωσε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ τὰ κρούσματα περιωρίσθησαν σημαντικά.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμη σοβαρώτερα. Περίπου 33.000 ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἡλικίας 14—17 ἐτῶν, κατεδικάσθησαν μέσα σ' ἕνα χρόνο γιὰ διάφορες παραβάσεις. Ἀριθμὸς ἀνησυχαστικός, ποὺ ἔφερε ἀναστάτωσι εἰς τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες. Καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν τὰ 50% ἀπασχολοῦν γιὰ δεύτερη καὶ τρίτη φορὰ τὰ δικαστήρια. Ἁρμόδιος τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος εἰς συνέντευξί του ἐδήλωσεν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους οἱ δικασταὶ ἀντιμετωπίζουν τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα, ποὺ φθάνει ἀπὸ τὴν προσβολὴ τῶν ἠθῶν, τὴν διάρρηξι, τὸν ἐκβιασμὸ μέχρι τοῦ φόνου. Πρῶτα-πρῶτα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἐφαρμόζεται ἡ ἐπιτήρησις καὶ ἡ παρακολούθησις τοῦ μικροῦ ἐγκληματίου ἐπὶ κάποιο χρονικὸν διάστημα. Ἀκολουθεῖ τὸ κλείσιμο σὲ εἰδικὸ Ἀναμορφωτήριον καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ «σκληροῦ» χαρακτῆρος σὲ «Κέντρα κρατήσεως», ὅπου ὑποβάλλονται σὲ αὐστηρὴ ἐκπαίδευσι, ἀνάλογα μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ψυχοσύνθεσι ἑκάστου.

Συμπέρασμα ὅμως τῶν ἐφαρμοζομένων συστημάτων εἰς τὴν Ἀγγλία καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀσφαλὴς σωφρονιστικὴ μέθοδος ποὺ θὰ ἐπαναφέρη εἰς τὸν ἴσιο κοινωνικὸ δρόμο ὅλους τοὺς παραβάτες. Κάθε παιδί, ἀγόρι ἢ κορίτσι, θέλει τὴ δική του μεταχείρισι. Μία μέθοδος ποὺ ἀπέδωσε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα σὲ ἕνα ἀγόρι ἢ κορίτσι ἢ ὁμάδα νέων, σὲ ἄλλο ἀποδίδει τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἔχει ὅμως γίνει παραδεκτὸν ὅτι ὁ αὐστηρὸς περιορισμὸς μὲ παράλληλη ψυχιατρικὴ καὶ ψυχαναλυτικὴ ἀγωγὴ ἀποδίδει καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐπαναφέρει τὴν πλειονότητα εἰς τὸν ὀρθὸ δρόμο.

Γενικὰ σὲ ὅλες τὶς χῶρες ἐφαρμόζονται ποικίλα συστήματα, ἀπὸ τὰ πλέον

πανάρχαια μέχρι τῶν συγχρόνων σωφρονιστικῶν διὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς τέντυμπόϋδες ν' ἀλλάξουν τρόπο συμπεριφορᾶς. Εἰς τὴν Ἱσπανίαν οἱ τέντυμπόϋς—γκαμπίρος ὅπως ἀποκαλοῦνται—τιμωροῦνται μὲ πρόστιμο ἀπὸ 500—2.500 δρχ. Εἰς τὴν Νότιο Ἀφρικὴ οἱ νεαροὶ ταραξίαι ἐγκλείονται σὲ εἰδικὰ ἄσυλα «σωτηρίας» ὅπου ἐκπαιδεύονται. Εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπου οἱ τέντυμπόϋδες ὀνομάζονται «προϊόντα ξένης ἰδεολογίας» τιμωροῦνται αὐστηρά, ἐφ' ὅσον ὑποπίπτουν εἰς παραβάσεις. Ὅσοι νέοι κυκλοφοροῦν μὲ στενὰ παντελόνια συλλαμβάνονται καὶ κουρεύονται.

Τὸ μέτρο τοῦ κουρέματος τῶν τέντυμπόϋς δὲν εἶνε ρωσικὴ ἐφεύρεσις. Πρώτη ἡ Ἑλλὰς ἐφήρμοσε τὸ μέτρον σὲ δύο νεαροὺς ποὺ ἔρριξαν γιαούρτι εἰς τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας. Ὅπως καὶ ἡ διαπόμπευσις εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους μὲ τὴν πινακίδα «εἶμαι ἕνας τέντυμπόϋ» εἶναι ἑλληνικὴ ἐπινόησις, ποὺ ἀπέδωσεν ἄριστα ἀποτελέσματα. Τσαλακώνεται ἔτσι ὁ ἐγωισμός του καὶ ξεπέφτει στὰ μάτια καὶ τὴν ἐκτίμησι τῶν ἄλλων. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ νέος αὐτὸς χάθηκε γιὰ τὴν παρέα του.

Φυσικὰ τὸ πρόβλημα τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος καὶ τοῦ τεντυμποϊσμοῦ δὲν εἶναι ἁπλοῦν. Πολλὲς φορὲς δὲν εὐθύνονται τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ γιὰ τὰς πράξεις τους. Κοινωνικὲς συνθῆκες, τρόποι καὶ συνθῆκες ζωῆς, ἀδιαφορία τῶν γονέων, οἰκονομικὴ ἀνέχεια, ἀδιαφορία διαπαιδαγωγήσεως, ἔχουν δημιουργήσει διάφορα συμπλέγματα στὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια, ποὺ μὲ πράξεις τεντυμποϊσμοῦ ἐκδικοῦνται τὴν ἴδια τὴν κοινωνία τῆς ὁποίας εἶναι μέλη. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία ἔχει εὐθύνη καὶ ὑποχρέωσι γιὰ τὰ παραστρατημένα αὐτὰ παιδιά. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ κατανόησις, ὁπωσδήποτε, θὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἀνάνηψιν καὶ θὰ φέρουν στὸ σωστὸ δρόμο ἐκεῖνα ποὺ παρεκτρέπονται. Ἂν τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν ἀποδώσῃ, τότε ἡ διαπαιδαγώγησις, καὶ ἔστω καὶ ἡ φυλάκισις, εἶναι τὸ ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον. Οἱ νέοι ποὺ χάνουν τὴν ἐλευθερία τους, τὶς συνήθειές τους, μοιραίως θὰ σκεφθοῦν ὡριμότερα στὴ φυλακή. Θὰ διαπιστώσουν ὅτι δὲν εἶναι ἀσύδοτα κύτταρα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ποὺ μποροῦν νὰ κινοῦνται καὶ νὰ δροῦν κατὰ τὶς ὀρέξεις τους. Οἱ νέοι, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, διέπονται ἀπὸ κοινωνικοὺς νόμους ποὺ εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα πείρας πολλῶν ἐτῶν, ποὺ δὲν δύναται τὸ ἄτομον ἀτιμωρητεὶ νὰ παραβαίνῃ. Οἱ εἰδικοὶ παιδαγωγοί, ψυχίατροι, ἐγκληματολόγοι ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ ἐρευνήσουν τὰ φαινόμενα, τὶς ἀνησυχίες τῆς παιδικῆς ψυχῆς, νὰ μελετήσουν τὰ προβλήματά τους καὶ νὰ ὑποδείξουν τὶς κατάλληλες προληπτικὲς καὶ θεραπευτικὲς λύσεις. Τὸ ἔργον φυσικὰ αὐτὸ ἐκφεύγει τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ἂν καὶ δὲν παραγνωρίζεται καὶ ἡ συμβολὴ τούτου διὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος. Διότι ὁ νεαρὸς παραβάτης τοῦ νόμου τὴν πρώτη ἐπαφὴ θὰ ἔχῃ μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ ἀνάλογα μὲ τὴ συμπεριφορὰ τούτου θὰ εἶναι καὶ οἱ ἀντιδράσεις του, ποὺ θὰ τὸ ὠθήσουν εἰς τὴν συμμόρφωσι καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν κοινωνικῶν κανόνων ἢ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν «ἐπαναστατικὴ» ἐκδικητικὴ ἐνέργεια.

Εἶναι εὐτύχημα γιὰ τὸν τόπο μας, ὅτι τὸ φροῦτο τοῦ τεντυμποϊσμοῦ δὲν εὐδοκίμησε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἀρκετοὶ εἶναι οἱ νέοι ποὺ κατέχονται ἀπὸ ἐγκληματικὲς διαθέσεις, ἡ ἐκδήλωσις τῶν ὁποίων δὲν πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου τῆς φυλακίσεως. Ὑπάρχει ὅμως καμμία ἐγγύησις, ὅτι δὲν θὰ ἐκδηλωθοῦν οἱ διαθέσεις αὐτὲς εἰς τὸ μέλλον ὅταν τὸ κλῖμα θὰ εἶναι κατάλληλον; Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ καλύτερον θὰ ἦτο ἀντὶ τοῦ φόβου τῆς φυλακίσεως νὰ ἐνσταλλάξωμε εἰς τὶς ψυχὲς τῶν νέων τὸ μῖσος καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν πρὸς τὰ φθοροποιὰ ξένα συστήματα, ποὺ εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις. Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι τῆς Πολιτείας, τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ πρέπει νὰ συνεργασθοῦν μὲ τοὺς γονεῖς διὰ τὴν καλὴ διαπαιδαγώγησι τῶν νέων.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΙΑ ΑΓΙΑ

Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Constallation», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

«Περισσότερο ἀπὸ μισὸς αἰώνας πέρασε, ἀπὸ ἕνα ζεστὸ ἀποπνικτικὸ καὶ ὁμιχλῶδες ἀπόγευμα, ποὺ διεπράχθη ἕνα εἰδεχθές, ἀπαίσιο καὶ φρικιαστικὸ ἔγκλημα, στοὺς βάλτους τοῦ Ποντῖνς τῆς Ἰταλίας. Μέσα στὴν κουζίνα μιᾶς παληᾶς ἀγροκατοικίας, ἕνας νεαρὸς χωρικὸς κατέσφαξε ἄγρια ἕνα κοριτσάκι 12 χρόνων. Τὴν Μαρία Γκορέτι. Ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια, τὸ 1952, ἡ Μαρία Γκορέτι κατετάγη, ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, μεταξὺ τῶν Ἁγίων. Στὴν θρησκευτικὴ αὐτὴ τελετή, εὑρίσκετο παρὼν ὁ φονηάς, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ φυλάκισι 30 χρόνων, ἔχει σήμερα ἀποσυρθῆ σ' ἕνα μοναστήρι».

***

Τὸ μοναστήρι τῶν καπουτσίνων τοῦ Μασεράτο, ὑψώνεται κάτασπρο, πάνω στὴν ἡλιοκαμμένη καὶ ἁλατοποτισμένη ἀκτὴ τῆς Ἀδριατικῆς.

Ὁ ἡγούμενος, ἕνα ψηλὸς καὶ μὲ ἀσκητικὸ πρόσωπο καλόγηρος, κούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του :

—...Ἰδοὺ ὁ καλόγηρος Serenelli εἶπε· ἐκεῖ κάτω στὸν κῆπο. Ὅμως, δὲν ξέρω ἂν θὰ δεχθῆ νὰ μιλήσετε. Ἔπειτα, εἶναι πολὺ γέρος, περίπου ὀγδοντάρης.

Καθισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ λεμονιά, στὴν ἄγονη βουνοπλαγιὰ τοῦ Μασεράτο, βρισκόταν ἕνας γέρος φαλακρός, τυλιγμένος καὶ κουβαριασμένος μέσα στὸ χονδρὸ μάλλινο ράσο του, ξεσπειρίζοντας σιγὰ-σιγὰ τὶς χάνδρες τοῦ κομπολογιοῦ του. Αὐτὸς ὁ καλόγηρος, ὁ Ἀλέξανδρος Serenelli, ὑπῆρξεν ἕνας δολοφόνος. Εἶχε σκοτώσει ἄγρια ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Εἶχε σκοτώσει μιὰ Ἁγία, πρὶν καὶ ὁ ἴδιος γίνη ἕνα εἶδος Ἁγίου. Αὐτὸ συνέβη πρὸ ἑξῆντα ἀκριβῶς χρόνων, ὅταν ἡ μικρὴ Μαρία Γκορέτι, ἡ ἁγνὴ καὶ ἀθῶα κοπελλίτσα, ὑπέστη γενναίως καὶ ἀνδρείως τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ μαρτύριό της. Ὁ γεροκαλόγηρος ἀνεσήκωσε τὸ γερασμένο καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπό του καὶ μὲ ἀτένισε ἐρωτηματικά.

—Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τοῦ εἶπα σιγὰ καὶ παρακλητικά, καὶ διέσχισα θάλασσες καὶ ὠκεανοὺς γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ.

Στὴν ἀρχὴ φάνηκε διστακτικός, τελικὰ ὅμως, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Ἔρχεσθε νὰ μοῦ μιλήσετε γι' «Α ὐ τ ή ν» ;

—Γι' «Α ὐ τ ὴ ν» καὶ γιὰ σᾶς τοῦ ἀπήντησα.

—Σὲ λίγο, θὰ τὴν συναντήσω, εἶπε. Μὲ ἔχει συγχωρήσει. Μὲ περιμένει ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Δὲν ἀρκοῦν τὰ 60 χρόνια γιὰ νὰ ἐξαγνισθῶ καὶ ἐξιλεωθῶ, ἀλλὰ ξέρω ὅτι πρέπει νὰ ξανασυναντηθοῦμε.

Ἰδοὺ ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ φονηᾶ τῆς μικρῆς Ἁγίας, ὅπως τὴν ἄκουσε ὁ Pietro Donati ἀπὸ τὸν ἴδιο.

***

Ἡ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ βρωμερὴ δυσοσμία ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἕλη καὶ τὰ τέλματα τῶν βάλτων τοῦ Ποντίνς, ἦταν τέτοια, ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρη. Ἡ ἀφόρητη ζέστη αὐτοῦ τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1902, τὴν καθιστοῦσε ἀκόμα πιὸ ἀηδιαστική. Νὰ εἶναι 20 χρόνων καὶ νὰ εἶναι καταδικασμένος νὰ ἐργάζεται σκληρὰ σ' αὐτὴ τὴν ἄγονη καὶ βρώμικη γῆ, αὐτὸ γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο, προοιώνιζε τὴν καταραμένη καὶ ἀναθεματισμένη ζωὴ τοῦ σκλάβου πτωχοῦ χωρικοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία κανένας καὶ οὐδέποτε θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξη.

—Ἀλέξανδρε, ἔλα κάτω γρήγορα νὰ πάρης τὸ πρόγευμά σου... Σὲ περιμένει πολὺ

δουλειὰ στὸν ἀγρό, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του, ποὺ εἶχε ἤδη σηκωθῆ. Ὁ πατέρας Τζιοβάνι Serenelli, ἐκάθητο στὸ τραπέζι καὶ ἔτρωγε χωρὶς νὰ μιλᾶ. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀλέξανδρου, ἄρχισε νὰ κτυπᾶ δυνατά, ὅταν φάνηκε ἡ Μαρία.

—Καλημέρα Σάντρο, εἶπε ἡ Μαρία μὲ τὴν γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνή της. Ἀμέσως, σοῦ φέρνω τὴν πολέντα (κουρκούτι), μὲ φρέσκο γάλα, καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ τὸν συνήθη χαρούμενο καὶ ἀθῶο τρόπο τοῦ ἀγνοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος, προσεπάθησε νὰ διαγνώση σ' αὐτό, κάτι περισσότερο, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι ἦταν τὸ συνηθισμένο ἀγνὸ καὶ ἀθῶο χαμόγελο τῆς Μαρίας πρὸς ὅλους. Τὴν κοίταξε πονηρὰ καὶ λαίμαργα νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν φοῦρνο στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, γινόταν μιὰ μικρὴ ὥριμη γυναίκα. Δὲν ἦταν ἀκόμη 12 χρόνων, ἀλλὰ ἡ σκληρὴ δουλειὰ τῆς νοικοκυρᾶς, τὴν εἶχε σχηματίσει καὶ ὡριμάσει πρόωρα. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ φροντίζη γιὰ δυὸ οἰκογένειες. Τὴν οἰκογένειά της Γκορέτι καὶ τὴν οἰκογένεια Serenelli. Ἡ μητέρα της Ἀσσούντα, εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της, ποὺ πέθανε ἀπὸ ἑλονοσία, πρόωρα καὶ ἡ ὀρφανὴ Μαρία εἶχε πολλὰ μικρότερα ἀδέλφια.

Ὁ Τζιοβάνι Serenelli, στενὸς φίλος τοῦ φτωχοῦ Γκορέτι, εἶχε μείνει χῆρος μ' ἕνα μεγάλο γυιὸ καὶ εἶχε ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία του τὴν ὀρφανὴ οἰκογένεια τοῦ ἀποθανόντος φτωχοῦ φίλου του, ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην. Ἔτσι λοιπὸν ἡ μικρὴ Μαρία εἶχε νὰ φροντίζη γιὰ μιὰ πολυμελῆ οἰκογένεια. Κανεὶς δὲν θὰ πίστευε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρη τόσο καλά. Μὲ τὶς μακριὲς ξανθὲς πλεξοῦδες της, μὲ τὸ γλυκό, ἀγνὸ καὶ ἀθῶο προσωπάκι της, εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ὁμορφιά, ποὺ ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι καὶ παραφωνία, μέσα στοὺς σκληρούς, ἄγριους καὶ τραχεῖς χωρικούς.

Ὁ Τζιοβάνι Serenelli εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὸ τραπέζι, καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα φώναξε.

—Κάμε γρήγορα, σὲ περιμένω ἔξω.

Αὐτὴ τὴν στιγμή, ὁ Ἀλέξανδρος, βρέθηκε μόνος μὲ τὴν Μαρία, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσε καὶ τὸ ἐπεδίωκε καὶ ὅπως σπάνια συνέβαινε.

—Μαρία, τῆς εἶπε δειλὰ καὶ μὲ τρέμουσα φωνή, ἄφησε τὴ δουλειὰ μιὰ στιγμή. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ Μαρία στράφηκε πρὸς αὐτὸν χαμογελαστὴ ὅπως πάντα.

—Ναί ; εἶπε.

Ὅμως, τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ κόπηκε ἡ φωνὴ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῆ. Καὶ σαστισμένος ἐτραύλισε:

— Μαρία ἔγινες μεγάλη κοπέλλα καὶ ξέρεις... σ' ἀγαπῶ πολύ.

Οἱ λέξεις ὅμως, δὲν βγῆκαν καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ εἰπῆ τίποτε ἄλλο. Γιὰ νὰ κρύψη δὲ τὴν σύγχυσι καὶ τὴν ταραχή του, ἔβγαλε ἕνα κουτὶ καραμέλλες ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ προσέφερε στὴ Μαρία, λέγοντας: «πάρτο εἶναι γιὰ σένα», καὶ ἔφυγε γρήγορα, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὶς εὐχαριστίες τῆς κοπέλλας, ἡ ὁποία δὲν ἀντελήφθη τίποτα τὸ ὕποπτο καὶ πονηρὸ στὴν παράξενη στάσι του, γιατὶ τὸν θεωροῦσε σὰν μεγαλύτερο ἀδελφό της. Μέσα στὸν καυτερὸ ἥλιο, καταράστηκε μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν ἑαυτόν του ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ μιλήσῃ καθαρὰ καὶ ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν Μαρία αὐτὸ ποὺ θεωροῦσε σὰν δικαίωμά του. Ἔβλεπε ὅτι τὸ πάθος του εἶχε γίνει πολὺ ἰσχυρὸ καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κυριαρχήσῃ.

Ἡ σκέψις νὰ διαφθείρη καὶ νὰ κάμη τὴν Μαρία δική του, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας ἂν παρίστατο ἀνάγκη, κυριαρχοῦσε μέσα του. Ἔπρεπε νὰ γίνη αὐτὸ καὶ μάλιστα σήμερα, ἔλεγε μονολογῶν. Μάλιστα σήμερα, ὅταν βρεθῆ καὶ πάλι μόνος μαζί της. Ὅταν τὸ μεσημέρι θὰ τοῦ ἔφερνε τὸ γεῦμα στὸν ἀγρό, θὰ τὴν ἐξηνάγκαζε μὲ τρόπο ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαζί του, καὶ τότε...

Ὁ Ἀλέξανδρος ἤξερε κατὰ βάθος, ὅτι διέφερε ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους χωρικοὺς τοῦ βάλτου καὶ ὅτι ἦταν ἀνώτερος ἀπ' αὐτούς. Ἦταν ὁ μόνος σχεδὸν ἐκεῖ, ποὺ γνώριζε νὰ διαβάζη. Εἶχε μάθει κρυφὰ καὶ ἀργὰ τὴν νύκτα νὰ διαβάζη καὶ διάβαζε ὅ,τι τοῦ ἔπεφτε στὰ χέρια του, ἐφημερίδες, περιοδικά, αἰσθηματικὰ ρομάντζα κλπ. Ὁ κό-

σμος ποὺ ἀνεκάλυπτε σ' αὐτὰ τ' ἀναγνώσματα, ἦταν πολὺ διαφορετικός, ἀπὸ τοὺς ἀγροτοεργάτες τοῦ κόμητος Massoleni, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν ἐξαθλίωσι καὶ τὴν μιζέρια καὶ στοὺς ὁποίους κι' αὐτὸς ἀνῆκε. Ὅταν τὰ ἔξοδα μιᾶς μόνον δεξιώσεως τοῦ κόμητος θ' ἀρκοῦσαν νὰ θρέψουν ὅλους τοὺς ἐργάτες του, ὁ Ἀλέξανδρος ἔβλεπε ὅτι θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ζήση σὰν σκλάβος μέσα στὴν μιζέρια καὶ τὴν ἀθλιότητα καὶ νὰ γεράση πρόωρα σὰν τὸν πατέρα του, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ πεθάνη πρόωρα ἀπὸ τὴν ἐλονοσία μέσα στοὺς βαλτώδεις ἀγροὺς τοῦ κόμητος, ὅπως ὁ Λουΐτσι, ὁ φτωχὸς πατέρας τῆς Μαρίας.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ὅλα του τὰ βράδυα ὠνειρεύετο τὴν Μαρία. Τὰ βιβλία ποὺ ἐδιάβαζε καὶ ποὺ μιλοῦσαν γιὰ ἔρωτες, ἐθέριευαν περισσότερο τὸ σεξουαλικὸ του πάθος. Ἀσφαλῶς, ὅπως οἱ ἄλλοι χωρικοὶ τῆς ἡλικίας του, θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήση καὶ νὰ κορέση τὸ πάθος του, μὲ κορίτσια τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, ποὺ συναντοῦσαν σὲ πόλεις καὶ χωριά, ἀλλὰ ἦταν πολὺ περήφανος. Στὴν ἀρχὴ ἔβλεπε τὴ Μαρία σὰν μιὰ μικρὴ ἀδελφή του, μιὰ ὄμορφη, γλυκειὰ καὶ θεοσεβούμενη κοπελλίτσα, ποὺ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μιλᾶ συνεχῶς γιὰ τὸ Θεό, τὸν Χριστό, τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Παναγία. Ὅμως, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ κυριαρχῆ μέσα του τὸ κτηνῶδες πάθος καὶ ἡ βδελυρὴ ἐπιθυμία νὰ κατακτήση αὐτὴ τὴν ὄμορφη κοπελλίτσα. Ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ἀθωότης της τὸν τραβοῦσαν, ὅπως τὸ κόκκινο πανὶ τραβᾶ τὸν ταῦρο.

Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ ἡ φτωχὴ κοπελλίτσα θὰ ἐδέχετο. Ἂν ὅμως παρ' ἐλπίδα ἠρνεῖτο, ἀνθίστατο καὶ καλοῦσε βοήθεια ; Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε διαβάσει τὴν ἱστορία μιᾶς χωρικῆς τοῦ Σιβιταβέτσια, ποὺ ἐφονεύθη ἀπὸ κάποιο νεαρό, τρελλὸ ἀπὸ τὸ πάθος του νὰ τὴν κατακτήση, ὅταν αὐτὴ ἠρνήθη. Τότε, ἂν ἠρνεῖτο, θὰ ἐσκότωνε καὶ αὐτὸς τὴν Μαρία, παρὰ νὰ ὑποχωρήση, ἐσκέφθη. Μὲ κάθε τρόπο, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τελειώση γρήγορα, ἴσως ἀμέσως. Δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ περιμένη περισσότερο.

Ἡ μικρὴ Μαρία ἑτοίμαζε τὶς καραβάνες μὲ τὴν πολέντα (κουρκούτι), ποὺ θὰ πήγαινε στοὺς ἐργάτες. Ἂν καὶ ἐξεπλάγη μὲ τὴν ἀσυνήθιστη προσφορὰ τοῦ κουτιοῦ μὲ τὶς καραμέλλες ἐκ μέρους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέδωσε τοῦτο στὴν γενναιοδωρία καὶ εὐγένειά του. Ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της κακὴ καὶ πονηρὴ σκέψις.

Ἡ μητέρα της Ἀσσσούντα, ποὺ ὑπῆρξε θρησκόληπτη καὶ εὐλαβής, τῆς εἶχε εἰπῆ ὅταν ἀκόμη ἦτο 7 χρόνων:

—Ἂν συμπτωματικὰ ἀκούσης αἰσχρὰ καὶ κακὰ λόγια, νὰ τὰ ξεχάσης ἀμέσως.

Τότε ἡ Μαρία τῆς ἀπήντησε :

— Θὰ προτιμήσω νὰ μοῦ κοπῆ ἡ γλῶσσα, παρὰ νὰ ἐπαναλάβω τὰ κακὰ λόγια ποὺ θ' ἀκούσω.

Ἡ σκέψις ὅτι, ὅταν κάποιος ἁμαρτήση, δὲν θὰ πάη στὸν παράδεισο, τῆς ἔκαμε κακό. Σὲ ἡλικία 9 χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας της πέθανε ἀπὸ ἐλονοσία, ἐδοκίμασε μεγάλη θλῖψι. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι πῆγε στὸν παράδεισο, ὅπου θ' ἀκολουθοῦσε καὶ ἡ ὑπόλοιπη οἰκογένεια, τὴν ἀνεκούφισε. Ἡ μιζέρια καὶ οἱ στερήσεις, δὲν ἀπεθάρρυναν καὶ δὲν ἐκλόνισαν τὴν παραδειγματικὴ αὐτὴ κοπελλίτσα, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει τὴν ἐλαχίστη χαρά.

Ἐργαζομένη σκληρὰ ὁλόκληρες ὧρες στὸ σπίτι ἡ Μαρία, δὲν εἶχε παρὰ μόνο μιὰ σκέψι. Τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ πήγαινε στὴ Θεία λειτουργία, στὴν ἐκκλησία τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ ὅπου θὰ ἐξαγνίζετο, μεταλαμβάνουσα τὴν Θεία κοινωνία.

Φέρνοντας τὶς καραβάνες στοὺς ἐργάτες, ἀρκετὰ βέβαια βαρειὲς γιὰ τὴν ἡλικία της, μετροῦσε τὶς ἡμέρες. Ἦταν Τετάρτη καὶ ἔμειναν ἀκόμη 4 ὁλόκληρες ἡμέρες γιὰ τὴν Κυριακή, ποὺ θὰ ἐλάμβανε τὴν Θεία Κοινωνία.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν εἶδε νὰ πλησιάζη καὶ τὸν κατέλαβε ἕνας παράξενος ἐνθουσιασμὸς καὶ παροξυσμός. Ἦταν καταϊδρωμένος. Τὸ μάζεμα τῶν ὀσπρίων ἦταν μιὰ σκληρὴ δουλειά, μέσα στὸν καυτερὸ ἥλιο τοῦ Ἰουλίου.

Μόλις μοίρασε τὶς καραβάνες, τῆς ἔκαμε νεῦμα καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς τὸν ἀγρό.

—Ἔλα νὰ μὲ βρῆς στὸν ἐγκαταλελειμμένο σιτοβολῶνα, στὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ ἀγροῦ, εἶπε μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή. Ἔχω κάποιο σοβαρὸ μυστικὸ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ.

Ἡ Μαρία τὸν ἀκολούθησε χωρὶς δυσπιστία καὶ χωρὶς νὰ προμαντεύσῃ τίποτα τὸ κακό.

—Μαριέττα, εἴμαστε μόνοι. Μποροῦμε νὰ κάνωμε αὐτὸ ποὺ θέλομε. Κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀναζητήσῃ ἐδῶ. Κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ αὐτὸ ποὺ θὰ κάνωμε, τῆς ψιθύρισε μόλις βρέθηκαν μόνοι. Τὰ μάτια του ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔκαιγαν.

Ἡ Μαρία τὸν παρακολουθοῦσε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

—Τί θέλεις νὰ εἰπῆς Ἀλέξανδρε ; Τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνωμε, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποκρύψωμε ἀπ' τοὺς ἄλλους ;

Ὁ Ἀλέξανδρος προχώρησε ἀκόμη περισσότερο πρὸς αὐτήν. Τὰ λόγια του ξεπηδοῦσαν σταθερὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἡ Μαρία αὐτὴ τὴν φορὰ τὰ καταλάβαινε ὅλα, καὶ τὰ λαίμαργα βλέμματά του καὶ τὰ παράξενα φερσίματά του ἀπέναντί της, καὶ ὑπεχώρησε μὲ τρόπο.

—Ὄχι Ἀλέξανδρε... Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό... Εἶναι κακό... Εἶναι ἁμαρτία μεγάλη... Σκέψου τὴν ψυχή σου Ἀλέξανδρε.

—Εἶσαι δική μου, φώναξε μὲ μιὰ πνιγμένη βραχνὴ φωνή, εἶσαι δική μου καὶ πρέπει νὰ μοῦ παραδοθῇς.

—Ἀλέξανδρε σὲ ἱκετεύω... δὲν εἶμαι, παρὰ ἕνα μικρὸ παιδί.

Ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ ξέφυγε.

—Χωρὶς τὸν πατέρα μου καὶ ἐμένα θὰ πεθαίνατε ἀπ' τὴν πεῖνα σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου, εἶπε, κοιτάζοντάς την ἄγρια καὶ ἀπειλητικά. Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ προστατεύσῃ μιὰ χήρα μὲ ἓξ παιδιά; Ἂν ἀρνηθῇς, ἢ ἂν πῇς τίποτε στὴν μητέρα σου, θὰ πῶ τοῦ πατέρα μου νὰ σᾶς διώξῃ.

Ἡ μικρὴ ἔγινε κάτωχρη.

—Ἀλέξανδρε, γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, δὲν πρέπει ν' ἁμαρτήσωμε, δὲν πρέπει νὰ λερώσωμε τὶς ψυχές μας, ἀπήντησε ἡ μικρὴ Μαρία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος ὁ Ἀλέξανδρος, τὴν ἅρπαξε καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἡ μικρὴ κατώρθωσε καὶ πάλι νὰ ξεφύγῃ καὶ ἔτρεξε ἔξω, μακριὰ ἀπ' τὸν σιτοβολῶνα. Δὲν εἶχε τὴν δύναμι οὔτε νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὴν καταδιώξῃ καὶ νὰ τὴν συλλάβῃ ἐκ νέου. Τὴν κοίταξε καθὼς ἀπομακρυνόταν καὶ παρέλυσε ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο. Τοὐλάχιστο αὐτὴ τὴν φορὰ τῆς μίλησε. Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ τελειώσῃ, γιατὶ ἀλλοιῶς...

Τὶς δυὸ ἡμέρες ποὺ πέρασαν, μετὰ ἀπ' τὸ ἀνωτέρω συμβάν, Πέμπτη καὶ Παρασκευή, τρομοκρατημένη ἡ Μαριέττα φρόντιζε νὰ μὴ ξαναβρεθῇ μόνη μὲ τὸν Ἀλέξανδρο. Ὅμως, τὴν 5 Ἰουλίου, ὁ Ἀλέξανδρος ξύπνησε μὲ κάποιο παράξενο προαίσθημα. Θὰ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία σήμερα, διελογίζετο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μάζευε ὅσπρια, κάτω ἀπ' τὸν καυτερὸ καὶ ἀνυπόφορο ἥλιο. Τὸ μεσημέρι, κανεὶς δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ μιλήσῃ μέσα στὴν ζεστή, ὑγρὴ καὶ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ. Μόλις τελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Τζιοβάνι Serenelli, ποὺ εἶχε μιὰ κρίσι τῆς ἀρρώστιας του (ἐλονοσίας), πῆγε καὶ σωριάστηκε πάνω στοὺς σάκκους μὲ τὰ φασόλια, κάτω ἀπ' τὴν πέτρινη σκάλα στὴν αὐλή, ὅπου εὗρισκε λίγη δροσιά. Σὲ λίγο θὰ πήγαινε καὶ ἡ Ἀσσούντα (μητέρα τῆς Μαρίας) νὰ πάρῃ τὸ μεσημβρινό της ὕπνο. Ἡ Μαρία δίδασκε τὴν κατήχησι στὰ τρία μικρότερα ἀδελφάκια της, τὸν Ἄγγελο, τὸν Μαριάνο καὶ τὴν μικρὴ Ἐρσίλια. Σὲ λίγο, θὰ πήγαιναν καὶ αὐτὰ ἔξω στὸν ἀγρὸ νὰ παίξουν.

—Μαριέττα, τὸ ὑποκάμισσό μου εἶναι ξεσχισμένο. Θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ μπαλώσῃς; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ προσποιητὴ φυσικὴ φωνή.

Ἡ μικρούλα δὲν τολμοῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπέπληξε λέγοντας:

— Μὰ τί σὲ πιάνῃ λοιπὸν Μαριέττα, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς στὸν Ἀλέξανδρο; Κάμε γρήγορα αὐτὸ ποὺ σοῦ ζήτησε. Ἐγὼ εἶμαι πεθαμένη ἀπ' τὴν κούρασι καὶ πάω νὰ κοιμηθῶ λίγο.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ πρῶτο μικρὸ σύννεφο ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του, ὑπὸ τὸ σχῆμα μιᾶς ἐπιστολῆς μὲ ἡμερομηνία 5-8-1918, μὲ ἀποστολέα τὸν γραμματέα πολέμου Μπαίηκερ, ὁ ὁποῖος πληροφοροῦσε τὸν Γκρέγκορυ ὅτι : «οἱ λιποτάκτες ἀπὸ τὶς δύο καταγραφές, κατὰ τὴν 10ην Ἰουνίου 1918, ἀνήρχοντο εἰς 308.489...». Δηλαδὴ ἕνας ἀριθμὸς ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ εἴκοσι πέντε μεραρχίες ἀνδρῶν, ποὺ ἀπέφευγαν τὴν στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ γραμματέως πολέμου. Ἡ ἐπιστολὴ διαβιβάσθηκε στὸν προϊστάμενο τοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων, Μπιελάσκι, τοῦ ὁποίου οἱ ὑπάλληλοι—ὅπως καὶ ὁ Α.Π.Σ.—εἶχαν συνεργασθῆ μὲ τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα καὶ τὶς ἐπιτροπὲς κατατάξεως γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν «φυγοστράτων», δηλαδὴ αὐτῶν ποὺ ἀπέφευγαν νὰ καταγραφοῦν ἢ νὰ ἐνημερώσουν τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα, καὶ τῶν λιποτακτῶν ποὺ δὲν ἔσπευδαν νὰ καταταγοῦν ὅταν ἐκαλοῦντο.

Ὁ Μπιελάσκι ἐκινήθη γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα σὲ μεγαλύτερη κλίμακα τώρα. Ἐνήργησε δοκιμαστικὰ ἕνα ἔλεγχο πρὸς ἀνακάλυψι λιποτακτῶν στὸ Πίτσμπουργκ, χρησιμοποιώντας τὴν τοπικὴ Ἀστυνομία καὶ τὸν Α.Π.Σ., ποὺ ἀπέδωσε καλὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Μπιελάσκι ἀνέφερε στὸν Γκρέγκορυ: «Εἰδικὰ αὐτὸ τὸ κοσκίνισμα ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὸ Σικάγο καὶ στὴ Βοστώνη, ἀπεκάλυψεν ὅτι 500 καὶ 800 ἄνδρες ἀντιστοίχως, εὑρέθησαν λιποτάκται, ἐνῶ εἶχαν κληθῆ πρὸς κατάταξιν».

Τώρα ὁ Γκρέγκορυ ἀπεφάσισε νὰ «κτενίσῃ» τὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Μπροῦκλιν, τὴ Τζέρσεϋ Σίτυ καὶ τὴ Νιούαρκ. Ἡ ἐπιχείρησις ἀνετίθετο στὸν προϊστάμενο τοῦ Διαμερίσματος, Ντὲ Γούντυ. Κατ' ἀρχὰς ὡρίσθηκαν οἱ ἡμερομηνίες 29, 30, 31 Αὐγούστου, ἀλλὰ οἱ δυσκολίες ὀργανώσεως τῆς τεραστίας αὐτῆς ἐπιχειρήσεως ἀνάγκασαν στὴν ἀναβολὴ τῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὶς 3, 4, 5 Σεπτεμβρίου.

Ἐζητήθη ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύσουν τὴν κοινοποίησιν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ἡλικίας ἀπὸ 21 μέχρι 31 ἐτῶν, ἔπρεπε νὰ φέρουν μαζί τους τὰ στρατολογικά τους πιστοποιητικὰ—ὅπως ἦταν καὶ ὁ νόμος—καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ὁρίου ἡλικίας, ἔπρεπε νὰ ἔχουν μαζί τους ἐπίσημα πιστοποιητικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ προέκυπτε ἡ ἡμερομηνία γεννήσεώς των. Τὸ εὐρὺ κοινὸ ὅμως δὲν προειδοποιήθηκε γιὰ τὸν ἔλεγχο ποὺ θὰ ἐλάμβανε χώρα.

Ὡς χῶροι συγκεντρώσεως τῶν συλλαμβανομένων λιποτακτῶν ὡρίσθηκαν μερικοὶ στρατῶνες. Γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν ὑπόπτων διατέθηκε ὁλόκληρη φάλαγξ αὐτοκινήτων. Εἰδοποιήθηκαν στρατολόγοι καὶ ἐθελονταὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προστατευτικοῦ Συνδέσμου νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν ἐπιλογὴ τῶν συλλαμβανομένων.

Ὅταν ἡ ὥρα πῆγε μηδέν, ὁ Ντὲ Γούντυ εἶχε τὶς δυνάμεις του ἕτοιμες πρὸς δρᾶσιν: 35 εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, 2.000 μέλη τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προστατευτικοῦ Συνδέσμου, 1.350 στρατιῶτες καὶ ἐθνοφρουροί, 1.000 ναῦτες καὶ μερικὲς ἑκατοντάδες ἀστυνομικοί. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἐννοεῖται, ἀπασχολήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὸ Μπροῦκλιν.

Ὁ ἔλεγχος ἄρχισε στὶς 7 ἡ ὥρα τὸ πρωὶ τῆς Τρίτης, 3 Σεπτεμβρίου. Στὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας, εἶχαν συγκεντρωθῆ περὶ τοὺς 50.000 ἄνδρες, ποὺ εἶχαν βρεθῆ στὰ θέατρα, τὰ ἑστιατόρια, τοὺς δρόμους, στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς. Πολλὲς φορές, μάλιστα, οἱ ὕποπτοι συνελαμβάνοντο ὑπὸ τὶς ἀποδοκιμασίες τοῦ ὄχλου. Στρα-

τιῶτες μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχη σταματοῦσαν ἄνδρες στοὺς δρόμους καὶ τοὺς ζητοῦσαν τὰ πιστοποιητικὰ στρατολογίας. Τὰ μέλη τοῦ Α.Π.Σ. «συνελάμβανον» ὑπόπτους. Πολλοὶ ἐπαρχιῶτες ἐπισκέπτες τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξεχάσει τὰ χαρτιά τους, ὡδηγοῦντο κι' αὐτοὶ στοὺς χώρους συγκεντρώσεως. 'Ανήσυχες γυναῖκες ἔψαχναν νὰ βροῦν τοὺς χαμένους συζύγους των. 'Εργάτες συνελαμβάνοντο καθὼς ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν ἐργασία τους. Πολλοὶ ἀναγκάζονταν νὰ στέκωνται ἐπὶ ὥρες ὄρθιοι, χωρὶς τροφὴ καὶ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τηλεφωνήσουν, γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια ἢ ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους.

Νά πῶς μιὰ ἐφημερίδα τῆς Νέας 'Υόρκης περιέγραφε μιὰ τέτοια σκηνὴ σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμό:

«Μόλις συγκεντρώνονταν 50 ἢ 100 ἄτομα, ἕνας λοχίας τοὺς διέτασσε νὰ μποῦν στὴ γραμμή. 'Εδῶ δοκίμαζαν γιὰ πρώτη φορὰ τί θὰ πῆ πειθαρχία. 'Εὰν εἶχαν ἀποσκευές, ἀπηγορεύετο νὰ τὶς μεταφέρη ἀχθοφόρος, ἀλλὰ τὶς μετέφεραν οἱ ἴδιοι οἱ κρατούμενοι, ποὺ ὡδηγοῦντο μὲ στρατιωτικὸ βῆμα ἀπὸ τὸ σταθμὸ στὸ 69ο Τάγμα 'Εμπέδων. Πίσω ἀπὸ κάθε ὁμάδα βρισκόταν ἕνας λοχίας. 'Εὰν κανένας ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας ἔδειχνε σημεῖα κοπώσεως, ἢ ἀκουμποῦσε κάτω τὶς ἀποσκευές του, τότε ἀκούόταν ἡ στεντορεία φωνὴ τοῦ λοχίου: «'Αναλάβατε ! 'Εμπρὸς μάρς !»

'Η ἐφημερὶς «Κόσμος» τῆς Νέας 'Υόρκης ἀπεκάλεσε τὸν ἔλεγχο αὐτὸ «τερατώδη παραβίασι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» καὶ «αἰσχρὴ κατάχρησι τῆς ἐξουσίας».

Στὴ Γερουσία ἔλαβε τὸ λόγο ὁ γερουσιαστὴς Χίραμ Τζόνσον ἀπὸ τὴν Καλλιφόρνια: «Τὸ νὰ ἐξευτελισθοῦν 40.000 πολῖτες, νὰ διαπομπευθοῦν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν λογχῶν καὶ νὰ φυλακισθοῦν, ἁπλῶς διότι ἐθεωρήθησαν ὕποπτοι, εἶναι ἕνα θέαμα πρωτοφανὲς στὰ χρονικὰ τῆς Δημοκρατίας».

Μερικοὶ γερουσιασταὶ μίλησαν καὶ ὑπερασπίσθηκαν τὸν στρατολογικὸ ἔλεγχο. 'Ο γερουσιαστὴς Μάϊλς Πόϊντέξτερ ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, ἐδήλωσε ὅτι οἱ πολῖτες ἔπρεπε νὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑποστοῦν μιὰ δοκιμασία γιὰ νὰ βοηθήσουν ἔτσι καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τῶν φυγοστράτων καὶ λιποτακτῶν. Μιὰ τελικὴ ἀναφορὰ τοῦ Μπιελάσκι, σχετικῶς μὲ τὸν στρατολογικὸ ἔλεγχο, ἔγραφεν ὅτι 1.505 ἄνδρες ἐστάλησαν πρὸς κατάταξι, ἐνῶ 15.000 κατεγράφησαν ὡς φυγόστρατοι καὶ ἐνημερώθηκαν τὰ ἁρμόδια στρατολογικὰ γραφεῖα.

Τὸ βάρος τῆς δημοσίας γνώμης ἦταν κατὰ τοῦ βαναύσου τρόπου μεταχειρίσεως τῶν φυγοστράτων. 'Ο πρόεδρος Γουΐλσων ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήση ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Γκρέγκορυ, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε: «'Εγὼ φέρω πλήρως τὴν εὐθύνη». Κατέκρινε τὶς παράνομες μεθόδους, ἀλλά, εἶπε, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη διαφορετικὰ γιὰ νὰ ἀνακαλυφθοῦν οἱ φυγόστρατοι.

'Ο πόλεμος τελείωσε τὴν 11η Νοεμβρίου 1918 καὶ ἔτσι ἀνεστάλησαν ὅλες αἱ τοιούτου εἴδους ἐνέργειες. Τὴν 1η Φεβρουαρίου 1919, καταργήθηκε ἐπισήμως ὁ 'Αμερικανὸς Προστατευτικὸς Σύνδεσμος.

'Απ' ὅλη αὐτὴ τὴ δρᾶσι κατὰ τῶν λιποτακτῶν προέκυψε καὶ κάτι καλό. Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ τοῦ Γραφείου 'Ερευνῶν διαπίστωσαν ὅτι οἱ πολιτοφύλακες καὶ οἱ ἐρασιτέχνες ντέτεκτιβς δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, ἀκόμα καὶ σὲ καταστάσεις ἐκτάκτου καὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης.

IV. 'Ο νέος ἐχθρός, ὁ κομμουνισμός

'Η ὥρα πλησίαζε μεσάνυχτα. 'Η νύκτα ἦταν ἀστρόφεγγη, ἥσυχη, ζεστὴ καὶ εἰρηνική. Τὰ φῶτα ἔσβυναν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου στὶς μοντέρνες κατοικίες τῆς ὁδοῦ R, τῆς Οὐάσιγκτων. Ἕνα αὐτοκίνητο προχωροῦσε στοὺς δενδροφυτευμένους δρόμους καὶ τελικὰ μπῆκε σ' ἕνα γκαράζ τῆς ὁδοῦ R, ἀριθ. 2131. 'Ο βοηθὸς τοῦ ὑπουργοῦ

τῶν Ναυτικῶν, Φράνκλιν Ροῦζβελτ, βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε στὸ σπίτι του. Στὸν ἴδιο δρόμο ἦταν ἡ κατοικία τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, Μίτσελλ Πάλμερ, ποὺ μὲ τὴ γυναίκα του, εἶχαν σβύσει τὰ φῶτα τῆς βιβλιοθήκης των, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸν πρῶτο ὄροφο καὶ εἶχαν ἀποσυρθῆ ἐπάνω. Ἑτοιμάζονταν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἦταν 11.15′ μ.μ. ἡ ὥρα, 2 Ἰουλίου 1919.

Οἱ Πάλμερς ξαφνιάσθηκαν ἀπὸ ἕνα γδοῦπο ποὺ ἄκουσαν κάτω. Τοὺς φάνηκε σὰν κάτι βαρὺ νὰ εἶχε ριφθῆ ἐναντίον τῆς κυρίας εἰσόδου τῆς κατοικίας των. Μετὰ ἡ κατοικία ἐσείσθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι. Ἡ πίεσις τῶν ἀερίων ἀνετίναξε τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ, διέλυσε τὴ βιβλιοθήκη, διέρρηξε τὴν ὀροφή, ἔθραυσε τὰ παράθυρα καὶ ἔρριξε κάτω τοὺς πίνακες ἀπὸ τοὺς τοίχους. Τὰ παράθυρα τῆς προσόψεως καταστράφηκαν στὴν κατοικία τοῦ Ροῦζβελτ, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς ἑπομένης κατοικίας.

Δύο οἰκοδομὲς πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Ροῦζβελτ ἦταν ἡ κατοικία τοῦ γερουσιαστοῦ Κλὼντ Σουῶνσον, τῆς ὁποίας ἔσπασαν ὅλα τὰ τζάμια τῶν παραθύρων. Τὰ πέριξ τοῦ τόπου τῆς ἐκρήξεως κτίρια, μέχρι ἀκτῖνος δύο τετραγώνων, ὑπέστησαν διάφορες ζημιές.

Ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα τῆς ἐκρήξεως βρέθηκαν τεμάχια ἀπὸ τὰ πτώματα καὶ ἐνδύματα δύο ἀνδρῶν, ἀνήκοντα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στοὺς σαμποτέρ, ποὺ ἔπεσαν θύματα τῆς σατανικῆς ἐνεργείας των. Ἕνα ἄλλο τεμάχιο ἀπὸ σάρκα ἐκσφενδονίσθηκε καὶ μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο μέσα στὴν κατοικία τοῦ Νορβηγοῦ πρεσβευτοῦ, ποὺ ἦταν μερικὰ κτίρια πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Ροῦζβελτ.

Ἡ ἔκρηξις τῆς ὁδοῦ R συνωδεύοταν ἀπὸ ἄλλες ὀκτὼ ἐκρήξεις κατὰ τὴ νύκτα ἐκείνη —στὴ Φιλαδέλφεια, Πίτσμπουργκ, Νέα Ὑόρκη, Βοστώνη, Κλήβελαντ, Νιούτονβιλ καὶ Πάτερσον. Στὸν τόπο τῆς ἐκρήξεως, σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεύρισκαν προκηρύξεις μὲ τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο :

«Οἱ σκοποὶ τῶν δυνάμεων ποὺ θέλουν νὰ σταματήσουν ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ τὴν παγκόσμια ἐπανάστασι, δὲν εἶναι μυστικοί. Οἱ δυνάμεις αὐτὲς πρέπει νὰ σκεφθοῦν ὅτι πρέπει νὰ δεχθοῦν τὴ μάχη τὴν ὁποία αὐτοὶ ἐπεζήτησαν. Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ἡ λύσις τοῦ σοσιαλιστικοῦ προβλήματος δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολή. Ἤδη ὁ ταξικὸς ἀγώνας ἔχει κηρυχθῆ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ, παρὰ μὲ τὴ νίκη τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου...»

Ἕνα κῦμα φόβου καὶ ἀγανακτήσεως διέτρεχε τὴ χώρα. Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα εἶχαν σταλῆ ταχυδρομικῶς ὡρολογιακὲς βόμβες σὲ ἐξέχουσες προσωπικότητες. Μιὰ ἀπὸ τὶς βόμβες αὐτὲς εἶχε ἐκραγῆ καὶ εἶχε πληγώσει ἕνα ὑπηρέτη τοῦ γερουσιαστοῦ Τόμας Χάρντγουϊκ τῆς Γεωργίας. Κανένα ἄλλο ἄτομο δὲν τραυματίσθηκε ἀπὸ τὶς βόμβες αὐτές.

Οἱ δρᾶστες τριάντα ὀκτὼ ἐπεισοδίων μὲ ὡρολογιακὲς βόμβες —ποὺ εἴτε εἶχε προληφθῆ ἡ ἔκρηξίς τους, εἴτε εἶχαν ἐκραγῆ—εἶχαν ἐπισημάνει ὡς ὑποψήφια θύματά τους τρία μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἕνα ἀνώτατο δικαστικό, τέσσερες γερουσιαστάς, δύο μέλη τῆς Βουλῆς, ἕνα περιφερειακὸ δικαστὴ καὶ δύο κυβερνῆτες. Ὑποψήφια θύματα ἦταν ἐπίσης ὁ Τζὼν Ροκφέλλερ καὶ ὁ Μόργκαν, τὰ σύμβολα τοῦ ἀτομικοῦ πλούτου (1).

Ἡ ἐφημερὶς «Κόσμος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραφε : «Οἱ δολοφονίες λαμβάνουν χώρα στὴν Ἀμερικὴ ἀνοικτὰ καὶ προκλητικά... Δὲν ὑπάρχει περιορισμὸς τῶν δολοφονικῶν παροτρύνσεων, ἐκτὸς ἂν παρεμβληθῆ ὁ πόλεμος». Ἡ ἐφημερὶς «Ρέκορντ» τῆς

1. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων θυμάτων δι' ἐκρήξεως βομβῶν, συμπεριελαμβάνοντο ὁ γερουσιαστὴς Λῆ Ὄβερμαν, πρόεδρος τῆς Συγκλήτου τῆς Γερουσίας, ὁ ὁποῖος εἶχε προβῆ σὲ μιὰ ἔρευνα σχετικῶς μὲ τὸν μπολσεβικισμὸ στὴν Εὐρώπη, ὁ γερουσιαστὴς Γουΐλλιαμ Κίγκ, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ὄβερμαν, ὁ βουλευτὴς Τζὼν Μπουρνέτ, πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῆς ὑπηρεσίας ἀλλοδαπῶν, ὁ δικαστὴς Κένεσαμπ Μ. Λάντις, ἀπὸ τὸ Σικάγο, ὁ δικαστικὸς Ὄλιβερ Βέντελ Χόλμς, ὁ ταγματάρχης Τζὼν Χάϊλαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων Ἄλμπερτ Μπάρλεσον καὶ ὁ ὑπουργὸς Ἐργασίας Γουΐλλιαμ Γουΐλσον.

Φιλαδελφείας ἔβλεπε στὶς ὡρολογιακὲς βόμβες τὸ ἔργο «ἀτόμων μὲ μπολσεβικικὲς ἰδέες καὶ μὲ σχέδια ριζικῶν μεταβολῶν». Καὶ οἱ «Τάϊμς» τῆς Νέας Ὑόρκης τὶς ἀποκαλοῦσαν ἁπλῶς «ἔργα τοῦ μπολσεβικισμοῦ» ἢ τῆς «Παγκοσμίου Ἐργατικῆς Ἑνώσεως». Ἡ κοινὴ γνώμη ἔλεγεν ὅτι οἱ συνωμότες πιθανὸν νὰ βρίσκονταν μεταξὺ τῶν 9.000.000 ἀλλοδαπῶν τῆς χώρας. Τὰ «Ἑσπερινὰ Νέα» τοῦ Μπούφαλο ἔγραφαν ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μάθουν αὐτοὶ οἱ ἀλλοδαποὶ τί θὰ πῆ «Ἀμερικανισμὸς» καὶ οἱ «Τάϊμς» συμφωνοῦσαν ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ γίνη «γιὰ νὰ σταματήση ἡ ἀκατάπαυστος εἰσροὴ τοῦ κακοποιοῦ στοιχείου στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ φανῆ ἡ ἀλήθεια».

Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, Πάλμερ, ἀποφάσισε νὰ λάβη μιὰ σειρὰ μέτρων. Διώρισε τὸν Φράνσις Γκάρβαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ὡς βοηθό του καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν διεξαγωγὴ ὅλων τῶν ἀνακρίσεων καὶ ἐκδικάσεων, τῶν σχετικῶν μὲ τὸν ἐν λόγῳ πρόβλημα. Διώρισε ἐπίσης τὸν J. Φλύνν, πρώην προϊστάμενο τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας, ὡς διευθυντὴ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, στὴ θέσι τοῦ Μπρούς Μπιελάσκι, ποὺ εἶχε παραιτηθῆ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ὁ Πάλμερ ἵδρυσεν ἐπίσης —ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Γκάρβαν— τὴν Γενικὴν Ὑπηρεσίαν Πληροφοριῶν, μὲ προϊστάμενον τὸν 24ετῆ εἰδικὸν βοηθὸν τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, Ἔντγκαρ Χοῦβερ. Ὁ νεαρὸς Χοῦβερ ἔλαβε τὴν ἐντολὴ νὰ μελετήση τὰ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα ἐντὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, νὰ καθορίση τὴν ἀκτῖνα δράσεώς των, καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν πρὸς καταπολέμησίν των (1).

Τὸν γενικὸ ἔλεγχο τὸν ἐνεργοῦσε τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν μὲ προϊστάμενο τὸν Φλύνν, τοῦ ὁποίου οἱ ὑπάλληλοι ἀπέστελλον πρὸς τὴν Γενικὴν Ὑπηρεσίαν Πληροφοριῶν ἀντίγραφα ὅλων τῶν ἀναφορῶν ποὺ ἀφοροῦσαν τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς ἀναρχικούς, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰς συνδικαλιστικὰς ὀργανώσεις, ὡς π.χ. τὴν Παγκόσμιον Ἐργατικὴν Ἕνωσιν (2).

Ὅταν ὁ Χοῦβερ ἄρχισε τὴ μελέτη του, ὑπῆρχαν τρεῖς ἐξτρεμιστικὲς ὁμάδες —οἱ κομμουνισταί, οἱ ἀναρχικοὶ καὶ ἡ Παγκόσμιος Ἐργατικὴ Ἕνωσις. Ἡ Π.Ε.Ε. πίστευε σὲ ἕνα ἐκβιομηχανισμένο κράτος— ἕνα κράτος ἐλεγχόμενο ἀπὸ τοὺς ἐργάτες— καὶ τὰ μέλη της εἶχαν υἱοθετήσει τὴν βία γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ σκοποῦ των. Οἱ ἀναρχικοὶ δὲν πίστευαν σὲ κανένα εἴδους κράτος καὶ εἶχαν ὡς σκοπό τους τὴν ἀνατροπὴ κάθε κυβερνήσεως, διότι τὶς θεωροῦσαν ὅλες ὡς καταπιεστὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐλευθεριῶν.

Ὅταν ὁ Χοῦβερ ἄρχισε νὰ μελετᾶ τὴ δρᾶσι τῶν κομμουνιστῶν, διέκρινε κάτι τὸ ὁποῖο ἐφαίνετο ὅτι ἦταν μιὰ καθαρὴ συνωμοσία ποὺ κατευθυνόταν ἀπὸ τὴ Μόσχα καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ ἀνατρέψη μὲ τὴ βία καὶ τὴ δύναμι κάθε μὴ κομμουνιστικὴ κυβέρνησι ἀνὰ τὸν κόσμο - συμπεριλαμβανομένης βέβαια καὶ τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως.

(Συνεχίζεται)

---

1. Κύριος βοηθὸς τοῦ Χοῦβερ στὴ μελέτη αὐτὴ ἦταν ὁ Τζὼρτζ Ρούτς, ὁ ὁποῖος εἶχε προσληφθῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν τὸ 1918. Τὸ 1923 παρητήθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία γιὰ ν' ἀναλάβη ἐργασία στὴν ἑταιρία Η. Κ. Φρὶγκ Κόουλ. Ὁ Ρούτς εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὸν Χοῦβερ ὅταν φοιτοῦσαν στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐάσιγκτων, καὶ ἀπὸ τότε μέχρι τὸ 1938, ὅτε ἀπεβίωσε, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς στενώτερους φίλους τοῦ Χοῦβερ.

2. Δώδεκα ἡμέρες μετὰ τὴν ἵδρυσι τῆς Γενικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, ὁ Διευθυντὴς Φλύνν ἐτόνιζε στοὺς εἰδικούς ὑπαλλήλους του: «Τὸ Γραφεῖο ἀπαιτεῖ μιὰ θαρραλέα καὶ μὲ κατανόησι ἔρευνα στὶς τάξεις τῶν ἀναρχικῶν καὶ τῶν μπολσεβίκων, καὶ συνεχῆ ἐπαγρύπνησι πρὸς πρόληψιν ἀλλαγῆς τοῦ παρόντος συστήματος διακυβερνήσεως τῆς χώρας, διὰ τῆς βίας, τὴν πρόληψιν ἀνταρσιῶν καὶ ἐπαναστάσεων, ῥῖψιν βομβῶν καὶ παρομοίων ἐνεργειῶν». Στὴν διαταγή του ὁ Φλύνν ἐτόνιζε τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ ποὺ ἀπαιτεῖτο πρὸς τοὺς ἀλλοδαπούς, οἱ ὁποῖοι ἐὰν προέβαιναν σὲ παράνομες ἐνέργειες, ὑπέκειντο σὲ ἀπέλασιν.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ὁ μικρὸς κλεφταράκος, ὁ χαμαιλέων τῆς ἀκτῆς Ξαβερίου, ὁ Χαρτσᾶς—ποὺ τρύπωνε ἀθέατος καὶ ρήμαζε τὰ ξύλινα καΐκια μὲ διάφορες μικροκλοπὲς—μεγάλωσε, ἔγινε ἕνας γεροδεμένος ἄνδρας ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ἐπικίνδυνο κλέφτη καὶ τρομοκράτη τοῦ λιμανιοῦ.

Γεννημένος κακοποιός ὁ Χαρτσᾶς, μὲ μιὰ βάρκα ποὺ πάντοτε ἐξοικονομοῦσε, «ἐκτένιζε» μέρα καὶ νύχτα τὸ λιμάνι, ἀπὸ τοῦ Τσελέπη μέχρι τὸν προλιμένα. Ὁρμητήριό του εἶχε τὸ Βασιλικὸ Περίπτερο κι' ἀπ' ἐκεῖ ξεκινοῦσε γιὰ τὶς μόνιμες δεξαμενές, τὶς δεξαμενὲς Βασιλειάδη, τὴν Ἐλευθέρα Ζώνη καὶ τὴν Ἀκτὴ Ξαβερίου.

Γύρω σ' αὐτὰ τὰ ντὸκ ἔψαχνε κι' εὕρισκε ποτὸ ἀπ' ὅλα τὰ ἀραγμένα καράβια ποὺ εἶχαν παροπλισθῆ. Τὰ προτιμοῦσε ὁ Χαρτσᾶς γιατὶ αὐτὰ τοῦ ἦταν εὔκολη καὶ ἀσφαλὴς ἐπιχείρησις. Οἱ γέροι «μπατσιμάνηδες»—οἱ φύλακες τῶν καραβιῶν—ἦταν γι' αὐτὸν ἀκίνδυνοι.

Τριγύριζε μὲ τὴ βάρκα του τὸ παρωπλισμένο καράβι κι' ὅταν εὕρισκε τὴν εὐκαιρία, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἀνεμόσκαλα, πετοῦσε τὸν γάντζο του καὶ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ σβελτωσύνη του πηδοῦσε σὰν αἴλουρος πάνω στὸ κατάστρωμα καὶ σάρωνε ὅ,τι βρισκόταν στὴν κουβέρτα. Κάβους, σίδερα, καραβόπανα κι' ὅ,τι ὑπῆρχε γύρω του τὰ πετοῦσε στὴ βάρκα καὶ γινόταν ἄφαντος. Ἂν καμμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν «μπατσιμάνη», γιὰ νὰ μὴ πιαστῆ ἀπ' τὶς λιμενικὲς ἀρχὲς ἐγκατέλειπε τὴ βάρκα, ποὺ δὲν ἦταν βέβαια δική του, ἔπιανε τὸν κάβο ποὺ ἦταν δεμένος στὸ μουράγιο καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα βρισκόταν στὴν παραλία καὶ χανόταν ἀνάμεσα στοὺς περαστικούς.

Ὁ Χαρτσᾶς μέρα μὲ τὴ μέρα ἐπλούτιζε τὸ παθητικό του μὲ καινούργια ἀδικήματα, μὲ διαρρήξεις, ἐκβιασμούς, τραυματισμούς, δολοφονίες, ἐμπορία ναρκωτικῶν, σωματεμπορία, βιασμοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀδίκημα ἀναφέρει ἡ ποινικὴ νομοθεσία.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 28 Νοεμβρίου 1933, ὁ ὑπαστυνόμος Γιαννόπουλος μὲ δύο ἀστυφύλακες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ τμῆμα τους μὲ πρόγραμμα νὰ περιμαζέψουν τοὺς χασομέρηδες κι' ἄλλα κοινωνικὰ κατακάθια ἀπὸ τὰ ὕποπτα κέντρα τῆς περιφερείας τοῦ Α' ἀστυνομικοῦ τμήματος.

Εἶχε γιὰ καλὰ σουρουπώσει ὅταν ὁ ὑπαστυνόμος μὲ τοὺς ἀστυφύλακες, περνώντας ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Περίπτερο γιὰ νὰ βγοῦν στὴν ἀκτὴ Ξαβερίου, δέχθηκαν ξαφνικὰ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἔνοπλη ἐπίθεσι ἀπ' τὸν περιβόητο Χαρτσᾶ. Ἀσφαλῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν κατάφορτος ἀπὸ ναρκωτικὰ κι' ὅπως βρέθηκε ἐγκλωβισμένος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαφύγῃ, ἄδειασε τὶς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου του κατ' ἐπάνω τους.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντεπυροβόλησαν, μὰ ὁ Χαρτσᾶς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ καὶ νὰ γίνῃ ἄφαντος μέσ' ἀπ' τὰ στενὰ δρομάκια τῆς συνοικίας.

Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Χαρτσᾶ ἔγινε μὲ τέτοιο πεῖσμα καὶ μανία ποὺ ὁ ὑπαστυνόμος καὶ οἱ ἀστυφύλακες ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ τμῆμα ἀποροῦσαν πῶς μπόρεσαν καὶ γλύτωσαν. Ἀμέσως καὶ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα κινητοποιήθηκε ὁλόκληρη ἡ δύναμις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας σὲ καταδίωξί του, μὰ ὁ Χαρτσᾶς εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Ὁ ὑπαστυνόμος Γιαννόπουλος πῆρε ζήτημα τιμῆς τὴν ἐξουδετέρωσι τοῦ Χαρτσᾶ ἀπὸ τὴν περιφέρειά του. Ἔτσι κυνηγημένος ὁ Χαρτσᾶς ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ συνοικία του, τὰ Ὑδρέϊκα, ἐκεῖ ποὺ εὕρισκε προστασία κοντὰ σὲ ἄλλους κακοποιοὺς φίλους του, καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τοὺς διώκτες του.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες ὅταν ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος μακαρίτης Νικόλαος Τσαγκλῆς, ὁ «ζόρικος», ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ κακοποιοί, πῆρε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Χαρτσᾶς κρυβόταν στὴν Ἐλευσῖνα καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖ εἶχε κανονίσει νὰ φύγη μὲ καΐκι γιὰ τὰ Δωδεκάνησα. Μὰ δὲν πρόλαβε. Στὶς 12 Νοεμβρίου 1933, συνελήφθη στὴν Ἐλευσῖνα, στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τσαγκλῆ, μαζὶ μὲ τοὺς ὑπαστυνόμους Γιαννόπουλον καὶ Ταβουλάρην καὶ τὸν ἀστυφύλακα Γρηγορίου.

—Νἄχης χάρι Νικολάκη ποὺ εἶμαι ἐγὼ μαζί, ἀλλοιῶς αὐτοὶ ἐδῶ θὰ σὲ καθάριζαν καὶ μὲ τὸ δίκιο τους, τοῦ εἶπε ὁ διοικητής.

Ὁ Χαρτσᾶς ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες βγῆκε ἀπὸ τὶς φυλακὲς Συγγροῦ χειρότερος ἀπὸ πρῶτα, πιὸ αἱμοβόρος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος. Ξαναγύρισε στὰ παλιά του στέκια κι' ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια. Κλοπὲς ἀπὸ τὸ λιμάνι, παλληκαρισμοὺς στὰ καμπαρέ τῆς Τρούμπας καὶ ἐκβιασμοὺς στὶς γυναῖκες τῶν κακοφήμων σπιτιῶν. Μ' αὐτὰ νόμιζε πὼς ξαναζωντάνευε τοὺς σκληροτράχηλους κακοποιοὺς τῆς παλιᾶς ἐποχῆς. Λογάριαζε ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Τὸν κυνηγήσαμε τόσο, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ τραβήξη σὲ ἄλλες περιφέρειες, ἐκεῖ ὅπου ἦταν ἄγνωστος.

Ἔπαιρνε τώρα τὰ μέτρα του ὁ Χαρτσᾶς γιατὶ ἤξερε πὼς κάθε τόσο τὸν ἀκολουθοῦσε κάποιο ἔνταλμα συλλήψεως καὶ φοβόταν μὴ πέση πάλι στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας.

Παρ' ὅλα αὐτά, μὲ κατάλληλες προφυλάξεις, ἔκανε ξανὰ τὴν ἐμφάνισί του στὸν Πειραιᾶ, πότε στὴν ἀκτὴ Ξαβερίου καὶ στὸ Βασιλικὸ Περίπτερο, καὶ πότε στὴ Δραπετσώνα γιὰ νὰ φουμάρη τὴ τσίκα του. Σὰν μαγνήτης τὸν τραβοῦσαν οἱ ντεκέδες τοῦ Καπλάνα καὶ τοῦ Κάντζου, οἱ καμουφλαρισμένοι σὲ φτωχὰ καφενεδάκια μὲ λίγα βρώμικα ξύλινα τραπέζια, μερικὲς σαραβαλιασμένες καρέκλες, μιὰ λατέρνα καὶ τὸν ἀπαραίτητο μπαγλαμά, τὸ μεράκι τοῦ χασισοπότη.

Μαστουρωμένοι, ὅπως λέγεται στὴ γλῶσσα τους, ζοῦσαν ἐκεῖ μέσα τὸν φανταστικὸ παράδεισο τοῦ χασισιοῦ, καὶ μὲ τὸ μικροσκοπικὸ ἔγχορδο, τὸν μπαγλαμά, ποὺ οἱ μελαγχολικὲς νότες του ἀκομπάνιαραν τὶς βραχνὲς φωνές τους, τραγουδοῦσαν τὰ δικά τους παράξενα τραγούδια τῆς χασικλίδικης μούσας:

Θὰ πάω νὰ μαστουρωθῶ καὶ τὴ χαρά μου νἄβρω
μέσ' τὸ ντεκὲ τοῦ Σόλωνα ποὖχει τὸ φῖνο μαῦρο.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἄντρα κι' ἀνάμεσα στοὺς χαλκοπράσινους θαμῶνες των, τριγυρίζουν σὰν μέλισσες γύρω ἀπὸ τὴν κυψέλη, οἱ ἔμποροι ναρκωτικῶν. Ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τυχαία συνάντησι μ' ἕναν πράκτορά μου, καὶ ὁ Χαρτσᾶς ἠσχολεῖτο τελευταῖα γιὰ καλὰ μὲ τὸ ἐμπόριο τοῦ λευκοῦ θανάτου. Αὐτὸ δὲν μοῦ φάνηκε παράξενο, καὶ ὁ πράκτοράς μου συνέχισε νὰ μοῦ ἀραδιάζη μερικὰ γνωστὰ ὀνόματα ἀπὸ τὴ σπεῖρα ποὺ ὠργάνωσε καὶ ἔγινε ἀρχηγός. Ὁ καθένας τους εἶχε καὶ τὸ στέκι του στὶς γνώριμες περιοχὲς ποὺ γίνονταν κρυφὰ τὸ παζάρευμα. Στὴ Δραπετσώνα, στὴ Κρεμμυδαροῦ, στοῦ Ξαβερίου, στ' ἀπόκρημνα βράχια τῆς Πειραϊκῆς, στὴ Παλιὰ Κοκκινιὰ καὶ στὸ συνοικισμὸ πίσω ἀπὸ τὰ τσιμεντάδικα. Δύσκολη τώρα ἡ παρακολούθησις τοῦ Χαρτσᾶ καὶ τῆς συντροφιᾶς του. Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἀπὸ πληροφορίες ἄλλης πηγῆς, εἴχαμε μάθει τὸν κρυψώνα τῶν ναρκωτικῶν, ποὺ βρισκόταν μέσα σ' ἕνα ἐγκαταλελειμμένο σλέπι (μαούνα), στὸν προλιμένα, κοντὰ στὸ κόκκινο φανάρι.

Ἔτσι ἕνα πρωὶ ὁ προϊστάμενος τῆς ὁμάδος μας ὑπαστυνόμος Καλλικρίδας, ἐγὼ καὶ οἱ συνάδελφοί μου Χαρμικίλης καὶ Χατζητσομπάνης, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ τμῆμα γιὰ τὸ ἐγκαταλελειμμένο σλέπι.

Σταθήκαμε ὅμως ἄτυχοι, γιατὶ πρὶν λίγες μέρες ὁ Χαρτσᾶς ἤλθε σὲ διχόνοια μὲ τοὺς συντρόφους του, γιὰ τὴ μερίδα τοῦ λέοντος ποὺ ἔπαιρνε προνομιακὰ ἀπὸ τὰ

κέρδη. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ἀλλάξη κρυψώνα ἀπὸ φόβο μὴ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τὸν προδώση στὴν Ἀστυνομία. Ὁ Χαρτσᾶς δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψη τὴν ἀνταρσία τῶν συντρόφων του καὶ σὰν ὑπεύθυνο ἐθεώρησε τὸν φίλο του Ἐγνάτιο.

— Αὐτὸν θὰ τὸν ξεκάνω, ἔλεγε στὸν κύκλο του κάθε τόσο.

Τὸ βράδυ τῆς 14 Νοεμβρίου 1934 ξεκίνησε μὲ δύο περίστροφα στὶς τσέπες, ὅπως συνήθιζε, γιὰ νὰ συναντήση τὸν Ἐγνάτιο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ἐγνάτιος καθόταν ξένοιαστος καὶ φουμάζιρε τὸ ναργιλέ του σ' ἕνα καφενεδάκι τῆς ἀκτῆς Ξαβερίου, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε τὸν Χαρτσᾶ μπροστά του μ' ἕνα περίστροφο στὸ χέρι.

—Ὥστε θέλεις καὶ μεγαλύτερο μερτικό ; Πάρτο. Καὶ μὲ μιὰ ριπὴ ὁ Ἐγνάτιος ἔπεσε νεκρός, ἐνῶ ἐκεῖνος χανόταν σὰν σκιὰ ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ δρομάκια τῆς συνοικίας του, τὰ Ὑδρέϊκα.

Λίγα λεπτὰ μετὰ τὸ ἔγκλημα ὁλόκληρη ἡ δύναμις τῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κινητοποιήθηκε γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ δολοφόνου, μὰ ὁ Χαρτσᾶς εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Τὴν ὑπόθεσι τοῦ φόνου τοῦ Ἐγνατίου ὁ διοικητὴς τοῦ Α' ἀστυνομικοῦ τμήματος ἀνέθεσε στὸν ὑπαστυνόμο Ἀγησίλαο Γιαννόπουλο. Ὁ ὑπαστυνόμος ἔβαλε τὰ δυνατά του ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του κι' ἄρχισε τὶς ἀναζητήσεις του ἀπ' τὴν περιφέρεια ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Ἐκεῖ ἦταν γνωστὸς ὁ δολοφόνος. Ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του ἦταν ἀδύνατο νὰ πάρη λέξι. Ὅλοι εἶχαν κλειστὸ τὸ στόμα τους, θὲς ἀπὸ ὑποστήριξι, θὲς ἀπὸ φόβο, γιατὶ ἤξευραν τὸν αἱμοβόρο καὶ ἐπικίνδυνο Χαρτσᾶ.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσον ὁ ὑπαστυνόμος μὲ τοὺς βοηθούς του ἀστυφύλακες πελαγοδρομοῦσαν μὲ τὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες πληροφορίες ποὺ ἔπαιρναν. Ὡς τόσο κάποιος πράκτορας πληροφόρησε τὸν ὑπαστυνόμο πὼς ὁ Χαρατσᾶς εἶχε φιλενάδα ἐγκατεστημένη σ' ἕνα δωμάτιο μιᾶς παρόδου τῆς λεωφόρου Χατζηκυριακοῦ, τὴ Μαίρη, μιὰ εἰκοσάχρονη, λεπτὴ καὶ ὄμορφη κοπέλλα.

Χωρὶς καθυστέρησι ὁ Γιαννόπουλος, τράβηξε γιὰ τὴ συνοικία της. Ὅπως τριγύριζε στὴ γειτονιά, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἡ Μαίρη, εἶδε νὰ βγαίνη ἀπὸ μιὰ αὐλόπορτα ἡ κυρὰ Λένα. Ὁ ὑπαστυνόμος τὴ γνώριζε καλὰ καὶ ἤξερε ἐπίσης πὼς τῆς ἄρεσε νὰ μαθαίνη τί γίνεται γύρω της καὶ νὰ βγάζη δελτίο κουτσομπολιοῦ τῆς γειτονιᾶς.

Πῆγε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε γιὰ τὴ Μαίρη.

Ἡ κυρὰ Λένα, ἐνήμερη σ' ὅλα, τὸ μόνο ποὺ δὲν ἤξερε ἦταν τὸ μέρος ποὺ πήγαινε καὶ συναντοῦσε τὸ φίλο της.

—Ἔννοια σου κ. Γιαννόπουλε, θὰ τὸ μάθω κι' αὐτό.

Ἀπὸ τότε ἡ πανέξυπνη αὐτὴ γυναίκα ἔγινε ἀχώριστη φίλη τῆς Μαίρης, ποὺ ἀνίδεη ἔπεσε στὴν παγίδα καὶ τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικό. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωσε ἡ κυρὰ Λένα στὸν ὑπαστυνόμο ἦταν θετικὲς κι' ὅπως διεπίστωσε, ἡ Μαίρη συναντοῦσε τὸν Χαρτσᾶ στὴν ὁδὸ Λιοσίων, στὸ κέντρο τοῦ Γκραβαρᾶ.

*
* *

2 Δεκεμβρίου 1934.

Ὅταν τὸ μεσημέρι πῆγα στὸ τμῆμα νὰ ὑπογράψω λῆξι τῆς ὑπηρεσίας μου, κι' αὐτὸ ἀπὸ συνήθεια, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸν πίνακα ἀνακοινώσεων. Εἶδα νὰ ὑπάρχη μιὰ διαταγὴ τοῦ ὑποδιοικητοῦ κ. Μπουραντᾶ ἡ ὁποία ἔλεγε : «Ὁ ὑπαστυνόμος Γιαννόπουλος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Δουκάκης, Σκλαβιάδης καὶ Χωρίκης, εἰς τὰς 3 μ.μ. νὰ εὑρίσκωνται ἀνυπερθέτως στὸ τμῆμα».

(Συνεχίζεται)

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρθρον 18.

Ποδήλατα.

Ποδήλατα εἶναι ὀχήματα, δύο ἢ περισσοτέρων τροχῶν, κινούμενα διὰ μυϊκῆς δυνάμεως ὑπὸ ποδοστροφάλων ἢ ἄλλων συστημάτων.

Ἄρθρον 19.

Μοτοποδήλατα.

Μοτοποδήλατα εἶναι ὀχήματα ποδήλατα δύο ἢ περισσοτέρων τροχῶν, κινούμενα κυρίως διὰ κινητηρίου μηχανῆς καὶ ἔχοντα τὰ κέάτωθι χαρακτηριστικά :

α) Κυλινδρισμὸν κινητῆρος ἕως 50 κυβικὰ ἑκατοστά.

β) Ἰσχὺν ἵππου ἕως 1,5 κατὰ D.I.N.

γ) Βάρος κινητῆρος ἕως 16 χιλιόγραμμα ἑτοίμου πρὸς λειτουργίαν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σωλῆνος ἐξαγωγῆς).

δ) Δυνατότητα πρὸς ἀνάπτυξιν ταχύτητος ἐπὶ ἐπιπέδου ὁδοῦ μέχρι 40 χιλιομέτρων ὡριαίως.

Ἂν οἱονδήποτε τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων εἶναι μεῖζον τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων μεγίστων ὁρίων τὰ ὀχήματα χαρακτηρίζονται ὡς μοτοσυκλέτται.

Ἄρθρον 20.

Μοτοσυκλέτται.

Μοτοσυκλέτται εἶναι ὀχήματα κινούμενα δι' ἰδίας δυνάμεως δύο ἢ τριῶν τροχῶν, ἔχοντα χαρακτηριστικὰ κινητῆρος μεγαλύτερα τῶν μοτοποδηλάτων καὶ διακρίνονται εἰς :

α) Προοριζομένας διὰ μεταφορὰν προσώπων.

β) Τριτρόχους προοριζομένας διὰ μεταφορὰν πραγμάτων.

γ) Προοριζομένας δι' εἰδικὴν χρῆσιν ἢ δι' εἰδικὰς μεταφοράς.

Αἱ μέγισται διαστάσεις μετὰ τοῦ φορτίου τῶν μοτοσυκλεττῶν καθορίζονται ὡς ἑξῆς : Πλάτος, 1,50 μέτρα, ὕψος 1.80 μέτρα, μῆκος 4 μέτρα.

Τὸ ὠφέλιμον φορτίον τῶν προοριζομένων διὰ τὴν μεταφορὰν πραγμάτων καὶ τῶν δι' εἰδικὴν χρῆσιν μοτοσυκλεττῶν ὁρίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, μὴ δυνάμενον πάντως νὰ εἶναι μεγαλύτερον τῶν 350 χιλιογράμμων.

Ἄρθρον 21.

Αὐτοκίνητα.

Εἶναι ὀχήματα 4 τοὐλάχιστον τροχῶν, κινούμενα διὰ κινητῆρος, διακρίνονται δὲ εἰς :

α) Αὐτοκίνητα προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων, ἐννέα κατ' ἀνώτατον ὅριον θέσεων μετὰ τῆς τοῦ ὁδηγοῦ (ἐπιβατηγά).

β) Αὐτοκίνητα εἰδικῶς διασκευασμένα, προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν ὀκτὼ καὶ ἄνω προσώπων μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ (Λεωφορεῖα).

γ) Αὐτοκίνητα προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων καὶ πραγμάτων.

δ) Αὐτοκίνητα προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν πραγμάτων (φορτηγά).

ε) Αὐτοκίνητα προοριζόμενα δι' εἰδικὰς χρήσεις ἢ μεταφοράς, ἐφωδιασμένα σταθερῶς δι' ἐξαρτημάτων καταλλήλων διὰ τὸν προορισμόν των.

στ) Ὁδικοὺς ἑλκυστῆρας (ρυμουλκά), προοριζομένους μόνον διὰ τὴν ἕλξιν ἑτέρων ὀχημάτων.

ζ) Αὐτοκίνητα προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων καὶ ἀποτελούμενα ἐκ δύο αὐτοτελῶν ὀχημάτων, ἐξ ὧν τὸ ἓν εἶναι ἐφωδιασμένον διὰ κινητηρίου μηχανισμοῦ.

η) Αὐτοκίνητα ἀρθρωτὰ συντιθέμενα ἐξ ἑνὸς ὁδικοῦ ἑλκυστῆρος (ρυμουλκοῦ) καὶ ἑνὸς ἐπικαθημένου ρυμουλκουμένου ὀχήματος, προοριζόμενα δὲ διὰ τὰς μεταφορὰς τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς περιπτώσεις ὑπὸ στοιχεῖα β, γ, δ καὶ στ τοῦ παρόντος ἄρθρου.

θ) Αὐτοκίνητα — Συρμοὶ ἐκ δύο ὀχημάτων σταθερῶς συνδεδεμένων, οὐχὶ ἀκάμπτως ὅμως, καταλλήλων διὰ φόρτωσιν καὶ μεταφορὰν πραγμάτων, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἕλκει τὸ ἕτερον.

Ἄρθρον 22.

Ὀχήματα ἠλεκτροκίνητα διὰ κεραίας.

Εἶναι τὰ κινούμενα δι' ἠλεκτροκινητῆρος τροφοδοτουμένου ἐξ ἐναερίου ἠλεκτροφόρου γραμμῆς ἐκτὸς σιδηροτροχιῶν, διακρίνονται δὲ εἰς :

α) Λεωφορεῖα προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων.

β) Φορτηγὰ προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν πραγμάτων.

γ) Προοριζόμενα δι' εἰδικὰς χρήσεις καὶ εἰδικὰς μεταφοράς, κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ ε' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου προσδιοριζόμενα.

Ἄρθρον 23.

Ρυμουλκούμενα.

Εἶναι ὀχήματα στερούμενα ἰδίας κινητηρίου δυνάμεως καὶ συρόμενα ὑπὸ ἑτέρων μηχανοκινήτων ὀχημάτων, διακρίνονται δὲ εἰς τὰ προοριζόμενα :

α) Διὰ μεταφορὰν προσώπων.

β) Μεταφορὰν πραγμάτων.

γ) Μεταφορὰν προσώπων καὶ πραγμάτων.

δ) Δι' εἰδικὰς χρήσεις ἢ εἰδικὰς μεταφορὰς κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ ε' τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ παρόντος προσδιοριζόμενα.

Ἡμιρυμουλκούμενον ἢ ἐπικαθήμενον ρυμουλκούμενον εἶναι τὸ ἑλκόμενον ὄχημα, οὗτινος ἐκ κατασκευῆς μέρος τοῦ βάρους του ἢ τοῦ ὠφελίμου φορτίου του ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ ἕλκοντος ὀχήματος.

Ἑλκόμενα ὀχήματα οὐχὶ πλέον τῶν δύο τροχῶν, προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν ἀποσκευῶν, ἐργαλείων ἢ παρεμφερῶν ἀντικειμένων, ἀποτελοῦν, ἐφ' ὅσον δὲν δημιουργοῦν κίνδυνον διὰ τὴν κυκλοφορίαν, ἐξαρτήματα τοῦ ἕλκοντος ὀχήματος καὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ρυμουλκουμένων.

Ἄρθρον 24.

Ἀγροτικὰ μηχανήματα.

1. Ἀγροτικὰ μηχανήματα κινούμενα δι' ἰδίας δυνάμεως. Εἰς ταῦτα ὑπάγονται :

α) Γεωργικοὶ ἑλκυστῆρες πάσης φύσεως, ὡς τροχοφόροι διαξονικοὶ (τετράτροχοι ἢ τρίτροχοι), τροχοφόροι μοναξονικοὶ (κηπευτικοί, δίτροχοι ἢ μονότροχοι), ἀλυσότροχοι, ἡμιαλυσότροχοι, μηχανόροτρα καὶ αὐτοκίνητα μηχανήματα ἕλξεως διὰ συρματοσχοίνου.

β) Μηχαναὶ ἐκτελέσεως γεωργικῶν ἐργασιῶν, ὡς χορτοκοπτικαί, χορτοδετικαί, βαμβακοσυλλογῆς, θεριζοαλωνιστικαί, ἐκκοκκίσεως, ἐξαγωγῆς γεωμήλων, ψεκαστῆρες.

2. Ρυμουλκούμενα ἀγροτικὰ μηχανήματα. Εἰς ταῦτα ὑπάγονται :

α) Τὰ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ ἐδάφους, τὴν σποράν, τὴν διανομὴν λιπασμάτων, τὴν περιποίησιν καὶ προστασίαν τῶν φυτῶν, τὸν θερισμόν, ἁλωνισμόν, ἐκκοκκισμὸν καὶ δεματοποίησιν.

β) Ὀχήματα μεταφορᾶς διὰ γεωργικὰς ἀνάγκας.

Ἄρθρον 25.

Τροχιόδρομοι.

1. Εἶναι ὀχήματα κινούμενα ἐπὶ σιδηροτροχιῶν δι' ἠλεκτροκινητῆρος τροφοδοτουμένου ἐξ ἠλεκτροφόρου γραμμῆς, προοριζόμενα διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων ἢ καὶ πραγμάτων.

2. Διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν ἐπὶ τροχιοδρόμων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει διατάξεις τοῦ παρόντος Κώδικος.

Ἄρθρον 26.

Μηχανήματα Ἔργων.

Εἶναι ὀχήματα κινούμενα δι' ἰδίας δυνάμεως ἢ ρυμουλκούμενα, προοριζόμενα διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν ὁδικῶν ἢ ἄλλων τεχνικῶν ἔργων. Εἰς ταῦτα συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ προοριζόμενα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κυκλοφορίας, καθαρισμοῦ ὁδῶν, ὡς καὶ τὰ χιονοσάρωθρα, χιονομεριστικά, τὰ διαστρωτικὰ ἄμμου καὶ τὰ παγοθραυστικά.

Ἄρθρον 27.

Διαστάσεις καὶ βάρη ὀχημάτων.

1. Τὸ μέγιστον ὅριον τῶν διαστάσεων καὶ τῶν βαρῶν τῶν ἐπὶ πάσης ὁδοῦ κυκλοφορούντων ὀχημάτων, ὡς καὶ τοῦ φορτίου αὐτῶν, καθορίζεται ἑκάστοτε διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

2. Τὰ ἄκρα τῶν ἀξόνων καὶ πλημνῶν τῶν τροχῶν ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέχωσι τῆς ἐξωτερικῆς περιμέτρου τοῦ ὀχήματος.

3. Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ μηχανημάτων ἔργων, γεωργικῶν μηχανημάτων καὶ ζωηλάτων ὀχημάτων, στερουμένων ἀλεξιβορβόρων ἢ ἐχόντων ἀμάξωμα μὴ ἐξέχον τῶν τροχῶν, δι' ἅτινα ἐπιτρέπεται ὅπως τὰ ἄκρα τῶν ἀξόνων καὶ τῶν πλημνῶν ἐξέχωσι τοῦ ἐπιπέδου τῆς στεφάνης τῶν τροχῶν κατὰ 25 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου κατὰ μέγιστον ὅριον.

4. Ὅστις θέτει εἰς κυκλοφορίαν ὄχημα βάρους καὶ διαστάσεων πλέον τοῦ κατὰ Νόμον ὁριζομένου ἢ τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα τῶν ἀξόνων καὶ πλημνῶν τῶν τροχῶν ἐξέχουσι τῆς ἐξωτερικῆς περιμέτρου τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον δύο χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 28.

Ἕλξις ὀχημάτων.

1. Οὐδὲν ὄχημα, πλὴν τῶν Μηχανημάτων Ἔργων ἢ τῶν γεωργικῶν μηχανημάτων, ἐπιτρέπεται νὰ ἕλκῃ περισσότερα τοῦ ἑνὸς ὀχήματα.

2. Ἡ ἕλξις μηχανοκινήτου ὀχήματος ἐπιτρέπεται ὑπὸ ἑτέρου μόνον ἂν τὸ ἑλκόμενον δὲν δύναται νὰ κινηθῇ δι' ἰδίων μέσων, λόγῳ βλάβης ἢ ἐλλείψεως κυρίων ὀργάνων, καὶ ἂν δὲν δημιουργῆται ἐκ τούτου κίνδυνος εἰς τὴν κυκλοφορίαν.

3. Ὁ ὁδηγὸς ὁ παραβαίνων τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον χιλίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΟΧΗΜΑΤΑ, ΖΩΗΛΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Ἄρθρον 29.

Σύστημα τροχοπεδήσεως ζωηλάτων ὀχημάτων.

Διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τινας κατηγορίας ζωηλάτων ὀχημάτων ὁ ἐφοδιασμὸς

διὰ συστήματος πεδήσεως, εὐχρήστου καὶ ἀποτελεσματικοῦ, ἐπενεργοῦντος ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἄρθρον 30.

Σύστημα φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ζωηλάτων ὀχημάτων.

Τὰ ζωήλατα ὀχήματα ἐπιβάλλεται ὅπως ἐφοδιάζωνται διὰ συστήματος φωτισμοῦ ἐκ δύο λευκῶν φώτων εἰς τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐκ δύο ἐρυθρῶν εἰς τὸ ὄπισθεν τμῆμα αὐτῶν. Ἀντὶ τῶν ἐρυθρῶν δύναται νὰ τοποθετηθῶσιν ἀντανακλαστῆρες ἐρυθροῦ φωτός.

Ἄρθρον 31.

Στεφάναι εἰς τροχοὺς τῶν ζωηλάτων ὀχημάτων.

1. Τὰ ζωήλατα ὀχήματα βάρους ἐν πλήρει φόρτῳ μέχρις 3.000 χιλιογράμμων, ἐπιτρέπεται νὰ φέρωσι μεταλλικὰς στεφάνας εἰς τοὺς τροχούς, μόνον ὅταν τὸ βάρος των δὲν ὑπερβαίνῃ τὸ 150πλάσιον τοῦ πλάτους τῶν στεφανῶν, ἐκφραζόμενον εἰς ἑκατοστά, ἄλλως τὰ ὀχήματα ταῦτα ἐπιβάλλεται νὰ φέρωσι τροχοὺς μετ' ἐλαστικῶν.

2. Τὸ πλάτος τῆς μεταλλικῆς στεφάνης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν 50 χιλιοστῶν, μετρούμενον κατ' εὐθεῖαν παράλληλον πρὸς τοὺς ἄξονας τῶν τροχῶν καὶ μεταξὺ τῶν μετωπικῶν ἐπιφανειῶν τούτου. Αἱ στεφάναι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στερεῶνται ἐπὶ τῶν τροχῶν δι' ἥλων μὲ κεφαλὴν ἐξέχουσαν τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, ἥτις ἐπιφάνεια ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι συνεχὴς κυλινδρικὴ ἄνευ προεξοχῶν, γωνιῶν ἢ διακοπῶν.

3. Ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις καθοριζομένων ὅρων καὶ προϋποθέσεων κυκλοφορίας τῶν ζωηλάτων ὀχημάτων εἶναι αἱ κατὰ τόπους ἀστυνομικαί, δυνάμεναι νὰ ἐνεργῶσιν ἐτησίας ἐπιθεωρήσεις τούτων, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, ὑποχρεωτικῶς δὲ πάντως ἅπαξ ἀνὰ πενταετίαν.

Ἄρθρον 32.

Πινακίδες ζωηλάτων ὀχημάτων καὶ ποδηλάτων.

1. Τὰ ζωήλατα ὀχήματα ἐπιβάλλεται ὅπως φέρωσιν εἰς ἐμφανὲς μέρος πινακίδας εἰς ἃς θὰ σημειοῦνται :

α) Τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἡ διεύθυνσις ἐν τῇ πόλει ἢ χωρίῳ τῆς κατοικίας τοῦ ἰδιοκτήτου.

β) Ὁ ἀριθμὸς μητρώου τοῦ ὀχήματος.

γ) Τὸ βάρος τοῦ ὀχήματος ἐν πλήρει φορτίῳ καὶ τὸ πλάτος τῶν μεταλλικῶν στεφανῶν τῶν τροχῶν εἰς ἑκατοστά.

2. Ἐπὶ τῶν πινακίδων τῶν ποδηλάτων σημειοῦνται ὁ ἀριθμὸς μητρώου μετὰ διακριτικοῦ σήματος, ἀριθμοῦ ἢ γράμματος, ἐμφαίνοντος τὴν Κοινότητα ἢ τὸν Δῆμον, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ ἰδιοκτήτης.

3. Ὁ τρόπος καὶ ἡ διαδικασία κατασκευῆς καὶ χορηγήσεως τῶν πινακίδων, τὰ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, καταστροφῆς ἢ φθορᾶς, ἡ ἀξία ἡ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ὁ τύπος ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου ρυθμίζονται διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν.

4. Ἐν εἰδικῷ μητρώῳ, τηρουμένῳ ἐν ἑκάστῳ Δήμῳ ἢ Κοινότητι, καταχωροῦνται τὰ ζωήλατα ὀχήματα καὶ τὰ ποδήλατα τὰ ἀνήκοντα αὐτοῖς.

Ἄρθρον 33.

Σύστημα τροχοπεδήσεως, φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ποδηλάτων.

1. Τὰ ποδήλατα ἐπιβάλλεται ὅπως φέρωσιν ἐλαστικὰ ἐπίσωτρα, νὰ εἶναι δὲ ἐφωδιασμένα διὰ δύο συστημάτων τροχοπεδήσεως, ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων, ἀμέ-

σου καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπενεργείας ἐπὶ ἑκάστου τῶν τροχῶν, δι' ἑνὸς κώδωνος καὶ δι' ἑνὸς λευκοῦ ἢ κιτρίνου φωτὸς ἔμπροσθεν καὶ ἑνὸς ἐρυθροῦ φωτὸς καὶ ἀνταναικλαστῆρος ὄπισθεν.

Ὁμοίως ἀντανακλαστὴρ κιτρίνου φωτὸς ἐπιβάλλεται ὅπως τοποθετῆται ἐπὶ ἑκάστου τῶν ποδομοχλῶν.

2. Ποδήλατα χρησιμοποιούμενα εἰς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας δύνανται νὰ μὴν εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ κώδωνος ἢ διὰ τοῦ συστήματος ὀπτικῆς σημάνσεως τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Ἄρθρον 34.

Αἱ λεπτομέρειαι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 29 ἕως 33 ὁριζομένων θέλουσι καθορισθῆ διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ καὶ διὰ τῶν ὁποίων καθορισθήσεται καὶ ὁ χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Ἄρθρον 35.

Ὅστις θέτει εἰς κυκλοφορίαν ζωήλατον ὄχημα ἢ ποδήλατον μὴ πληροῦν τοὺς ὅρους τοὺς καθοριζομένους ἐν τοῖς ἄρθροις 29 ἕως 33 τοῦ παρόντος τιμωρεῖται διὰ προστίμου μέχρι χιλίων πεντακοσίων μεταλλικῶν δραχμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΟΧΗΜΑΤΑ

Συστήματα τροχοπεδήσεως αὐτοκινήτων, ἠλεκτροκινήτων μετὰ κεραίας, μοτοσυκλεττῶν, μοτοποδηλάτων καὶ ρυμουλκουμένων.

Ἄρθρον 36.

1. Τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἠλεκτροκίνητα μετὰ κεραίας ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ δύο συστημάτων πεδήσεως, ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων, ἑκάτερον τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ λειτουργῆ καὶ ἐν περιπτώσει βλάβης τοῦ ἑτέρου, ἢ δι' ἑνὸς συστήματος μὲ δύο ἀνεξαρτήτους διατάξεις ἐξυπηρετήσεως , δυναμένας νὰ ἐπενεργῶσι διὰ κεχωρισμένων μέσων μεταβιβάσεως ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων ἐπιφανειῶν πεδήσεως καὶ δι' ὧν νὰ δρῶσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τυμπάνου ἢ δίσκου πεδήσεως.

Ἡ πέδησις δέον νὰ ἀσκῆται ἐπὶ δύο τοὐλάχιστον τροχῶν κειμένων ἑκατέρωθεν καὶ συμμετρικῶς πρὸς τὸν κατὰ μῆκος ἄξονα τοῦ ὀχήματος.

Ἓν μέρος τῶν ἐπιφανειῶν πεδήσεως δέον νὰ δρᾷ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῶν τροχῶν ἢ ἐπὶ στοιχείων ἄτινα συνδέονται ἀπ' εὐθείας μετὰ τούτων, ἄνευ τῆς παρεμβολῆς ἀλύσεων, λυομένων συνδέσμων ἢ στοιχείων ἀνηκόντων εἰς τὸ σύστημα μεταβιβάσεως τῆς κινήσεως ἐκ τοῦ κινητῆρος εἰς τοὺς τροχούς, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τὸ στοιχεῖον τοῦ συστήματος μεταβιβάσεως τῆς κινήσεως (πλὴν τῆς ἀλύσεως) ἔχει τοιαύτην κατασκευὴν ὥστε οἱαδήποτε βλάβη του νὰ μὴν ἐπηρεάζῃ τὴν πέδησιν τῶν ἐν λόγῳ τροχῶν.

Τὸ ἓν τῶν συστημάτων πεδήσεως δέον νὰ ἐνεργῇ καὶ ὡς πέδη σταθμεύσεως, διὰ τῆς ὁποίας νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀκινητοποίησις τοῦ ὀχήματος καὶ ἐπὶ τῆς μεγίστης κλίσεως τῆς ὁδοῦ, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ κινητῆρος.

Τὸ σύστημα πεδήσεως δέον νὰ ρυθμίζεται εὐκόλως ἢ νὰ ἔχῃ ἐφοδιασθῆ δι' αὐτομάτων ρυθμιστικῶν συσκευῶν, νὰ εἶναι δὲ ταχείας ἐνεργείας καὶ ἱκανῶς ἰσχυρὸν ὥστε νὰ συγκρατῇ τὸ ὄχημα κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ.

(Συνεχίζεται)

ΨΥΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ 1821

ΚΑΙ ΕΝΑ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

***

«Προσέξατε σ' αὐτὸ ἐκεῖ κάτω.: Ἰδοὺ ἡ ἔναρξις μιᾶς τεραστίας ἐπαναστάσεως!», εἶπεν ὁ Μέττερνιχ ὅταν ὁ ἀσυλλήπτου μεγέθους καὶ μεγαλείου ξεσηκωμὸς τῶν Ἑλλήνων ἄρχισε. Καὶ ἄρχισε ὁ συγκλονιστικὸς πανελλήνιος σεισμὸς τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τόσον δραματικὰς συνθήκας. Χωρὶς καμμία ξένη βοήθεια, χωρὶς τὴν συμπαράσταση κραταιῶν δυνάμεων, ἀλλὰ ἀπεναντίας μὲ ἐχθρότητα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς σ' ἐκείνους ποὺ ἐσάλπιζαν : «Ἐλευθερία! Θρησκεία! Πατρὶς! Ἰδοὺ τὸ ἔμβλημα ἡμῶν». Στὴν προκήρυξη τοῦ Ὑψηλάντη τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1821 ὅτι «Ἅπασα ἡ Γραικιὰ ὕψωσε σήμερον τὰς σημαίας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, ζητοῦσα τὴν ἐλευθερίαν της....», στὴν ἄλλη προκήρυξη τοῦ ἰδίου «Κινηθῆτε, ὦ ἀδελφοί, καὶ θέλετε ἰδεῖ μίαν κραταιὰν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ δίκαιόν μας....», ἡ Ἑλλὰς ἀντεμετώπισε τὴν ἀδιαφορίαν καὶ δυστυχῶς τὴν ὀργὴν τῶν μεγάλων. Μόνος ὁ ἑλληνισμός, μὲ τὸν ἐπίσκοπο Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, ὁ ὁποῖος ὕψωσε τὴν σημαία τῆς ἐπαναστάσεως στὴν Ἁγία Λαύρα τὴν 25ην Μαρτίου, μὲ τὴν θυσία τοῦ Ἀθανασίου Διάκου στὴ γέφυρα τοῦ Σπερχειοῦ, μὲ τὸν θρυλικὸ Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τὸν Ὀδυσέα Ἀνδροῦτσο καὶ τὸν Γεώργιο Καραϊσκάκη (1), μὲ Μιαούληδες καὶ Κανάρηδες καὶ Μπουμπουλίνες, μὲ ὁλοκαυτώματα ἀπ' ἄκρου σὲ ἄκρον τῆς χώρας, κατώρθωσε νὰ ἐκδιώξῃ τὸν κατακτητὴ καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν ἐλευθερία στὴν ἀφετηρία τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας της. Χρειάσθηκε νὰ ποτισθῇ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' τὸ δένδρο τῆς ἐλευθερίας, νὰ λάμψουν ὡς σάπφειροι ἡ Τριπολιτσά, τὸ Μανιάκι, τὸ Μεσολόγγι, τὰ Ψαρά, ἡ Χίος καὶ γενικώτερα ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ξερόβραχου, νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀπέραντο νεκροταφεῖο ἡ γῆ τοῦ Παρθενῶνος, ὥσπου ν' ἀνθίσουν τὰ ἀγριολούλουδα ποὺ ἐγέμισαν τὸ χάσμα τοῦ σεισμοῦ. Χρειάσθηκαν ἀγῶνες καὶ θυσίες ποὺ μόνον Ἕλληνες μποροῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν, ὥσπου νὰ μεταβληθῇ ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη καὶ τὸ κῦμα τῶν ἀνεπισήμων φιλελλήνων νὰ διαδεχθῇ ἡ ἐπίσημος συμπάθεια καὶ συμπαράστασις τῶν Μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων. Δίδαγμα αὐτὸ ἐκ τῶν μεγίστων, ἕνα δίδαγμα ποὺ ἀκολουθεῖ ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα. Δίδαγμα γιὰ νὰ παραδειγματίζωνται οἱ

---

1. Τὰ κατωτέρω λόγια ἀπηύθυνεν ὁ στρατάρχης τῆς Ρούμελης πρὸς τοὺς συντρόφους του ὡς ὕστατον χαιρετισμόν, μετὰ τὸν θανάσιμον τραυματισμόν του κατὰ τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν. Διεσώθηκαν χάρις στὸν ἀγωνιστὴ Χριστόφορον Περραιβόν :

«Ἀδελφοί, συστρατηγοὶ καὶ στρατιῶται ! Ἐγὼ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος διότι ἐπλήρωσα τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη μου, καθ' ὅσον αἱ φυσικαὶ δυνάμεις μὲ ἐσυγχώρεσαν, συμβουλεύω καὶ σᾶς νὰ ἀγαπᾶτε τὴν Πατρίδα. Ὁ θάνατός μου δὲν πρέπει νὰ σᾶς δειλιάσῃ, μάλιστα νὰ σᾶς δείξῃ τρομεροὺς πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Μὴ φοβῆσθε τοὺς Τούρκους, αὐτοὶ βλέποντάς σας τρέμουν, δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν. Μὴ λυπῆσθε, Ἕλληνες, διὰ τὸν θάνατόν μου, ἡ τιμὴ καὶ τὸ καύχημα τῶν παλληκαριῶν εἶναι νὰ τὰ κράζουν σφαχτάρια κι' ὄχι ψοφήμια. Δὲν ἔχετε χρείαν ξένων ὁδηγιῶν διὰ τὸν ἀγῶνα σας. Ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον κάμνομεν εἶναι δίκαιος, εἶναι ἀναγκαῖος. Τὸ ἀνίκητον ὅπλον τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἡ καταφρόνησις τοῦ θανάτου καὶ μάλιστα ὅταν ὁδηγῆται ἀπὸ τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν σας καὶ γνωστήν σας ἀνδρείαν. Συγχωρῆστε με, ἀδελφοί, καθὼς καὶ ἐγὼ συγχωρῶ ὑμᾶς ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ὁ Θεὸς θέλ' εἶναι πάντοτε μαζί σας, ὅταν ἐσεῖς συμφώνως ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομά του διὰ τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος. Ὑγιειαίνετε ἄξια παλληκάρια καὶ πολυπαθέστατοι σύντροφοι.....».

ἐπιγενόμενοι καὶ νὰ πορεύωνται τὴν δύσκολο ἀτραπὸ τοῦ μαρτυρίου, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ δόξα, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀθανασία.

***

Τὸ ἑλληνικὸν Γένος ἔγραψε τὶς λαμπρότερες σελίδες ἡρωισμοῦ καὶ δόξης κατὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Ἔλαμψε κατὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ὁρόσημο τῆς ὑπάρξεώς μας ὁ ψυχισμὸς καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς φυλῆς, συστατικὰ ποὺ ἔφεραν τὴν μεγάλη συνέχεια τοῦ ἑλληνισμοῦ στὸ παγκόσμιο προσκήνιο, κατηύγασαν καὶ ἐθάμπωσαν καὶ ἐδίδαξαν ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ γενεὰ τοῦ σήμερα στρέφεται μὲ ἱερὴ συγκίνηση πρὸς τὸ συγκλονιστικὸ ἔπος τοῦ 1821, ὅπως τὸ ἴδιο ἐστρέφοντο μέχρι τώρα οἱ γενεὲς τῶν πατέρων καὶ ὅπως ὅμοια θὰ στρέφωνται αἰώνια οἱ ἐπερχόμενες γενεές.

Ἕνας λόγος τοῦ θρυλικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τιτανίου ἐκείνου ἀγῶνος, τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, θὰ φέρνη πάντοτε ρίγη ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας στὶς ἑλληνικὲς ψυχὲς ἀλλὰ καὶ θὰ σκορπίζη ἴσως κάποιον σκεπτικισμὸ γιὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς αἰωνίας ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὁ λόγος αὐτὸς ἐκφωνήθηκε ἀπὸ τὸ θρυλικὸ Γέρο τοῦ Μωρηᾶ μιὰ ἡμέρα τῆς μεταπελευθερωτικῆς περιόδου, ὅταν, ἀνεβασμένος τυχαῖα στὸν λόφο τῆς Πνύκας ἀποθεώθηκε ἀπὸ τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὴ μεγάλη ἐπιμονή τους ἀναγκάσθηκε νὰ μιλήση. Ἂς ἀκούσωμε καὶ σήμερα, οἱ νέοι Ἕλληνες πρὸ πάντων, τὰ λόγια ἐκείνου τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ. Διεσώθηκαν χάρις στὸν Τερτσέτη καὶ πρέπει νὰ ἔχουν τὴν θέση ποὺ ἁρμόζει σὲ ὅλων τὶς καρδιές, μὲ διαχωρισμὸ φυσικὰ ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺ καὶ ὁ θρυλικὸς Γέρος, σὰν ἄνθρωπος μὲ ἀδυναμίες, ἔβλεπε ἀπὸ τὴν σκοπιά του :

«Παιδιά μου ! Εἰς τὸν τόπον τοῦτο, ὅπου ἐγὼ πατῶ σήμερα, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημιουργοῦσαν τὸν παλαιὸ καιρὸ ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συγκριθῶ, καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των ! Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά μου, εἰς τὴν μεγάλη δόξα τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος μας, καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα.

Εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν, ἐκατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμε τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ διέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὶς πέτρες καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός, ὅλοι οἱ λαοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιό του καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα. Δὲν ἐπῆρε μαζί του, οὔτε σοφούς, οὔτε προκομένους, ἀλλ' ἁπλοῦς ἀνθρώπους, χωρικοὺς καὶ ψαράδες, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι μολονότι ὅπου ἐπήγαιναν εὕρισκαν ἐναντιότητες, καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμη τίποτα. Αὐτοὶ ἐστερέωσαν τὴν πίστη.

Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ ἐτρώγονταν μεταξύ τους καὶ ἔτσι ἔλαβαν καιρὸ πρῶτα οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καὶ τοὺς ὑπέταξαν. Ὕστερα ἦλθαν οἱ Μουσουλμᾶνοι, καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν διὰ νὰ ἀλλάξη ὁ λαὸς τὴν πίστιν του. Ἔκοψαν γλῶσσες εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσουν. Τὸν ἕνα ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸ Σταυρό του ἔκαμνε.

Εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην κατάσταση μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυγάδες γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα βιβλία. Καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνη, διότι εὐθὺς ὅπου κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ λαὸ μάνθανε κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ ἔβλεπε ποίους εἴχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοί μας καὶ ἐβλέπαμε καὶ εἰς ποίαν κατάσταση εὑρισκόμεθα τότε. Ὅθεν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸ νοῦ νὰ τοὺς μιμηθοῦμε, καὶ νὰ γίνωμε εὐτυχέστεροι. Καὶ ἔτσι ἔγινε καὶ ἐπροώδευσεν ἡ Ἑταιρία.

Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ κάμωμε τὴν Ἐπανάσταση,

δὲν ἐσυλλογισθήκαμε, οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα βατσέλα», ἀλλά, ὡς μία βροχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας. Καὶ ὅλοι, καὶ οἱ καπεταναῖοι, καὶ οἱ πεπαιδευμένοι, καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε καὶ ἐκάμαμε τὴν ἐπανάστασην (1).

Εἰς τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλη ὁμόνοια, καὶ ὅλοι τρέχαμε σύμφωνοι. Ὁ ἕνας ἐπῆγεν εἰς τὸν πόλεμο, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναίκα του ἐζύμωνε, τὸ παιδί του ἐκουβαλοῦσε ψωμὶ καὶ μπαρουτόβολα εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἐὰν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσεν ἀκόμη δυὸ χρόνια, ἠθέλαμε κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Μακεδονία, καὶ ἴσως ἐφθάναμε καὶ ἕως τὴν Κωνσταντινούπολη. Τόσον τρομάξαμε τοὺς Τούρκους, ὅπου ἄκουγαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακρά. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν. Ἦλθαν μερικοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ γίνουν μπαρμπέρηδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι. Μᾶς πονοῦσε τὸ μπαρμπέρισμά τους. Μὰ τί νὰ κάμωμε ; Εἴχαμε καὶ αὐτουνῶν τὴν ἀνάγκη. Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ἡ ὁμόνοια. Καὶ ὅταν ἔλεγες τὸν Κώστα νὰ δώσῃ χρήματα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἔθνους ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, τοῦτος ἐπρόβαλλε τὸν Γιάννη. Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον κανεὶς δὲν ἤθελε οὔτε νὰ συνδράμῃ, οὔτε νὰ πολεμήσῃ. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἕναν ἀρχηγὸ καὶ μία κεφαλή. Ἀλλὰ ἕνας ἔμπαινε πρόεδρος ἕξη μῆνες, ἐσηκώνετο ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔρριχνε, καὶ ἐκάθητο αὐτὸς ἄλλους τόσους καὶ ἔτσι ὁ ἕνας ἤθελε τοῦτο, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο. Ἴσως ὅλοι ἠθέλαμε τὸ καλὸ πλὴν καθένας κατὰ τὴν γνώμην του. Ὅταν προστάζουνε πολλοί, ποτὲ τὸ σπίτι δὲν χτίζεται, οὔτε τελειώνει. Ὁ ἕνας λέγει, ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ἀνατολικὸ μέρος, ὁ ἄλλος εἰς τὸ ἀντικρυνό, καὶ ὁ ἄλλος εἰς

1. Σὲ κάποια ἄλλη ὁμιλία του ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, μὲ θέμα τὸ 1821, τονίζει ἁπλᾶ : «Ἡ ἐπανάστασις ἡ ἐδική μας δὲν ὁμοιάζει μὲ καμμία ἀπ' ὅσες γίνονται τὴν σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπη. Τῆς Εὐρώπης αἱ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῶν διοικήσεών των εἶναι ἐμφύλιος πόλεμος, ὁ ἐδικός μας πόλεμος ἦτον ὁ πλέον δίκαιος, ἦτον ἔθνος μὲ ἄλλο ἔθνος, ἦτον μὲ ἕνα λαό, ὅπου ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτος, οὔτε νὰ ὁρκισθῇ, παρὰ μόνον ὅ,τι ἔκαμε ἡ βία. Οὔτε ὁ Σουλτᾶνος ἠθέλησε ποτὲ νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ ὡς λαό, ἀλλ' ὡς σκλάβους.... Ὁ βασιλεύς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δὲν ἔκαμε, ἡ φρουρά του εἶχε παντοτινὸ πόλεμο μὲ τοὺς Τούρκους καὶ δυὸ φρούρια ἦτον πάντοτε ἀνυπότακτα..... Ἡ φρουρὰ τοῦ βασιλέως μας ἦτο οἱ λεγόμενοι Κλέφτοι, τὰ φρούρια ἡ Μάνη καὶ τὸ Σούλι καὶ τὰ βουνά... Ὁ κόσμος μᾶς ἔλεγε τρελλούς, ἡμεῖς ἂν δὲν εἴμεθα τρελλοὶ δὲν ἐκάναμε τὴν ἐπανάστασην διατὶ ἠθέλαμε συλλογισθῇ πρῶτον διὰ πολεμοφόδια, καβαλαρία μας, πυροβολικό μας, πυριτοθῆκες μας, τὰ μαγαζία μας, ἠθέλαμε λογαριάσει τὴν δύναμη τὴν ἐδική μας, τὴν τουρκικὴ δύναμη. Τώρα ὅπου ἐνικήσαμε, ὅπου ἐτελειώσαμε μὲ καλὸ τὸν πόλεμό μας, μακαριζόμεθα, ἐπαινόμεθα. Ἂν δὲν εὐτυχούσαμε ἠθέλαμε τρώγει κατάρες, ἀναθέματα. Ὁμοιάζαμε σὰ νὰ εἶναι εἰς ἕνα λιμένα πενῆντα—ἑξῆντα καράβια φορτωμένα, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ξεκόβει, κάνει πανιά, πηγαίνει εἰς τὴν δουλειά του μὲ μιὰ μεγάλη φουρτούνα, μὲ μεγάλο ἄνεμο πηγαίνει, πουλεῖ, κερδίζει, γυρίζει ὀπίσω σῶο. Τότε ἀκοῦς ὅλα τὰ τὰ ἐπίλοιπα καράβια νὰ λέγουν : «Ἰδοὺ ἄνθρωπος, ἰδοὺ παλληκάρια, ἰδοὺ φρόνιμος καὶ ὄχι σὰν ἐμεῖς ὁποὺ καθόμεθα ἔτσι δειλοί, χαϊμένοι», καὶ κατηγοροῦνται οἱ καπεταναῖοι ὡς «ἀνάξιοι». Ἂν δὲν εὐδοκιμοῦσε τὸ καράβι ἤθελε εἰποῦν : «Μὰ τί τρελλὸς νὰ σηκωθῇ μὲ τέτοια φουρτούνα, μὲ τέτοιον ἄνεμον, νὰ χαθῇ ὁ παλιάνθρωπος ! Ἐπῆρε τὸν κόσμο εἰς τὸν λαιμό του».

Ἡ ἀρχηγία ἑνὸς στρατεύματος ἑλληνικοῦ ἦτο μία τυραννία, διότι ἔκαμνε καὶ τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν κριτὴν καὶ τὸν φροντιστήν· καὶ νὰ τοῦ φεύγουν κάθε μέρα καὶ πάλι νὰ ἔρχωνται. Νὰ βαστάῃ ἕνα στρατόπεδο μὲ ψέματα, μὲ κολακεῖες, μὲ παραμύθια, νὰ τοῦ λείπουν καὶ ζωοτροφίες καὶ πολεμοφόδια καὶ νὰ μὴν ἀκοῦν καὶ νὰ φωνάζῃ ὁ ἀρχηγός. Ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπη ὁ ἀρχιστράτηγος διατάττει τοὺς στρατηγούς, οἱ στρατηγοὶ τοὺς συνταγματάρχας, οἱ συνταγματάρχαι τοὺς ταγματάρχας, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔκανε τὸ σχέδιό του καὶ ἐξεμπέρδεψε. Νὰ μοῦ δώσῃ ὁ Βέλιγκτων 40.000 στράτευμα τὸ ἐδοικοῦσα, ἀλλ' αὐτουνοῦ νὰ τοῦ δώσουν 500 Ἕλληνες δὲν ἠμποροῦσε οὔτε μιὰ ὥρα νὰ τοὺς διοικήσῃ.....».

τὸν βορρέα, σὰν νὰ ἦταν τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀραμπᾶ καὶ νὰ γυρίζη καθὼς λέγει ὁ καθένας. Μὲ τοῦτο τὸν τρόπο δὲν κτίζεται ποτὲ τὸ σπίτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὅπου νὰ προστάζη πῶς θὰ γενῆ. Παρομοίως καὶ ἐμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν ἀρχηγὸ καὶ ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νὰ προστάζη καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τέτοια κατάσταση, ἐξ αἰτίας τῆς διχόνοιας, μᾶς ἔπεσε ἡ Τουρκιὰ ἐπάνω μας, καὶ κοντέψαμε νὰ χαθοῦμε, καὶ εἰς τοὺς στερνοὺς ἑπτὰ χρόνους δὲν κατωρθώσαμε μεγάλα πράγματα.

Εἰς αὐτὴ τὴν κατάσταση ἔρχεται ὁ Βασιλεύς, τὰ πράγματα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ ἐμπόριο, καὶ ἡ γεωργία, καὶ οἱ τέχνες ἀρχίζουν νὰ προοδεύουν, καὶ μάλιστα ἡ παιδεία. Αὐτὴ ἡ μάθησις θὰ μᾶς αὐξήση καὶ θὰ μᾶς εὐτυχήση. Ἀλλὰ διὰ νὰ αὐξήσωμεν, χρειάζεται καὶ ἡ στερέωσις τῆς πολιτείας μας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴν καλλιέργεια καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Θρόνου. Ὁ Βασιλεύς μας εἶναι νέος καὶ συμμορφώνεται μὲ τὸν τόπο μας. Δὲν εἶναι προσωρινὸς ἀλλ' ἡ βασιλεία του εἶναι διαδοχική, καὶ θὰ περάση εἰς τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν του, καὶ μὲ αὐτὸν καὶ σεῖς καὶ τὰ παιδιά σας θὰ ζήσετε. Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν πίστη σας, καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ἅρματα, εἴπαμε πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅλα τὰ Ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μιὰ θρησκεία. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατατρέχοντο καὶ μισοῦντο ἀπὸ ὅλα τὰ Ἔθνη, μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστη τους. Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια καὶ νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφενέδες καὶ εἰς τὰ μπιλιάρδα. Νὰ δοθῆτε εἰς τὰς σπουδάς σας, καὶ καλύτερα νὰ κοπιάσετε ὀλίγον δυὸ καὶ τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπο τᾶς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τεσσάρους, πέντε χρόνους τὴ νεότητα σας καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι. Νὰ σκλαβωθῆτε εἰς τὰ γράμματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γεροντοτέρων καί, κατὰ τὴν παροιμία, μύριε ἤξευρε καὶ χίλια μάθαινε. Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησή σας νὰ μὴν γίνη σκεπάρνι μόνο διὰ τὸ ἄτομό σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζη τὸ καλὸ τῆς Κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ τὸ δικό σας. Ἐγώ, παιδιά μου, κατὰ κακή μου τύχη, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων, ἔμεινα ἀγράμματος, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρεση διότι δὲν ὁμιλῶ καθὼς οἱ διδάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ περασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς διχόνοιας, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποστρέφεσθε, καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοια. Ἐμᾶς, μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον. Τὸ ἔργο μας καὶ ὁ καιρός μας ἐπέρασε. Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸ δρόμο, θέλουν μετ' ὀλίγον περάσει. Τὴν ἡμέρα τῆς ζωῆς μας θέλει διαδεχθῆ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέρα τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθῆ ἡ νύχτα καὶ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπο, ὅπου ἐμεῖς ἐλευθερώσαμε, καὶ διὰ νὰ γίνη τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοια, τὴν θρησκεία, τὴν καλλιέργεια τοῦ θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερίαν».

Αὐτὰ εἶπε, μὲ τὴν ἄδολη ψυχή του, ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μωρηᾶ στοὺς νέους τῆς ἐποχῆς του. Περικλείουν, νομίζω, ὁλόκληρο τὸν ψυχισμὸ καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ 1821 καὶ ἐπὶ πλέον ἀποτελοῦν ἱερὴ ὑποθήκη γιὰ ὅλες τὶς γενεές. Ἂς διαφυλάξωμε στὶς καρδιὲς τὸ ἔπος καὶ τὴν μαρτυρία τῶν προγόνων καὶ ἂς ἐνστερνισθοῦμε τὴν σοφία τῶν λόγων, τὴν διδαχὴ τῆς πείρας ἀπὸ τὰ στόματα ἐκείνων ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν Νεοελληνικὴ Γενεά. Εἶναι χρέος μας, ἂν θέλωμε νὰ ποτίζωμε τὸ δένδρο τῆς Ἐλευθερίας καὶ νὰ ἀνθίζη ἡ Δόξα, ἡ Τιμὴ καὶ τὸ Μεγαλεῖο τῆς Φυλῆς. Καὶ ὅταν δὲν θέλωμε νὰ μειώνεται ἡ ἡρωικὴ συμφωνία τῶν στίχων :

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη,
τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καρυταίνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρόδου, ἀπέναντι στὸν κινηματογράφο «Δῶρα» τῆς ὁδοῦ Λιοσίων.

Ἡ Καρύταινα ἢ Καρίταινα, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Γορτυνίας, εἶναι κτισμένη στὶς πλαγιὲς βουνοῦ, ποὺ κοντά του ρέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς καὶ ἔχει περὶ τοὺς 500 κατοίκους. Τὴν ὀνομασία της, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν πῆρε ἀπὸ κάποια Χαρίταινα, γυναίκα δηλαδὴ κάποιου Χαρίτου. Τὸν καιρὸ τῆς Φραγκοκρατίας ἦταν ἰσχυρὸ φρούριο καὶ ἕδρα βαρωνείας. Ἡ συμβολὴ τῶν Καρυτηνῶν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 ὑπῆρξε μεγάλη, μὲ ἡγήτορες τοὺς Κολοκοτρωναίους. Μερικοὶ ξένοι ὠνόμασαν τὴν Καρύταινα, λόγῳ τῆς θέσεώς της, «Τολέδον τῆς Ἑλλάδος». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Καλλιθέα).

Καρύτση ἢ Καρύκη Θεοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη 4, στὸν ὁμώνυμο ναὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Θεόδωρος Καρύτσης, μέλος ἀρχαίας ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, κληρικὸς τοῦ 16ου αἰῶνος, διετέλεσεν ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ ἑπτάμηνον (1595), μὲ τὸ ὄνομα Θεοφάνης ὁ Α'.

Καρυῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χαλκιδικῆς 29, κοντὰ στὴν πλατεῖα καὶ τὴν ἐκκλησία τοῦ Προφήτη Δανιὴλ (Μεταξουργεῖον).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ κωμόπολι, τὴν πρωτεύουσα τῆς αὐτοδιοικήτου μοναστικῆς ὁμοσπονδίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Σ' αὐτὴν ἑδρεύει ὁ γενικὸς διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ διορίζεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, οἱ διάφορες ἄλλες πολιτικὲς ἀρχές, ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ ἡ Ἱερὰ Ἐπιστασία, στὶς ὁποῖες μετέχουν ἀντιπρόσωποι τῶν 20 Μονῶν. Ἐκεῖ ἐλειτούργει παλαιότερα ἡ «Ἀθωνιὰς Σχολή». Αἱ Καρυαὶ βρίσκονται στὸ κέντρο τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω κι' ἔχουν σήμερα περὶ τοὺς 450 ἄρρενες κατοίκους.

Κατὰ τὴν παράδοσι αἱ Καρυαὶ ἐκτίσθησαν ἀπὸ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο καὶ κατεστράφησαν ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ἰουλιανὸ τὸν Παραβάτην. Ἱστορικὰ ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν 10ον αἰῶνα. Ἐπίνειο τῶν Καρυῶν εἶναι ὁ ὅρμος τῆς Δάφνης. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ τελωνεῖο τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἐκεῖ προσεγγίζουν τὰ πλοῖα ποὺ ἐκτελοῦν τὴν θαλασσία συγκοινωνία τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα.

Καρυωτάκη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐμμανουὴλ Λυκούδη 21, κοντὰ στὴν πλατεῖα Παπαδιαμάντη, στὴ συνοικία Κυπριάδου.

Ὁ Κώστας Καρυωτάκης, ποιητὴς καὶ κύριος ἐκπρόσωπος τῆς πρώτης γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ μεσοπολέμου, γεννήθηκε στὴν Τρίπολι τὸ 1896 καὶ ηὐτοκτόνησε στὴν Πρέβεζα, βληθεὶς μὲ σφαῖρα περιστρόφου, τὸ 1928. Μὲ τὴν ἀπαισιόδοξη ποίησί του ἐπηρέασε ποικιλοτρόπως τὴν σύγχρονη ἑλληνικὴ ποίησι. Ἡ μελαγχολία καὶ ἡ ἐκ τῆς ζωῆς ἀπογοήτευσίς του, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐπαρχιακὴ ζωὴ τῆς Πρεβέζης, ὅπου εἶχε μετατεθῆ (ἦταν νομαρχιακὸς ὑπάλληλος), τὸν ὡδήγησαν στὴν ἀπεγνωσμένη πρᾶξι τῆς αὐτοκτονίας.

Κασαμπᾶ.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλέως Κωνσταντίνου 196, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Καισαριανῆς.

Ὁ Κασαμπᾶς ἢ Τουργκουτλὸν-Κασαμπᾶ, εἶναι πόλις τῆς Τουρκίας, στὸ νομὸ Μαγνησίας, βορειοανατολικὰ τῆς Σμύρνης, σ' ἀπόστασι 60 περίπου χιλιομέτρων, κι' ἔχει περὶ τὶς 18 χιλιάδες κατοίκους. Πρὶν ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία διέμενον ἐκεῖ τρεῖς χιλιάδες Ἕλληνες, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτερη συνοικία μὲ ὀκτὼ σχολεῖα καὶ ἄλλα ἱδρύματα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ στὴ Ν. Σμύρνη, κοντὰ στὴ πλατεῖα Σκαντζουράκη).

Κασομούλη Νικολάου.

Ἀρχίζει κοντὰ ἀπὸ τὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου καὶ τελειώνει στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Βουλιαγμένης.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν γνωστὸ ἀγωνιστὴ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ ὁποῖος ἔγραψε ἀπομνημονεύματα αὐτῆς. Ὁ Νικόλαος Κασομούλης, γυιὸς τοῦ Κωνσταντίνου, γεννήθηκε στὴν Σιάτιστα τὸ 1795 καὶ πέθανε τὸ 1872. Ἐπολέμησε στὴν Ἀττική, στὸ Μεσολόγγι καὶ ἀλλαχοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσι διετέλεσεν, ἐπὶ Καποδιστρίου, ἔκτακτος στρατοδίκης, φρούραρχος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Ὄθωνος κ.λ.π. Τὸ 1832 ἤρχισε νὰ συγγράφῃ τὸ ἔργο του «Ἐνθυμήματα στρατιωτικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦ 1821-1833», τὸ ὁποῖον ἐπεράτωσε τὸ 1841. Τὰ ἀπομνημονεύματά του αὐτά, ἐξεδόθησαν σὲ τρεῖς τόμους, τὸ 1940-1941, ἀπὸ τὸν γνωστὸ Ναυπάκτιο λογοτέχνη, μακαρίτη Γιάννη Βλαχογιάννη.

Κάσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κύπρου 121, κοντὰ στὴν πλατεῖα Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Δωδεκανησιακοῦ συμπλέγματος, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ Κρήτης καὶ Καρπάθου. Ἔχει ἔκτασι 66 τετρ. χιλιομ. καὶ 1500 περίπου κατοίκους. Ἡ Κάσος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ναυτικὴ περιοχή. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐβοήθησε ποικιλοτρόπως τὶς θαλάσσιες ἐπιχειρήσεις. Τὸ 1911 κατελήφθη ἀπὸ τὸν στρατὸ τοῦ Ἀμέλιο καὶ παρέμεινε στὴν ἰταλικὴ κατοχὴ μέχρι τοῦ 1947, ὅταν δηλαδὴ τὰ Δωδεκάνησα ἐνεσωματώθησαν στὴν Ἑλλάδα.

Κασπίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φρυγίας 10, ἀπέναντι στὸ Ἄλσος Συγγροῦ (Κουπονίων).

Πρόκειται γιὰ τὴ μεγαλύτερη λίμνη τοῦ κόσμου (ἐπιφάνεια 438.670 τετραγ. χιλιόμετρα), ποὺ βρίσκεται μεταξὺ Ρωσίας καὶ Ἰρὰν καὶ ἔχει ἁλμυρὸ νερό. Πρόκει-

ται δηλαδὴ γιὰ ἐσωτερικὴ θάλασσα. Σ' αὐτὴν ἐκβάλλουν πολλοὶ ποταμοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Βόλγας καὶ ὁ Οὐράλης. Ἔχει πλουσίαν ἁλιείαν ἰχθύων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους λαμβάνεται αὐγοτάραχο, χαβιάρι κ.ἄ.

Μέχρι τοῦ 1921, στὴν Κασπία θάλασσα, δυνάμει παλαιοῦ προνομίου (12-10-1813), μόνον ἡ Ρωσία ἐδικαιοῦτο νὰ διατηρῇ πολεμικὸ στόλο. Ἔκτοτε ὑπάγεται στὴν κυριαρχία ἀμφοτέρων τῶν παρακτίων ἐπικρατειῶν, δηλαδὴ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Περσίας.

Κασσαβέτη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλαδελφείας 28, ἀπέναντι στὴ στάσι «Λυσιατρεῖον» τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Πῆρε τὴν ὀνομασία πρὸς τιμὴν τῆς συνώνυμης οἰκογενείας τῆς Ζαγορᾶς Βόλου, τῆς ὁποίας τὸ μέλος ὀνόματι Ἱερώνυμος, ἀνέλαβε τὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα τοῦ Γένους στὴ Θεσσαλία καὶ ἐγένετο πρόεδρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν προσάρτησι τῆς Θεσσαλίας στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα, ἐξελέγη, τιμῆς ἕνεκεν, βουλευτὴς (1881). Ἔγγονοι αὐτοῦ εἶναι οἱ μετέπειτα πολιτικοὶ Ἀλέξανδρος καὶ Τζὼν Κασσαβέτης. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κηφισιά).

Κασσάνδρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χαλκιδικῆς 52, κοντὰ στὴ διασταύρωσι τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, στὸ Βοτανικό.

Ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα, ἦταν, κατὰ τὴν μυθολογία, κόρη τοῦ βασιληᾶ τῆς Τροίας Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων, ἡ Κασσάνδρα ἔλαχε στὸν Ἀγαμέμνονα, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μαζί της δυὸ παιδιά, τὸν Πέλοπα καὶ τὸν Τηλέδαμον. Ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων τὴν ἔφερε στὶς Μυκῆνες, ἡ γυναίκα του Κλυταιμνήστρα, μαζὶ μὲ τὸν Αἴγισθο, ἐφόνευσαν τόσον αὐτὴν καὶ τὰ παιδιά της, ὅσον καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. Ἡ Κασσάνδρα ἀποτελεῖ σημαντικὸ πρόσωπο τῆς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου «Ἀγαμέμνων».

Κασσιανῆς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φαναριωτῶν 28, κοντὰ στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Ἡ Κασσιανὴ ἢ Κασσία ἢ Εἰκασία, Βυζαντινὴ ποιήτρια καὶ λογία τοῦ Θ' αἰῶνος, ἔκτισε τὴν φερώνυμη μονὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Μονὴ Εἰκασίας), στὴν ὁποίαν ἐνεκλείσθη, γενομένη μοναχή, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία της, ὅπως ἐκλεγῇ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου, γεγονὸς ποὺ ὀφείλεται στὴν γνωστὴ ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε στὸν αὐτοκράτορα: «ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττονα», ὅταν ὁ Θεόφιλος εἶπε τὸ γνωστό: «διὰ γυναικὸς ἐρρύη τὰ φαῦλα». Ἡ Κασσιανὴ ἔγραψε ποιήματα, ἰδιόμελα δοξαστικὰ καὶ τὸ γνωστότατο τροπάριο τῆς Μ. Τρίτης: «Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή...».

Κασσιόπης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐλευθερωτῶν 32, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κύπρου τῆς Χαραυγῆς.

Ἡ Κασσιόπη, πόλις καὶ ἀκρωτήριο τῆς Κερκύρας, βρίσκεται στὸ Β.Α. μέρος τοῦ νησιοῦ, πρὸς τὴ πλευρὰ τῆς Ἀλβανίας. Ἐκεῖ ὑπῆρχε σημαντικὸς ναὸς τοῦ Διὸς Κασίου. Στὴ πόλι αὐτὴ διέμενε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ὁ Κικέρων.

Κασταλίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 98, κοντὰ στὴν πλατεῖα Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ συνώνυμη ἱερὴ πηγὴ τῶν Δελφῶν, ποὺ ἡ ὀνομασία της ὀφείλεται στὴν δελφικὴ νύμφη Κασταλία, ἡ ὁποία καταδιωκομένη ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα κατέφυγε καὶ ἐκρύβη στὴ πηγὴ αὐτή. Ἡ Κασταλία πηγή, ποὺ ἀπεκαλύφθη τὸ 1870, βρίσκεται κοντὰ στὴ δημοσία ὁδὸ Δελφῶν-Ἀραχώβης, στὶς ὑπώρειες τῆς καλουμένης Ὑαμπείας πέτρας, ἤτοι στὸ ἀνατολικὸ βραχῶδες τμῆμα τῆς φάραγγος

τῶν Φαιδριάδων, ποὺ σήμερα λέγεται Φλεμποῦκος. Ἡ ἀποκαλυφθεῖσα τὸ 1957 νέα κρήνη ἀνάγεται στὶς ἀρχὲς τοῦ ΣΤ΄ π.Χ. αἰῶνος. Κατὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους ἐπιστεύετο ὅτι τὸ νερὸ τῆς Κασταλίας πηγῆς, τῆς πηγῆς τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος, προεκάλει σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ ἔπινον, ποιητικές, προφητικὲς καὶ μαντικὲς ἱκανότητες.

Καστελλίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ψυχάρη 58, στὸ Γαλάτσι.

Τὸ Καστέλλιον ἢ Καστέλλι, εἶναι κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Κισσάμου, τοῦ νομοῦ Χανίων κι' ἔχει περὶ τοὺς 2100 κατοίκους. Κτισμένη στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας Κισσάμου, τὸ 1555 ὠχυρώθη ἀπὸ τοὺς Ἐνετούς, οἱ ὁποῖοι τὴν περιέκλεισαν μὲ φρούριο, γι' αὐτὸ ἄλλωστε ὠνομάσθη Καστέλλι Κισσάμου. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 συνήφθησαν ἐκεῖ διάφορες μάχες. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1866 οἱ Ἕλληνες ἐπολιόρκησαν τὸ φρούριο, χωρὶς ὅμως οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα. Τότε ἐφονεύθη ὁ ταγματάρχης Φρουδάκης.

Καστελλορίζου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυψέλης 63, κοντὰ στὴ στάσι Σκύρου.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν νοτίων Σποράδων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ποὺ ἀπέχει 78 μίλλια ἀπὸ τὴ Λίνδο τῆς Ρόδου. Τὸ ἀρχαῖο ὄνομα τοῦ νησιοῦ ἦταν «Μεγίστη», κατ' ἄλλους μὲν ἀπὸ τὸν πρῶτο οἰκιστή της Μεγιστέα, κατ' ἄλλους δὲ λόγῳ ὅτι ἦταν «μεγίστη», μεταξὺ τῶν γειτονικῶν νησιῶν. Τὴν ὀνομασία Καστελλόριζο πῆρε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 14ου αἰῶνος, ἀπὸ τὸ φρούριο ποὺ ἔκτισεν ὁ ὄγδοος τῶν μαγιστόρων τῶν Ροδίων ἱπποτῶν (Ἰωαννιτῶν), πάνω στὸ Κοκκινωπὸ βράχο τοῦ λιμένος. Πρῶτοι Ἕλληνες κάτοικοι τῆς νήσου ὑπῆρξαν οἱ Δωριεῖς. Τὸ Καστελλόριζον, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, ἐνεσωματώθη στὴν Ἑλλάδα τὸ 1947, μαζὶ μὲ τὰ Δωδεκάνησα. Οἱ κάτοικοί του, γύρω στοὺς 1000, ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὴν ἁλιεία καὶ τὴν σπογγαλιεία. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Καλλιθέα καὶ Ν. Ἰωνία).

Καστορίας.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ 62, στὸ Βοτανικό.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ τῆς δυτικῆς Μακεδονίας, ποὺ ἀπέχει ἀπὸ μὲν τὴν Ἀθήνα 552 χιλ., ἀπὸ δὲ τὴν Θεσσαλονίκη 212 χιλ. Ἡ Καστορία, ἐκτίσθη τὸν 6ον αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ Α΄, στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας πόλεως Κηλήτρου. Μετὰ τὴν φραγκικὴ κατάκτησι τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1204), ἡ Καστορία ὑπήχθη στὸ δεσποτᾶτο τῆς Ἠπείρου. Τὸ 1330 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Σέρβους, ποὺ τὴν ἐκράτησαν μέχρι τὸ 1385, ὁπότε κατεκτήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ παρέμεινε σ' αὐτοὺς μέχρι τὸ 1912.

Τὸ ὄνομά της πῆρε ἀπὸ τοὺς κάστορες, ποὺ ζοῦσαν κοντὰ στὴ λίμνη τῆς Ὀρεστιάδος. Τόσο κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχήν, ὅσον καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ Καστορία κατέστη ὀνομαστὴ ἀπὸ τὶς πολυάριθμες ἐκκλησίες της (περὶ τὶς 70). Σήμερα ἡ πόλις ἔχει περὶ τὶς 10.200 κατοίκους.

Κατερίνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπύρου Πάτση 123, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς Βοτανικοῦ.

Ἡ Κατερίνη, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Πιερίας, ἔχει σήμερα περὶ τὶς 28.000 κατοίκους, εἶναι ἕδρα τοῦ Μητροπολίτου Κίτρους καὶ βρίσκεται στὶς ὑπώρειες τοῦ Ὀλύμπου. Τὴν Κατερίνην ἀπηλευθέρωσεν ὁ ἑλληνικὸς στρατός, ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγό, τὴν 25-10-1912. Ἡ πόλις παρουσιάζει μεγάλη ἐμπορικὴ κίνησι, ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῆς εὐφορίας τῆς περιοχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς θέσεώς της.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

***

Τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰώνα ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἔχει φτάσει στὸ μεσουράνημα τῆς ποιητικῆς του προσπαθείας. Γύρω του συσπειρώνονται καὶ συγκεντρώνονται οἱ λαμπρότερες λογοτεχνικὲς φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς. Ἔτσι σχηματίζεται καὶ παίρνει συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ της ἡ νεοελληνικὴ σχολὴ τῆς νεωτέρας Ἀθήνας καὶ μαζὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἡ σχολὴ τῆς ποιητικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς πλειάδος τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Ἡ σχολὴ αὐτὴ ἀναζητάει ὁπωσδήποτε ἀγνότερη ὁμορφιὰ στὴν Τέχνη καὶ μιὰ βαθύτερη συγκίνηση στὸν στίχο, ἀπορρίπτοντας ὅλα τὰ κοινολογημένα πεζὰ καὶ ἄμουσα γνωρίσματα ποὺ κυριαρχοῦσαν στὴ διανόηση τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χαρακτηρισμένης περισσότερο ἀπὸ τὴ δημοσιογραφία. Μερικὰ λαμπρὰ ὀνόματα τῶν ποιητῶν καὶ διηγηματογράφων τῆς ποιητικῆς πλειάδος, δίνουν τὸ μέτρο γιὰ τὸ τί εἶχε κατορθώσει ὁ Παλαμᾶς στὰ τριάντα ὀκτώ του χρόνια. Θ' ἀναφέρουμε λ.χ. τὸν Πέτρο Βασιλικὸ (Κωνσταντῖνο Χατζόπουλο), τὸν Ἀριστομένη Προβελέγγιο, τὸν Παῦλο Νιρβάνα, τὸν Γεράσιμο Μαρκορᾶ, τὸν Ἰωάννη Γρυπάρη, τὸν Λάμπρο Πορφύρα, τὸν Μιλτιάδη Μαλακάση, τὸν Γιάννη Βλαχογιάννη, τὸν Νικόλαο Ἐπισκοπόπουλο, τὸν Γιάννη Καμβύση, τὸν Γρηγόριο Ξενόπουλο, τὸν Σπήλιο καὶ Κώστα Πασσαγιάννη, τὸν Κωνσταντῖνο Μᾶνο, στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ ὁ Λορέντζος Μαβίλης, ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ὁ Κωνσταντῖνος Χρηστομᾶνος, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ὁ Ἀνδρέας Καρκαβίτσας, ὁ Στέφανος Μαρτζώκης, ἀφοῦ κι' αὐτοὶ σὰν λογοτεχνικὲς καὶ ποιητικὲς φυσιογνωμίες βρίσκονται μέσα στὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς ποὺ χαρακτηρίζεται κυρίως ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ ποιητικὴ παρουσία τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Ἀναντίρρητα δὲν πρέπει ν' ἀγνοηθῆ ἀπὸ τὴν ποιητικὴ αὐτὴ διαύγεια τῆς Ἑλλάδος τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰώνα καὶ ὁ ἱστορικὸς καὶ κριτικὸς Ἐμμανουὴλ Ροΐδης.

Ἀνάμεσα σὲ ὅλη τὴν λαμπρότητα τῆς νεοελληνικῆς αὐτῆς ποιητικῆς γενεᾶς ἔμελλε νὰ λάμψει καὶ νὰ προηγηθῆ πρῶτο ἀπ' τὰ καλύτερα τὸ ἄστρο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Φθινόπωρο τοῦ 1898, εἴκοσι ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τοῦ Θεοδώρου Ὀρφανίδη γιὰ τὰ «Ἐρώτων Ἔπη» τοῦ Βουτσινείου διαγωνισμοῦ, ὁ Παλαμᾶς ζεῖ τὴν πραγματικὰ ἀπέραντη σὲ μεγαλωσύνη νίκη τοῦ μεγάλου ποιητῆ. Ὁ θρίαμβος τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ δίνεται ἀπὸ τὸ «Ἄστυ», ποὺ ζητάει νὰ γίνει ψηφοφορία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν μὲ τὸ ἐρώτημα: «Ποιὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἑλλήνων ζώντων Ποιητῶν». Πρέπει νὰ ποῦμε ἐδῶ πὼς ἡ διενέργεια τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἐκλογῆς εἶχε σὰν παράδειγμα ἕνα παρόμοιο ποιητικὸ δημοψήφισμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γαλλία, μὲ τὴν ἐκλογὴ ὡς «Πρίγκιπος τῶν ποιητῶν» ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Γάλλους ποιητάς. Ἡ τιμητικὴ αὐτὴ διάκριση εἶχε δοθῆ στὴ Γαλλία στὸν ποιητὴ Βερλαίν καὶ στὸ διάδοχό του Μαλλαρμέ. Τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐκέρδησε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ παραμερίστηκαν ἀρκετὰ σεβαστὲς φυσιογνωμίες, ὅπως ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς καὶ ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος.

Γύρω ἀπὸ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ δημοψήφισμα, ποὺ καθιέρωσε καὶ στεφάνωσε τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ τόσων καὶ τόσων στοχασμῶν, ἀκούστηκαν οἱ πιὸ ἔγκυρες γνῶμες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν νεοελληνικὴ ποιητικὴ παράδοση.

Πρῶτος ὁ Πέτρος Βασιλικὸς (Κ. Χατζόπουλος), γράφει στὸ «Ἄστυ» τῆς 18 Δεκεμβρίου 1898 :

«Δίχως πρωτοτυπία δυνατή, ὁ κ. Μαρκορᾶς ἀκολουθάει τὴν παράδοση τοῦ Σολωμοῦ, πῶχει πηγή της ἀκόμα ἡ νεώτερη ποίησή μας, στὸ ἔργο ὅμως τοῦ κ. Παλαμᾶ παίρνει νέα ζωὴ καὶ νέο κάλλος, δυναμώνεται μ' ἐντονώτερα καὶ συνθετώτερα στοιχεῖα ἡ παράδοση αὐτή. Ἀκόμη ἐκεῖνο ποὺ ξεχωρίζει κι' ἀναδείχνει περισσότερο τὴ φυσιογνωμία τοῦ Παλαμᾶ εἶναι ἡ ἀναντίρρητη ἐπίδρασή του στὴ νέα γενεά...».

Ὁ Λάμπρος Πορφύρας ὕστερα γράφει στὸ «Ἄστυ» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1898 : «Δίχως ἄλλο ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Τὸ σκοτεινὸ μεγαλεῖο τοῦ λόγου του καὶ οἱ συμφωνίες οἱ οοφὲς τῶν ρυθμῶν του ἐσφιχτόδεσαν μέσα τους τὴν ὑψηλὴ μουσικὴ σκέψη, τὴν πλέον ὅμορφη καὶ τὴν πλέον πρωτάκουστη. Καὶ εἶναι ἡ ποίησή του γιὰ μᾶς κάτι σὰν τὸ ἄνοιγμα τὸ πρωϊνὸ τοῦ παραθύρου, ποὺ κελαϊδεῖ τόσο θαυμαστὰ στὸ βιβλίο του κάπου ἕνας γοργὸς ἴαμβος ἀγκαλιασμένος τὸν χαριτωμένο ἀνάπαιστο. Εἶναι γιὰ τὴν ποίησή μας κάτι σὰν τὸ πρωϊνὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου. Ἔ ρ ρ ι ξ ε φ ῶ ς. Καὶ τὸ φῶς τὸ νέον, τὸ φῶς τὸ δροσερόν, ποὺ ἐγλίστρησε μέσα κι' ἐπλημμύρισε τὸν μισοφωτισμένο περίβολο τῆς Τέχνης, ἀνέδειξε λαμπρότερα τὰ ἱερὰ συντρίμματα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὶς σκληρὲς γραμμὲς τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Κάλβου. Κι' ἀκόμα ἐξαπλώθηκε κι' ἀχνοφώτισε τὸ σκοτεινὸ ἕως τώρα μονοπάτι τῆς νέας τέχνης....».

Θ' ἀκούσουμε ἀκόμη καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀντιπροσώπευε τὴν σύγχρονη καλλιέργεια, τὸν Παῦλο Νιρβάνα, νὰ ἀποφαίνεται στὸ «Ἄστυ» τῆς 20 Δεκεμβρίου 1898 : «Ψηφίζω τὸν Κωστῆν Παλαμᾶν, διότι περισσότερον ἀπὸ τὸν Μαρκορᾶν καὶ τὸν Προβελέγγιον, παρουσιάζει ἕνα σύστημα ποιητικόν, σύστημα ἰδέας καὶ ρυθμοῦ καὶ γλώσσης, διότι ἔδωκεν ἀκόμη μίαν κατεύθυνσιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ποίησιν καὶ ἐγέννησε μίαν ἀντίδρασιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν προβάλλει σήμερον ἀριστοκρατικὴ καὶ εὐχάριστος ἡ ποίησις τοῦ Πορφύρα, τοῦ Γρυπάρη, τοῦ Βασιλικοῦ, τοῦ Μαλακάση...».

Ὅπως πάντα, δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ πολέμιοι στὸ ἔργο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Κοντὰ στὰ τόσο ἐπαινετικὰ λόγια τοῦ Βασιλικοῦ, τοῦ Πορφύρα καὶ τοῦ Νιρβάνα, ἀκούσθηκε τὸ «κατηγορῶ» τοῦ κριτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ Ἐμμανουὴλ Ροΐδη, ποὺ προκάλεσε τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ Πέτρου Βασιλικοῦ. Γράφει λοιπὸν στὸ περιοδικὸ «Τέχνη» ὁ συγγραφεὺς τῆς «Πάπισσας Ἰωάννας» :

«...Ἂν ἑνὸς μόνον νεωτέρου Ἕλληνος ποιητοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ σώσω ἐκ γενικῆς πυρκαϊᾶς τὰ ἔργα, θὰ ἐπροτίμων τὰ τοῦ Σολωμοῦ, ὡς τὰ μᾶλλον ὁμοιάζοντα ἢ καὶ τὰ μόνα ὁμοιάζοντα ὄχι μόνον κατὰ τὰς ἰδέας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀκουστικὴν ἀπόλαυσιν πρὸς τοὺς μεγάλους Ἰταλοὺς ποιητάς, τοὺς ὁποίους ἔτυχε πρώτους κατὰ τὴν νεότητά μου μετὰ συγκινήσεως παρθένου καρδίας καὶ διανοίας ν' ἀναγνώσω. Ἐκ δὲ τῶν ζώντων σήμερον ποιητῶν προτιμῶ τὸν Σουρῆν, ἂν ὄχι διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν νοημάτων, ὡς τὸν κάλλιον τουλάχιστον παντὸς ἄλλου κατορθώσαντα νὰ ἐκφράσῃ ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς ὅσα ἔχει νὰ εἴπῃ, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι, τῆς τελευταίας μάλιστα σχολῆς, φαίνονται ἀκόμη ἔχοντες ἀνάγκην ἑρμηνέως ὅπως καταστήσουν ἀντιληπτὰ εἰς τὸν πολὺν κόσμον ὅσα αἰσθάνονται μὲν ἴσως, ἀλλὰ δὲν κατορθοῦσιν ἀκόμη νὰ διατυπώσωσι μετὰ ποιοτικῆς ἐναργείας...».

Φυσικὸ ἦταν νὰ καταπνιγεῖ στὴ γενικὴ κατακραυγὴ ἡ φωνὴ τοῦ Ροΐδη, τότε, μιὰ φωνὴ ποὺ ἂν δὲν στρεφόταν ἄμεσα κατὰ τοῦ Παλαμᾶ, εἶχε ἔμμεσα κάποιαν αἰχμὴ ἀγνοίας τοῦ μεγάλου ἔργου ποὺ συντελοῦσε ἡ παλαμικὴ ποίηση. Ὁπωσδήποτε, ἡ φωνὴ τοῦ Ροΐδη ἀκούσθηκε μὲ εὐμενῆ σχόλια ἀπὸ πολλούς, ἀφοῦ ἀνέβαζε στὸ ὕψος ποὺ ἅρμοζε τὴν στάθμη τῆς ἄλλης ἰδέας, τῆς τόσο συγγενικῆς μὲ τὸ ὕφος καὶ «πιστεύω» τοῦ Παλαμᾶ, τῆς Σολωμικῆς. Ἀργότερα, ἡ ἄγνοια τοῦ παλαμικοῦ ἔργου ἀπὸ τὸν Ἐμμανουὴλ Ροΐδη βρῆκε πολλοὺς ὑποστηρικτὰς καὶ περισ-

σότερο ὅταν ἐκυκλοφόρησε ὁ τόσον παρεξηγημένος «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου».

Ὅπως καὶ νᾶναι, ἡ ἄγνοια τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ ἀπὸ τὸν Ροΐδη ἀποτέλεσε τὸ χαρακτηριστικὸ γεγονὸς στὴν ψηφοφορία γιὰ τὸν μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς νεοέλληνα ποιητή. Ὁ Πέτρος Βασιλικὸς δέχτηκε μὲ εἰρωνεία τὴν γνώμη αὐτὴ τοῦ Ροΐδη καὶ ἀπάντησε σὲ ψυχρὸ ὕφος ἀπὸ μέρους τοῦ ἀκάκου Κωστῆ Παλαμᾶ.

Τελευταῖος στὸ δημοψήφισμα ὁ Μιλτιάδης Μαλακάσης, ψήφισε ἀβίαστα τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ. Καὶ τὸν ἴδιο καιρὸ ὁ Γ. Δροσίνης ἐτόνιζε ἐκεῖνο ποὺ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ἔπαψε νὰ ὑπαστηρίζει: «Ὅπως ὅλα τὰ δένδρα, ἔτσι καὶ τὸ δένδρο τῆς τέχνης ἔχει μιὰ μονάχα ψηλότερη κορφή: τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ».

***

Εἶναι κανόνας στὴν ἀνθρώπινη μοῖρα τὴ λύπη νὰ διαδέχεται ἡ χαρά, καὶ τὸ δρᾶμα ἡ εὐτυχία. Καὶ ἀντίστροφα. Στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ δέκατου ἕνατου αἰώνα ὁ Παλαμᾶς γνώριζε τὴ μεγάλη δόξα, τὸ φωτοστέφανο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀναγνωρίσεως μέσα σὲ ἀβάσταχτο δρᾶμα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς. Δεχόταν τοὺς ὕμνους τῆς κριτικῆς μέσα σὲ ἀπέραντο ψυχικὸ μαρτύριο καὶ ζοῦσε τὶς μεγαλύτερες ποιητικὲς στιγμὲς του σὲ πόνο ποὺ μόνο ὅσοι ἔχασαν κάτι ἀπὸ τὴ σάρκα τους, κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ καὶ τὴ καρδιὰ μποροῦν νὰ νοιώσουν σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση. Ἀκριβῶς στὸ ἔτος ποὺ ὁ Παλαμᾶς ἀνεδεικνύετο ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς ἀπὸ τοὺς τόσους συγχρόνους του πατέρες τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, στὰ 1898, ἡ μοῖρα εἶχε φυλάξει τὸ πρῶτο καὶ φοβερὸ κτύπημα νὰ τοῦ καταφέρει.

Ὁ Παλαμᾶς εἶχε νυμφευθῆ τὸ 1888 τὴν Μαρία Βάλβη κι' ἀπέκτησε τρία παιδιά: τὸ Λέανδρο, τὴ Ναυσικᾶ καὶ τὸν Ἄλκη (Μιχαήλ). Πέθανε ὁ τελευταῖος στὶς 23 Φεβρουαρίου 1898 ἀπὸ μηνιγγίτιδα καὶ σὲ ἡλικία μόλις τεσσάρων χρονῶν, γεγονὸς ποὺ ἔσπειρε τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη στὴν καρδιὰ τοῦ ποιητοῦ δέκα περίπου μῆνες πρὶν ἀκουστοῦν οἱ διθύραμβοι γιὰ τὴ νίκη του στὸ δημοψήφισμα. Ὁ θάνατος τοῦ Μιχαὴλ–Ἄλκη Παλαμᾶ, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν ἀπὸ τὸν τραγικὸ πατέρα οἱ ἀριστουργηματικοὶ στίχοι «Τάφος» καὶ «Παράδεισοι», ποὺ ἐκυκλοφόρησαν σὲ λίγο καὶ συγκεκριμένα στὶς 8 Μαΐου 1898. Ἐπρόκειτο οἱ στίχοι αὐτοὶ τῶν θρήνων ν' ἀφήσουν βαθειὰ τὴν σφραγῖδα τους στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Τὸ ἀμείλικτο κτύπημα τὸ δέχθηκε ὁ ποιητὴς μὲ τὴν καρτερία ποὺ ἄρμοζε στὸ ἀνάστημα τοῦ μεγάλου ὁραματιστοῦ τοῦ Γένους. Τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο του συμμερίστηκαν πολλοὶ φίλοι ποιηταὶ ποὺ ἐδημοσίευσαν στίχους στὰ ἔντυπα τῆς ἐποχῆς, ὅπως ὁ Στέφανος Μαρτζώκης, ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου καὶ ἄλλοι. Εἰδικὰ ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου ἔγραφε τότε γιὰ τὴν ἔμπνευση τοῦ «Τάφου»:

«Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἄλκης, δὲν εἶδον τὸν σπαραχθέντα ποιητὴν νὰ χύνει τὰ δάκρυα, ποὺ θὰ ἔχυνε ἄλλος πατέρας. Ἀκουμβησμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἐρημωθέντος σπιτιοῦ, μόνος, μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὑψηλοῦ φιλοσοφικοῦ ἄλγους εἰς τὸ θλιμμένον πρόσωπον, ἤνοιγεν αἰθερίας συγκοινωνίας μὲ τὸν φυγόντα ἄγγελον, ἀνύψωνεν ἕνα μαυσωλεῖον, ἔπλαττε σιγὰ-σιγὰ ἕνα σταλακτίτην μὲ τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς τὰ κρυφοσταλάζοντα μέσα του. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο ἕτοιμον τὸ βιβλίον τῶν θρήνων. Ἡ φιλοσοφία τῆς λύπης ἐκράτησε τὰ δάκρυα γιὰ νὰ τὰ χύσει εἰς λάμποντας στίχους καὶ ρυθμούς....».

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—28 εἰς Ἀθήνας–Πειραιᾶ–Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

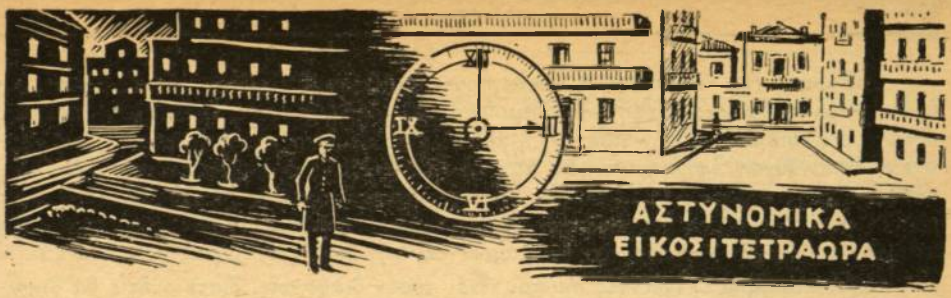
1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.097		Μέλη
2. » εἰς ἰατρεῖα » » »	1.722		»
3. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	162		»
4. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	30	νέα	»
5. Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν–Πειραιῶς	4.917		»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	7.928		»
6. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 5.501 συνταγαί.			
7. Ἐχορηγήθησαν εἰς 2 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 2.267 δραχμῶν.			

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἰανουάριος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	399.332,50
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	262.234 —
Σύνολον ἐσόδων	»	661.566,50
Ἔξοδα	»	1.061.934,20

Β) Ἐπειδή, παρὰ τὴν ταχθεῖσαν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 61 Φ. 1/9 ἀπὸ 1–1–1963 διαταγῆς ἡμῶν, μηνιαίαν προθεσμίαν προσκομίσεως ἐπισήμων δικαιολογητικῶν, περὶ τῶν μηνιαίων προσόδων τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἀγάμων θηλέων ἀδελφῶν τῶν μελῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ἔνιοι προστάται τούτων δὲν προσεκόμισαν εἰσέτι ταῦτα, ὑπομιμνήσκομεν καὶ αὖθις τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ἁπάντων τῶν ὑπευθύνων, ὅπως, ἐφ' ὅσον προστατεύουσι γονεῖς καὶ ἀγάμους ἀδελφάς, ἔχουσι δὲ καὶ ἑτέρους ἀδελφοὺς ἢ ἀγάμους ἀδελφάς, προσκομίσωσιν ἡμῖν τὸ ταχύτερον, ἐπίσημα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν νὰ προκύπτωσις αἱ μηνιαῖαι πρόσοδοι ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας (βασικὸς μισθὸς–ὑπερωρίαι–ἐπιδόματα κλπ.) ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀρρένων ἀδελφῶν καὶ τῶν θηλέων ἀγάμων ἀδελφῶν των. Δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις προσκομίσεως τοιούτων βεβαιώσεων διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τὰς ἀγάμους ἀδελφάς , ἐφ' ὅσον, καθ' ὁμολογίαν τῶν μελῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ἔχουσι μηνιαίας προσόδους ἀνωτέρας τῶν 2.000 δραχμῶν, ὅπερ δέον νὰ δηλώσωσι δι' ἀναφορᾶς των εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας.

Ὁ Ἀρχηγὸς
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Εἰς ὅσα στὸ προηγούμενο τεῦχος ἔγραψα περὶ τῶν συγχρόνων τεχνασμάτων καὶ ἐπιδιώξεων τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, ἰδοὺ ἕνα δημοσίευμα μεγάλης πρωινῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν ποὺ ἀποκαλύπτει ἄλλην, Δουρείου ἵππου ἐνέργειαν καὶ ἐκείνην, διὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς. Τὸ δημοσίευμα ἀναφέρεται εἰς ἀνακοίνωσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου, ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, τονίζει δὲ τὰ ἑξῆς: «Ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου ἀνεκοινώθη ὅτι, ἡ ἐξαγγελθεῖσα καὶ προ»ετοιμαζομένη «Μαραθώνιος πορεία εἰρήνης ἐν Ἑλλάδι», ὀφείλεται εἰς ἔμπνευσιν »τοῦ ἐκτὸς νόμου Κ.Κ.Ε. καὶ εἰς ἐμφανῆ πρωτοβουλίαν τῆς νεοσυσταθείσης κομμου»νιστικῆς μετωπικῆς ὀργανώσεως. «Σύνδεσμος νέων γιὰ τὸν πυρηνικὸ ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν εἰρήνη: Μπέρτραντ Ράσσελ». Ἡ «πορεία» ἐπρογραμματίσθη διὰ τὴν 21ην »Ἀπριλίου, θὰ ἐπακολουθήσουν δὲ καὶ ἄλλαι ἐκδηλώσεις (ὁμιλίαι, συναυλίαι, θεα»τρικαὶ παραστάσεις κλπ.). Ἐπειδὴ εἶναι δυνατὸν καλοπροαίρετοι Ἕλληνες πολῖ»ται νὰ ἐξαπατηθοῦν, κρίνεται σκόπιμον, ἀσχέτως τοῦ ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ τελι»κῶς ἢ ὄχι ἡ «πορεία», ὅπως δοθοῦν εἰς τὴν δημοσιότητα ὡρισμένα στοιχεῖα, ἀπο»καλυπτικὰ τῶν πραγματικῶν προθέσεων καὶ ἐπιδιώξεων τῶν ὀργανωτῶν της.

»Ὁ «Σύνδεσμος Μπέρτραντ Ράσσελ» συνεστήθη εἰδικῶς καὶ ἤδη ἐνεργεῖ διὰ »νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν προσφάτως συνελθόντων 8ου »Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ 2ου Συνεδρίου τῆς Ε.Δ.Α. περὶ «ἀναπτύξεως καὶ μαζι»κοποιήσεως» τοῦ λεγομένου «κινήματος εἰρήνης», τὸ ὁποῖον εὑρισκόμενον ὑπὸ τὸν »ἔλεγχον τοῦ Κ.Κ.Ε.—Ε.Δ.Α., ἔχει ὡς σκοπόν του τὴν καθαρῶς προπαγανδιστικὴν »ἐκμετάλλευσιν τῶν φιλειρηνικῶν διαθέσεων τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπιδιῶκον οὕτω »τὸν μονομερῆ ψυχολογικὸν καὶ ὑλικὸν ἀφοπλισμὸν τῆς χώρας μας ἔναντι τῆς κομ»μουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ τὴν ἀπόσπασίν της ἀπὸ τὸ ἑνιαῖον σύστημα τῶν ἐλευθέρων »λαῶν...

»Ὁ κομμουνιστικὸς χαρακτὴρ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκδηλώσεως ἀποδεικνύεται »καὶ ἐκ τῶν κάτωθι γεγονότων:

»Ἡ ὀργάνωσις τῆς «πορείας εἰρήνης» ἐν Ἑλλάδι ὑπεδείχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ »τὸν τέως βουλευτὴν τῆς Ε.Δ.Α. κ. Μ. Δραγούμην, κατὰ τὴν διάρκειαν ὁμιλίας του »τὴν 4ην Ἰουλίου 1962 εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Δ.Α. Πειραιῶς. Βραδύτερον ἐνεφανί»σθη ὁ «Σύνδεσμος Ράσσελ» καὶ ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς «πορείας». Ἀμέ»σως ἐκινητοποιήθη ὑπὲρ τῆς «πορείας» ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς Ε.Δ.Α., ὁ δὲ »βουλευτὴς της κ. Γ. Λαμπράκης μετέβη τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον εἰς τὸ ἐξω»τερικόν, εἰδικῶς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συμπαράστασιν διαφόρων διεθνῶν μετωπικῶν »ὀργανώσεων.

»Τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ε.Δ.Α. προβάλλει συστηματικῶς καὶ θο»ρυβωδῶς τὸν «εἰρηνικὸν μαραθώνιον» ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐξαπέλυσαν μεγάλην προ»παγανδιστικὴν ἐκστρατείαν ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ οἱ ραδιοσταθμοὶ τῶν »κομμουνιστικῶν χωρῶν εἰς τὰς ἑλληνοφώνους ἐκπομπάς των.

»Αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τὴν » «πορείαν» ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν Ε.Δ.Α. ἢ ἐπηρεάζονται ὑπ' αὐτῆς.

»Σκοποὶ τῆς «πορείας», ἡ ὁποία προετοιμάζεται ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, εἶ-»ναι ἡ προπαγάνδισις διαφόρων κομμουνιστικῶν συνθημάτων, ἡ ἔντεχνος ταύτισις »τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὴν εἰρήνην, ἡ ἄμβλυνσις τῆς ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἡ καλλιέρ-»γεια ἐπικινδύνων ἐφησυχαστικῶν αὐταπατῶν ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπιθετι-»σμοῦ, ἡ στρατολογία νέων ὀπαδῶν, ἡ δυσφήμησις τῆς χώρας μας ὡς ἀκολουθούσης »δῆθεν φιλοπόλεμον πολιτικήν καί, τέλος, ἡ ἔμπρακτος ἄσκησις τῶν κομμουνιστικῶν »εἰς τὸν τομέα τῆς κινητοποιήσεως μαζῶν καὶ τῆς διεξαγωγῆς μαζικῶν ἀγώνων.

»Οἱ ἀνωτέρω ἐκτεθέντες σκοποὶ εἶναι τόσον διαφανεῖς, ὥστε οὐδεὶς θὰ δικαι-»οῦται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγνοιαν καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ τὸν παγι-»δεύσουν».

***

Τὰ σχόλια νομίζω ὅτι περιττεύουν. Σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ πάντοτε ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ ἱστορικὰ γεγονότα, ἀπὸ προσωπικότητες, ἀπὸ σύμβολα καὶ ἰδέες. Καὶ διὰ τοῦ θορύβου ἡ προπαγάνδα τῶν ἐρυθρῶν ἐπιδιώξεων καὶ προσανατολισμῶν, μὲ «ἔπαθλον» τὴν στρατολογίαν ἀφελῶν.

***

Μεγάλη «φόρα» πῆρε ὁ Κ.Φ. σκληρὸς καὶ ἀδίστακτος ἐγκληματίας τῶν 23 χρόνων, πραγματοποιώντας σὲ μιὰ μόνον νύκτα τρεῖς διαρρήξεις. Καὶ μάλιστα ὄχι σὲ ἀπόμερες συνοικίες καὶ σὲ σημεῖα μακρινὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ στὴν καρδιὰ τῆς Ἀθήνας, στὴν ὁδὸν Σωκράτους καὶ σὲ κοντινοὺς ἀριθμούς. Σκέφθηκε λοιπὸν ὁ καλός μας φίλος ὅτι μὲ τὰ «κέρδη» τῆς δουλειᾶς αὐτῆς, πάνω ἀπὸ 27.000 δραχμές, θὰ περνοῦσε μιὰ εὐχάριστη περίοδο στὸ πολυτραγουδισμένο νησὶ τῶν Φαιάκων, δο-κιμάζοντας πιθανῶς τὴν τύχη του καὶ στό... καζίνο. Ἀλλὰ ἡ κακοδαιμονία τοῦ modus operandi τὸν ἔφερε στὰ χέρια μας, διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τόσα καὶ τόσα ἄλλα τῆς καταπληκτικῆς του σταδιοδρομίας. «Θύματά» του λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία κατα-στήματα γενικοῦ ἐμπορίου τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, καὶ ὑποδηματοποιεῖον τῆς ὁδοῦ Στα-δίου, ἀλαντοποιεῖον τῆς ὁδοῦ Στρέϊτ, ἀνθοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Πινδάρου, κατάστημα μεταλλικῶν εἰδῶν τῆς ὁδοῦ Βαλαωρίτου κτλ. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς διαρρήξεις κουράσθηκε ἀρκετά, μὰ βρῆκε ὁ ἄνθρωπος ἀλλοῦ 500, ἀλλοῦ 150, ἀλλοῦ 1.000 δραχμές. Στὰ δύο ἄλλα ὅμως καταστήματα ποὺ κουράσθηκε περισσότερο, ἤτοι σὲ ἀνθοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ σὲ ξηρῶν καρπῶν τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, δὲν βρῆκε τίποτα νὰ ἀ-φαιρέσῃ. Ἀδικίες τῆς τύχης.

***

Ἐννέα γυναῖκες κατηγοροῦν. Κατηγοροῦν τὸν τρομοκράτη κακοποιὸ N.Z. ἐ-τῶν 22, ὅτι ἐνῶ πήγαιναν ἥσυχες στὴ δουλειά τους, βαδίζοντας ἀμέριμνες στὸν δρό-μο, ἕνα κτύπημα καθόλου εὐγενικὸ στὴν ὠμοπλάτη τὶς τρόμαξε καὶ τὶς ἔκανε νὰ στρα-φοῦν πίσω. Πιὸ τρομαγμένες τότε ἔβλεπαν τὴν στυγνὴ μορφὴ τοῦ κακοποιοῦ, ταυ-τόχρονα ὅμως ἔνοιωθαν νὰ ξεφεύγῃ δυναμικὰ ἡ τσάντα ἀπὸ τὰ χέρια των. Πρὶν συν-έλθουν λοιπὸν ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμὸ ποὺ ἐδημιουργοῦσε τὸ κτύπημα, τὸ ἀγριεμένο πρόσωπο καὶ ἡ ἁρπαγὴ τῆς τσάντας, ὁ ἐγκληματίας εἶχε ἀναμιχθῇ μὲ τὸ πλῆθος ἢ εἶχεν ἐξαφανισθῇ στὴν πρώτη γωνιὰ τρέχοντας. Τὰ χαρακτηριστικά, ποὺ οἱ ἐννέα γυ-ναῖκες ἔδωσαν γιὰ τὸν «ὠργισμένο τσαντάκια» ὡδήγησαν τὰ ἀστυνομικὰ βήματα στὴ σύλληψη τοῦ «τρομοκράτη γυναικῶν», γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἦταν πραγματικὰ τρομοκράτης καὶ ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνος, μὴ σεσημασμένος μάλιστα καὶ λιποτάκτης στρατιώτης. Εἶπε λοιπὸν ὁ N.Z. ὅτι ἁρπαξε ἐννέα τσάντες γυναικῶν μὲ συνολικὸ περι-εχόμενο ἄνω τῶν 12.000 δραχμῶν, ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεση χρημάτων καὶ λοιπῶν εἰδῶν πετοῦσε τὶς τσάντες σ' ἕνα χείμαρρο τοῦ τέρματος Πατησίων—στὸν ὁποῖον βρέθηκαν οἱ τρεῖς—καὶ ἀκόμα εἶπεν ὁ ἄνθρωπος: «Ὑπελόγιζα ὅτι θ' ἀργούσατε νὰ μὲ ἀποκαλύψετε». Αὐτὰ ὅμως εἶναι «ψιλοδουλειὲς» σχεδόν. Διότι ὁ φέρελπις αὐτὸς νέος

«εἶπε» στὴν συνέχεια πὼς ἑτοίμαζε μεγάλες διαρρηκτικὲς ἐπιχειρήσεις, πὼς εἶχε κιόλας διαπράξει διαρρήξεις στὰ Πατήσια καὶ στὸ Μοσχάτο καὶ σχεδίαζε πιὸ «σοβαρώτερα» ἀκόμα πράγματα. Εἶχε καὶ ἀτυχίες ὁ ἄνθρωπος ὅπως ὅλοι, ἀφοῦ σὲ ἐργοστάσιο τοῦ Μοσχάτου δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνοίξη μὲ τὴν συσκευὴ ὀξυγόνου τὸ χρηματοκιβώτιο, ἕνα χρηματοκιβώτιο τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον θὰ τὸν ἔκαμνε πλούσιο διὰ μιᾶς.

***

Ἄκουσα νὰ λένε ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐνετόπισαν καὶ συνέλαβον τὸν ὅλως ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἐγκληματία θὰ τιμηθοῦν ἀπὸ μεγάλο γυναικεῖο σωματεῖο σὲ πανηγυρικὴ ἑσπερίδα. Ἡ ἐπιβράβευση εἶναι δίκαιη. Γιατὶ τὸ νὰ ἀνακαλύψης μεγάλον ἐγκληματία ἀπὸ περιγραφὲς ἐννέα γυναικῶν—τόσο ἀλληλοσυγκρουόμενες καὶ τόσο... παραστατικὲς—εἶναι ἄθλος ἀνευ προηγουμένου.

***

Τὰ ἤθη ἔδωσαν τὸ «παρὼν» μὲ ὁμοβροντίες αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Πέντε σωματέμποροι, οἱ τέσσερες 28 ἐτῶν καὶ ὁ ἕνας 35, ἀπεκαλύφθησαν καὶ παρεπέμφθησαν στὴν Δικαιοσύνη. Ἕκτος σωματέμπορος, καὶ λαθρέμπορος ναρκωτικῶν, καὶ τοξικομανής, τοῦ ὁποίου ἡ κοινὴ γυναίκα ποὺ ἐξεμεταλλεύετο ἠρνήθη νὰ καταθέση εἰς βάρος του, ἐξετοπίσθη στὸ Ἄργος Ὀρεστικὸν ὡς ἐπικίνδυνος περὶ τὰ ναρκωτικά. Ὁ ἕβδομος καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἀναφερθέντων, «σκληρός» καὶ «ἀδίστακτος» ἐκμεταλλευτὴς πορνῶν, καταζητεῖται νομίζω, ἂν δὲν συνελήφθη ἤδη. Ἐκ παραλλήλου, νεαρὰ 19 ἐτῶν, καὶ ἄλλη νεαρὰ 17 ἐτῶν, κατήγγειλαν τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τῆς σαρκὸς των, 27 καὶ 26 ἐτῶν ἀντιστοίχως, στοὺς συναδέλφους τοῦ Πειραιῶς. Λέγει ἡ τῶν 19 ἐτῶν Α.Σ. ὅτι ἀπὸ διετίας, ὅτε ὁ Σ.Χ. τὴν κατέστησε τὸ πρῶτον ἐρωμένη του ἀπέφερε σὲ αὐτὸν μέχρι σήμερον «κέρδος» διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν. Λέγει καὶ ἡ τῶν 17 ἐτῶν Μ.Ο. ὅτι ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων 1962 ἐγκατεστάθη ἀπὸ τὸν Μ.Β. σὲ κακόφημο οἶκο καὶ ἔκτοτε «ἐργάζεται» ἀκούραστα δι' αὐτόν. Καὶ ἐπὶ πλέον δύο πολυτελέστατα διαφθορεῖα ἀπεκαλύφθησαν στὴν πρωτεύουσα καὶ σὲ πολυκατοικίες τῶν ὁδῶν Σπάρτης καὶ Καλλιδρομίου, διαφθορεῖα ὅπου ἡ ρόδινη σάρκα ἐξετιμᾶτο δεόντως καὶ ὅπου «ἐβασίλευαν», στὸ πρῶτο ἡ Σ.Μ., γνωστὴ στοὺς συναλλασσομένους καὶ σ' ἐμᾶς ὡς «Λίντα», στὸ δεύτερο δὲ ἡ Κ.Τ. μὲ τὴν ἀνεψιά της Ε.Τ., ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν ὡς «βοηθητικὸν χῶρον» διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μάγερ. Ἂς μὴ βιαστοῦμε νὰ ἀκολουθήσωμε γνῶμες πολλῶν κοινωνιολόγων ὅτι διανύομε περίοδον ἐπαναστάσεως στὰ σεξουαλικὰ ζητήματα κλ. κλ., ἀλλὰ ἂς ποῦμε ὅτι συμπτωματικὴ εἶναι ἡ τελευταία συγκομιδὴ δραστῶν καὶ θυμάτων περὶ τὸ λειτούργημα τῆς Ἀφροδίτης.

***

Συζυγικὲς ἀβρότητες, ἐν ὄψει τῆς ἀνοιξιάτικης πανδαισίας λουλουδιῶν καὶ ἔρωτος: Ἕνας σύζυγος στὸν Πειραιᾶ, φιλοδοξῶν ν' ἀπαλλαγῆ, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀπὸ τὸ τρυφερόν του ἕτερον ἥμισυ, ἐτοποθέτησε—ὁ ἀθεόφοβος—δύο «μασούρια» δυναμίτιδος, μὲ καψύλια καὶ φυτίλι, στὸ προσκέφαλο ἐκείνης. Εὐτυχῶς ἡ σύζυγος ἀνεκάλυψε αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ἐγκαίρως, κατήγγειλε τὸ γεγονὸς σὲ μᾶς καὶ ἡ φοβερά... ἀνατίναξις ἀπεφεύχθη. Μᾶλλον ὅμως πρόκειται περὶ σχιζοφρενοῦς καὶ ὡς ἐκ τούτου περὶ φοβεροῦ οἰκογενειακοῦ δράματος. Ἄλλος σύζυγος, σὲ κάποιο προάστιο τῶν Ἀθηνῶν, γύρισε μεσάνυκτα στὸ σπίτι του, πλησίασε στὸ συζυγικὸ κρεβάτι ὅπου ἐκοιμᾶτο καὶ αὐτοῦ τὸ «τρυφερὸν ἕτερον ἥμισυ» καί, ἀφοῦ τὸ περιέβρεξε μὲ βενζίνη ἔβαλε φωτιά. Πετάχθηκε ἡ σύζυγος καὶ ἔντρομη βγῆκε φωνάζοντας στὸ δρόμο. Ἀποδεικνύεται πὼς μᾶλλον μεθυσμένος ἦταν ὁ σύζυγος.

***

Καὶ ὀλίγα ἀπὸ τὴν ξένη ἀστυνομικὴ εἰδησεογραφία τῶν τελευταίων ἡμερῶν:

* Δύο μόνον γκάγκστερς, καλοντυμένοι ἀλλὰ προσωπιδοφόροι, μπῆκαν τὸ βρά-

δυ σὲ μεγάλη ἑταιρεία κοσμημάτων στὸ Κάνσας Σίτυ. Ἀνέβηκαν ἥσυχοι στὸν πέμπτον ὄροφο, ὡδήγησαν ἓξ ἄτομα ποὺ εὑρίσκοντο ἐκεῖ στὴν ἀποθήκη, ὅπου τὰ ἔδεσαν «χειροπόδαρα», καὶ ἔφυγαν συναποκομίζοντας κοσμήματα 310.000 δολλαρίων. Ἡ ἀστυνομία ὑποπτεύεται ὅτι οἱ δρᾶστες εἶναι τεχνίται κατεργαζόμενοι πολυτίμους λίθους.

* Δύο «καλοὶ» νέοι τῆς Ρώμης, ἡ Α.Ρ. ἐτῶν 21 καὶ ὁ Τ.Κ. ἐτῶν 24, προκειμένου νὰ τελέσουν γάμον, ἀπεφάσισαν τὴν προηγουμένην τῆς τελετῆς νὰ κάμουν μίαν ἀκόμη καλὴ «δουλειά». Ἡ «δουλειὰ» ἦτο σύλληψις τῆς μεγάλης φαντασίας τῆς Α.Ρ., διὰ νὰ αὐξηθῇ ἡ προίκα της. Ἀρχηγὸς καὶ «μοῦσα» λοιπὸν ἡ νεαρὰ καὶ χαριτωμένη Α.Ρ. μιᾶς συμμορίας ἀπὸ «σκληροὺς ἄντρες», ἔφθασε στὸν τόπο τῆς ἐπιχειρήσεως, ἤτοι μεγάλο κατάστημα ὑφασμάτων, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν δυναμικὸ μνηστῆρα της καὶ μερικοὺς ἄλλους τῆς συμμορίας. Ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιήσουν τὴν μεγαλύτερη ἴσως ληστεία τῶν μεταπολεμικῶν χρόνων ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κατὰ κακή τους τύχη ὅμως, ἡ ἀστυνομία, ποὺ παρακολουθοῦσε τὰ ἴχνη τῆς φοβερῆς αὐτῆς συμμορίας, ἔθεσε τέρμα στὴ δραστηριότητά της καὶ συνάμα ἐματαίωσε ἕνα γάμο ποὺ διεφημίζετο ὡς ὁ πλέον ἐντυπωσιακὸς στὸν ὑπόκοσμο τῆς Ρώμης. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὴν «ἐπιχείρηση» ἐκείνη θὰ παρακολουθοῦσε ὁλόκληρη ἡ συμμορία, ἡ ὁποία εἶχε φθάσει στὸ κατάστημα ὑφασμάτων μὲ τρία πολυτελῆ καὶ κατακόκκινα αὐτοκίνητα.

* Εἰδικὸς ἐπὶ τῆς τηλεοράσεως ὁ «ἐντιμότατος» Τ.Σ., ἐτῶν 49, ἄνοιξε καὶ διηύθυνε ἐπὶ δέκα ὀκτὼ μῆνες μίαν πρότυπον σχολήν... ληστείας στὴ Νέα Ὑόρκη. Πλὴν τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων, ὁ «καθηγητὴς» καὶ οἱ ἕνδεκα «μαθηταί», ἡλικίας 19-49 ἐτῶν, ἐπεδίδοντο τακτικώτατα καὶ σὲ «πρακτικὲς ἐργασίες», οἱ ὁποῖες, εἴκοσι τὸν ἀριθμόν, τοὺς εἶχαν ἀποφέρει κέρδη 250.000 δολλαρίων. «Κατὰ τοὺς ἀστυνομικούς, λέγει τὸ τηλεγράφημα, αἱ μέθοδοι ποὺ ἐδίδασκεν ὁ Σ. ἦσαν ἀπολύτως ὀρθαί. Ἔτσι, διὰ νὰ φυλλάσσῃ «τσίλιες» κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ληστείας, ἡ συμμορία ἐχρησιμοποίει γενικῶς ἕνα νεαρὸν ζεῦγος, πού, ἐγκατεστημένον μέσα εἰς ἕνα αὐτοκίνητον ἐτήρει, ὅταν ἐπλησίαζεν ἀστυνομικός, μίαν στάσιν τόσον τολμηράν, ὥστε νὰ ἀπασχολῇ τὴν προσοχήν του. Κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, ἡ «ὁμὰς ἐπιθέσεως» συναπεκόμιζε τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν «ἐπεσκέπτετο». Τὸ χρηματοκιβώτιον ἠνοίγετο κατόπιν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἀπὸ τὸν διδάσκαλον καὶ τοὺς μαθητάς του κατὰ τὰς διαφόρους ἐν χρήσει τεχνικάς».

* Δικασταὶ καὶ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀτλάντα ἀντιμετωπίζουν λυσιτελέστατα φαίνεται τὸ ζήτημα τῶν ἐν μέθῃ ἐγκληματούντων. Ἀντὶ νὰ ὁδηγηθοῦν στὴν φυλακὴ οἱ ἀλκοολικοί, ὑποχρεώνονται νὰ περνοῦν καθημερινῶς ἀπὸ τὸ δικαστήριο ἢ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ λαμβάνουν τὸ λευκὸ χάπι «ἀνταμπύζ», ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ λάβουν οὔτε σταγόνα ἀλκοόλ. Διότι, ἐὰν λάβουν ἔστω καὶ ἐλαχίστη ποσότητα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι: ταχυπαλμία, ὑψηλὸς πυρετός, ἔντονος ζάλη, ἀνυπόφοροι πόνοι καὶ λιποθυμίες. Ἡ μέθοδος ὀφείλεται στὴν συμβουλὴ διακεκριμένου ψυχιάτρου καὶ ἐρευνητοῦ.

* Καί, γιὰ νὰ τελειώνουμε, θὰ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι οἱ Ἑλβετοὶ διαρρῆκτες ἔχουν μεγάλη ὑπόληψη στοὺς ἀστυνομικούς των. Μπῆκαν λοιπὸν οἱ διαρρῆκτες σὲ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Ζυρίχης καὶ ἀφήρεσαν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοὺς φακέλους μὲ τοὺς μισθοὺς τῶν ἀστυνομικῶν, συνολικοῦ ποσοῦ ἑξακοσίων τριάντα χιλιάδων δραχμῶν περίπου (ἑλληνικῶν). Ἄφησαν ὅμως καὶ ἕνα ποσὸν ἄλλων ὀγδονταπέντε χιλιάδων, σκεφθέντες ὅτι δὲν θὰ ἦτο σωστὸν νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐντελῶς «ἀπένταρους».

« Χ »

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Βασίλειος Κοψαχείλης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος : α) ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Δημήτριος Παπαδογιωργάκης, διὰ λόγους πειθαρχίας καὶ β) ὁ μαθητευόμενος 'Αστυφύλαξ κ. 'Αθανάσιος Κοτρώνης, κριθεὶς ἀκατάλληλος πρὸς μονιμοποίησιν, διὰ λόγους ὑγείας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Δημήτριον Δαλμῆτσον, διότι τὴν 9.45' ὥραν τῆς 20-1-1963, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ αὐτοθυσίαν, τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ψυχραιμίαν, ἐπέτυχε τὴν διάσωσιν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τῆς ἐντὸς τῶν ὑπογείων ἀφοδευτηρίων τοῦ Δήμου 'Αθηναίων, παρὰ τὴν πλατεῖαν Μοναστηρακίου, ἀποκλεισθείσης καθαριστρίας τούτων, Φιλοπούλου Γεωργίας, συνεπείᾳ πλημμύρας τῶν ἀφοδευτηρίων ἐκ τῆς κατακλυσμιαίας βροχῆς καὶ χαλάζης, προκαλέσας οὕτω, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Παναθηναϊκοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου (Π.Α.Ο.) ἀπέστειλεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, τὴν κάτωθι δημοσιευομένην ἐπιστολήν :

Πρὸς τὴν
'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν
'Ε ν τ α ῦ θ α
'Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Παναθηναϊκοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου θεωρεῖ ὑποχρέωσίν του νὰ ἐκφράσῃ πρὸς 'Υμᾶς καὶ δι' 'Υμῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνδρας τῆς καθ' 'Υμᾶς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως, τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας του διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τοὺς ἑκάστοτε διεξαγομένους ἐν τῷ γηπέδῳ μας ἀγῶνας.

'Η ὑπὸ τῶν ὑφ' 'Υμᾶς ἀνδρῶν ἐπιδεικνυομένη εὐσυνειδησία κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των χρήζει ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως, καθ' ὅσον ἀποτέλεσμα ταύτης εἶναι ἡ ὁμαλὴ διεξαγωγὴ τῶν ἀγώνων. 'Η ἐπικρατοῦσα τάξις, τόσον ἐντὸς τοῦ γηπέδου, ὅσον καὶ εἰς τὰς πέριξ τοῦ γηπέδου ὁδοὺς προσπελάσεως, διευκολύνει τὴν ἀπρόσκοπτον προσέλευσιν τῶν θεατῶν ὡς καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ ταχεῖαν ἐκκένωσιν τοῦ γηπέδου, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ παρεμποδίζεται ἡ ὁδικὴ κυκλοφορία.

Πρὸς τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς τῆς περιφερειακῆς 'Υποδιευθύνσεως 'Αστυνομίας καὶ τοῦ ΙΔ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος, ὡς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἄνδρας, εἰς τοὺς ὁποίους κυρίως ἀνατίθεται τὸ βαρὺ ἔργον τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως ἐν τῷ ἡμετέρῳ γηπέδῳ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Παναθηναϊκοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του ὡς καὶ τὴν πλήρη εὐγνωμοσύνην του.

'Εκφράζοντες καὶ αὖθις τὴν ἄκραν ἱκανοποίησίν μας διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ὑπὸ τῆς 'Υμετέρας ὑπηρεσίας ἔργον, διατελοῦμεν

Μετὰ πλείστης τιμῆς

'Ο Πρόεδρος
Λουκᾶς Πανουργιᾶς

'Ο Γεν. Γραμματεὺς
Ξενοφῶν Χατζησαράντος

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 30-3-1963 ἀπεβίωσεν εἰς τὴν «Πολυκλινικὴν» Ἀθηνῶν ὁ ἄρτι ἐξελθὼν τῆς ὑπηρεσίας, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, Ἀστυνόμος Α' Νικόλαος Παναγιωτόπουλος. Ἡ σορὸς τοῦ ἐκλιπόντος μετεφέρθη καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς Πάτρας.

Ὁ Νικόλαος Παναγιωτόπουλος, ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατελέσας διοικητὴς τοῦ τμήματος Ἀσφαλείας Πατρῶν, ὁ ἐξαίρετος ἀξιωματικός, ὑπέκυψεν εἰς τὴν φοβερὰν μάστιγα ἡ ὁποία πλήττει ὑπούλως καὶ θανασίμως τὴν ἀνθρωπότητα. Πρὶν εἰσέτι ἀποβάλη τὴν στολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς 35ετοῦς ὑπηρεσίας του ὅλως ἰδιαιτέρως ἐτίμησεν, ἀπῆλθεν τοῦ κόσμου τούτου, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τοῦ μακροχρονίου μόχθου του, τὴν σύνταξίν του.

Ὁ ἀποθανὼν Ἀστυνόμος ἐγεννήθη εἰς Πάτρας τὸ 1906. Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων κατετάγη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1927. Τὸ 1943 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β' καὶ τὸ 1961 εἰς Ἀστυνόμον Α'. Τέκνον τῶν Πατρῶν ὑπηρέτησε ταύτας πιστῶς ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη. Σοβαρός, εὐπρεπής, ἄξιος πάσης ἐμπιστοσύνης ἀξιωματικός, ἀρτίως ὑπηρεσιακῶς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς κατηρτισμένος, διεκρίνετο διὰ τὰς διοικητικάς του ἱκανότητας, τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὰς ἀρίστας κοινωνικάς του σχέσεις, τὸ ἐξαίρετον ἦθος καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα του. Ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος, ὅστις καθ' οἱονδήποτε τρόπον συνειργάσθη μετὰ τοῦ ἐκλιπόντος, ἐθρήνησεν εἰλικρινῶς τὴν πρόωρον ἀπώλειάν του.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ «ἐν σκηναῖς δικαίων». Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς γῆς τῶν Πατρῶν, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε τὴν σορόν του, καὶ ἡ μνήμη του αἰωνία.

—Τὴν 25ην Μαρτίου τρέχοντος ἔτους ἀπεβίωσεν ὁ Ἀστυφύλαξ Ἀλέξανδρος Περιστεράκης. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἑπομένην.

Ὁ ἀποβιώσας ἐγεννήθη εἰς Ἀθήνας τὸ 1921 καὶ ἐξῆλθε τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς τὴν 20/8/1944. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς Σχολῆς ὑπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς διαφόρους ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπεδείξατο ἀφοσίωσιν καὶ ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν. Σεμνός, πειθαρχικός, εὐγενὴς πρὸς πάντας, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως, τόσον ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του. Ἐσχάτως ὑπηρέτει εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του καὶ χαρίσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν εἰς τοὺς οἰκείους του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Γολγοθᾶς καὶ Ἀνάστασις, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου 337

Χριστὸς Ἀνέστη, ὑπὸ κ. Ξενοφῶντος Χατζησαράντου..... 339

ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τὸ δίκαιον καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν ἀξιῶν, ὑπὸ κ. Σταύρου Σταυροπούλου, Ἀρεοπαγίτου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων (συνέχεια)..... 340

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια)..... 345

Τὰ κρούσματα τεντυμποϊσμοῦ καὶ τὰ μέσα ἀντιμετωπίσεως, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ..... 348

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ὁ Γολγοθᾶς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε μία ἁγία, ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Constallation», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ κ. Δημ. Μόρου.. 351

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 355

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἕνας δολοφόνος καὶ ἐπικίνδυνος κλέφτης τοῦ λιμανιοῦ, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη..... 359

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 362

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΞΕΣΗΚΩΜΟ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ψυχισμὸς καὶ μεγαλεῖο τοῦ 1821 - Καὶ ἕνα δίδαγμα τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 367

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 371

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 375

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Φεβρουαρίου 1963..... 378

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 379

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 383

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.